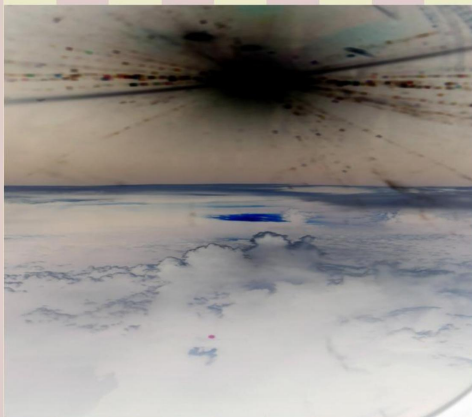

POSLEDNÉ VIANOCE NA ZEMI

Andrea Lepri

Preklad

Iveta Valkovičová

Andrea Lepri
Posledné Vianoce Na Zemi

Andrea Lepri

POSLEDNÉ VIANOCE NA ZEMI

Preklad

Iveta Valkovičová

pôvodný názov

L'ultimo Natale sulla terra

Prvé vydanie

0111 edizioni – www.0111edizioni.it

slovenské vydanie - máj 2020

Vydavateľ: *Tektime* – www.traduzionelibri.it

© 2020 - Andrea Lepri

Tento román je dielom fantázie, akýkoľvek odkaz na skutočné fakty alebo ľudí je čisto náhodný

Všetky práva vyhradené

OBSAH

[EPIZÓDA I](#) Harryho prebudenie

[EPIZÓDA II](#) Maketa

[EPIZÓDA III](#) Mŕtve more

EPIZÓDA IV Havária UFO

EPIZÓDA V Jamesova frustrácia

EPIZÓDA VI Zenová záhrada

EPIZÓDA VII Pedrov skon

EPIZÓDA VIII Kupola

EPIZÓDA IX Nautilus

EPIZÓDA X Vo veľkej piramíde

EPIZÓDA I

Harry sa zmätene rozhliadal okolo seba, ale oči sa mu od únavy zatvárali. Práve ho zobudilo neskutočné, hlboké ticho, takmer neprirodzené, ako keby odrazu všetok život opustil tento kút sveta, v snahe vyhnúť sa akejsi neznámej hrozbe. Vanu čerstvý a vlhký vánok, ktorý bolo ledva cítiť. Osamelý, náhly poryv otriasol červenkasto žltým lístím javorov, ktoré inak vždy stoja bez pohnutia, ako na pohľadnici. Pozorujúc tmavé nebo nad svojou hlavou, posiate len tu a tam nejakou hviezdíčkou, si Harry náhle uvedomil, že vôbec nevie či je skoro ráno alebo neskoro večer. Najprv ho toto všetko trochu vydesilo, avšak potom sa viac zahľadel na mraky vznášajúce sa nad Penobscot Bay a všimol si, že majú farbu ako za súmraku. Usúdil, že slnko asi práve zapadlo a začal sa rozhliadať zmätene okolo seba. Pritom s obavami uvažoval, či sa neoneskoril. Poškriabal si nedbalo štípanec na stehne a práve roztržito odťahoval ruku, keď tu odrazu cíti niečo nepríjemné a lepkavé. Pohľadom sklízne dolu a uvedomí si, že obe kolená má odreté, a že ten lepkavý pocit je z ružovej rôsolovitej látky, ktorá mu preniká do rán a hojí ich tak rýchlo, že sa to zdá nemožné. Pozerá sa udivene ako sa mu rany hoja, až kým nie sú úplne zacelené. Potom sa nsmelo ohmatá na miestach, z ktorých ešte pred chvíľou vytekala krv a prekvapene si uvedomí, že ho to vôbec nebolí. Premýšľa, ako sa mohol asi zraniť. Bol si istý, že nespadol z nijakého stromu, pretože kvôli panickému strachu z pavúkov zvyčajne po stromoch neliezol. Potom ho napadlo, že asi spadol z

bicykla, ale nakoniec usúdil, že aj to nie je veľmi pravdepodobné. Ved' už je veľký a podobné veci sa mu už dlhšiu dobu nestávajú ... a bol presvedčený, že na niečo také by sa dobre pamätal! Mrzutý, zo všetkých tých záhad, si niekoľkokrát prešiel prstami po čiernych vlasoch, hladkých a rovných, a odul spodnú peru, aby sa sústredil a pokúsil sa usporiadať si svoje myšlienky. Nakoniec si rezignovane povzdychol. Nedokáže tomu všetkému uveriť, ešte nikdy predtým sa mu také niečo nestalo. Možno, že len zaspal. Ale čo sa stalo s jeho kolenami? Zvuk niečoho, čo akoby zápasilo zúrivo vo vode ho zrazu vyruší a odkloní tok jeho myšlienok inam. Postaví sa na nohy a skákavými krokmi sa odoberie smerom k potoku, aby sa pozrel, čo sa deje. Zachytí sa na nízky vyčnievajúci konár a pozorne otočí okolo stromu na brehu, aby sa nepošmykol a nespadol dolu a zistí, že je tam jeho udica. Je práve tam, kde ju obyčajne zvykol dávať, medzi dvoma skalami, v blízkosti malého meandru potoka, čo vyteká z jazera Megunticook Lake. Obrovské pstružisko práve vytrvalo vyskakuje z vody, v snahe uvoľniť sa z háčika. Harry sa úpenlivo snaží spomenúť si, či bol v momente, keď ryba začala zaberat', ešte hore. A ak ešte nespal, aká bola jeho posledná myšlienka.

Medzitým lesík pomaly znovu ožíva. Vetva, ktorá sa náhle rozkýve, ako by oznamovala, že už nadišiel čas, kedy veвериčky skáču po stromoch, aby potom zišli dolu a hľadali si niečo pod zub na zemi. Spoza neďalekého kríka, v smere proti prúdu potoka, vykukne vydra, ktorej pozornosť upútal hlučný pstruh. V snahe nenechať si uniknúť ľahkú korisť, skočí do vody a

špliechajúc sa rozhodne vyberie smerom k rybe. Tá, keď ju zočí, sa začne ešte zúrivejšie trhať. Je si vedomá, že už nemá úniku.

Vzdialené zvonenie zvonov Rockportského kostola oznamuje, že nadišiel čas večere. Harry, prepadnutý znovu myšlienkou na návrat domov, sa začína obzerať po svojom milovanom mountain biku. Bojí sa oň, pretože presvedčiť rodičov, že už je schopný chodiť na bicykli, bol nadľudský výkon. Preto vždy, keď sa vybral k potoku, oprel si ho o najbližší strom. Ale najprv si udicu starostlivo zabalil do handry, aby ho náhodou nepoškriabal. Teraz však našiel bicykel pohodený nedbanlivo na zemi. Rýchlo ho zdvihol a zamračene si ho centimeter po centimetri prehlíadal, aby sa ubezpečil, či nie je poškodený. Odrazu cítil, ako ho niekto pozoruje. Opäť sa rozhlíadal okolo seba, ale v tme, ktorá sa stávala čoraz hustejšou, mu všetko naháňalo strach. Pred niekoľkými dňami, sa jeho otec ponúkol, že mu na korman namontuje baterku. Harry s tým nesúhlasil a povedal mu, že potom by už bicykel nebol taký pekný. Teraz svoje rozhodnutie oľutoval. Svetlo by sa mu v tejto situácii náramne hodilo. Nové a stále intenzívnejšie zvuky svedčili o tom, že les oživa čoraz viac a intenzívnejšie. A keď Harry poprvýkrát začul spev nočných vtákov, tak sa vyľakal, že si len želal, aby sa nestretol s medveďom. Založil si okuliare, ktoré mal zavesené, aby ich nestratil, na gumičke a upravil si ju na zátylku. Všimol si, že jedna šošovka bola poškriabaná a popraskaná a znovu v duchu premýšľal, čo sa mu to, do frasa, len mohlo stať. Potom si vyrovnal pravú ruku a zase ju

ohol, aby si dal hodinky priamo pod nos. Nosil ich len tak, zo zvyku, pretože vlastne vôbec nepoznal hodiny. Ale vedel, že už je neskoro, a tak si v dramatickom geste položil ruku na čelo a rozhodol sa, aj keď dosť neochotne, že náčinie nechá tam, kde je, lebo nemá čas, aby ho mohol zbaliť. Povedal si, že sa vráti na druhý deň, aby si ho zobral. Lutoval, že nemôže vziať so sebou pstruha, pretože to bola možno najväčšia ryba, akú kedy chytil. Ale už ho ani nebolo počuť. Znamenalo to, že pravdepodobne skončil v bruchu vydry. Harry si ju predstavil, ako sa vrátila do svojej nory, celá šťastná aby sa mohla poriadne vyspať, pretože vďaka nemu dnes večer už nemusí loviť. Pokrčil ramenami a povedal si, že má teraz oveľa dôležitejšie veci, na ktoré sa musí sústrediť. Napríklad nato, že jeho rodičia sa o tomto čase už oňho strachujú a určite sú nahnevaní. Takže aj keď mal trochu strach, musel sa vydať domov skratkou. Bez rozmýšľania zdvihol batoh, v ktorom mal desiatu a všetky svoje poklady a prehodil si ho cez plece. Nešikovne si sadol na bicykel a zaprel sa do pedálov. Mal trochu problémy, aby udržal rovno korman. Ale keď ho už vyrovnal a cítil sa bezpečne, pustil sa strmhlav cestou po okraji lesa rýchlosťou blesku, až sa rýchlo dostal na druhú stranu. Našiel sa na obrovskej lúke, cez ktorú ešte musel prejsť niekoľko stovák metrov. Potom zahol doľava, na somársky chodník, vedúci pozdĺž údolia medzi Payson a Camdene, až kým sa nedostal na križovatku. Odkiaľ už viedla cesta do mesta. Strihol si to však cez pole s cukrovou repou. Dával pozor, aby sa držal čo najďalej od strašiaka, lebo kdesi

počul, že v noci sa strašiaky snažia chytiť každého, kto sa k nim priblíži. Nakoniec vyliezol na vrchol kopca Camden Hills, kde sa, celý zadychčaný, zastavil.

Vyzliekol si modré polotričko a nechal si na sebe len biele tielko z patentového úpletu. Tričkom si utrel pot z čela a na chvíľu sa zahľadel na more, ktoré bolo osvetlené pozdĺž pobrežia množstvom svetiel. Večerný trajekt, sprevádzaný nízko lietajúcimi čajkami bol osvetlený početnými reflektormi, ktorých svetlo sa odrážalo v tisíckach odleskov od tmavého povrchu lode. Práve sa plavila cez Penobscot Bay a privádzala domov ľudí, dochádzajúcich denne na ostrov Deer Island. Harry sa pozrel smerom do údolia, v smere k Rockportu. Jeho dom bol vzdialený odtiaľto len asi štyri alebo päť minút cesty. Počas dňa by bol dokonale schopný rozoznať strechu z tmavej bridlice. Namiesto toho videl len zmätené záblesky červených a modrých svetiel, ktoré sa predierali cez koruny jaseňov. Od prekvapenia vypúľil oči. Potom ich zase prižmúril, aby sa mohol lepšie prizrieť a uvedomil si, že svetlá prichádzajú práve zo záhrady jeho domu. Stislo mu srdce, keď si uvedomil, že sa mohlo niečo stať jeho rodičom. Potom priviazal tričko o rám bicykla, postavil sa na pedály a s úzkosťou sa hnal dolu strmým svahom, nedbajúc na štrk a výmoly, ktoré mu mohli kedykoľvek spôsobiť škaredý pád.

James už hodiny chodil sem a tam po záhrade a cítil, že už dlho nevydrží a zrúti sa od vyčerpania a zúfalstva. Už od rána si rozdelil deň na etapy podľa zvykov svojho syna. Zakaždým, keď

sa priblížil čas nejakej preňho dôležitej udalosti, ako napríklad film v telke o druhej, alebo olovrant o štvrtej, či dokument o egyptológii o piatej, dúfal, že ho uvidí, ako sa vracia späť. Ale nič sa nedialo. Ešte raz sa zastavil a pozrel znovu na hodinky. Práve odbilo osem a začínal sa kreslený film Scooby Doo. Po Harrym však nebolo ani stopy. Pokrútil hlavou a znovu začal chodiť po záhrade ako robot, odháňajúc od seba komáre. Zahĺbený do seba a do svojej úzkosti si ani nevšimol, že rozšliapal svoj obľúbený záhon, lemovaný fialkami, do ktorého plánoval o niekoľko dní zasadiť veľkú vianočnú jedľu. Pocítil nevoľnosť a rozopol si prvé dva gombíky na košeli, ako keby mu toto jednoduché gesto malo pomôcť. Aj keď už bola polovica decembra, tento rok akoby leto nechcelo skončiť. Lúky boli, namiesto snehu a ľadu, pokryté voňavými kvetmi a teplota sa pohybovala aj naďalej okolo tridsiatich stupňov. Aj kvôli tomu James v poslednom čase zvykol hodiť do seba niekoľko Budweiserov, preklínajúc pritom teplo a dusno. Jeho žalúdok sa mu z nich poriadne rozťahol a uniforma zástupcu šerifa, farby khaki, mu začala byť príúзка. Aj keď oficiálna veda bola ešte dosť ďaleko od toho, aby uspokojivo vysvetlila tento nepochopiteľný jav, odborníci na celom svete sa zhodovali v tom, že klíma sa definitívne zbláznila a že bude ťažké obnoviť jej normálny stav. V prospech ich teórie, ktorú mnohí považovali za absurdnú, svedčil aj fakt, že na mnohých miestach na Zemi sa začali meniť savany na púšte a naopak. Celé ekosystémy sa zbalili a rýchlo sa presťahovali tam, kde boli lepšie životné podmienky. Nechali tak v nemom

úžase vedcov mnohých vedných disciplín. James sa zastavil a zdvihol pohľad k nebu, posiatemu hviezdami. Potom si zapchal uši, aby aspoň na chvíľu nepočul hluk okolo seba. Zavrel oči a počítal do desať. Zhlboka pritom dýchal v nádeji, že keď ich otvorí, prebudí sa konečne vo svojej posteli, a bude ďakovať bohu zato, že to všetko bola len zlá nočná mora. Prípadne, by bol ochotný stať sa dokonca obeťou žartu organizovaného nejakým treťotriednym autorom Reality Show, len preto, aby mohol ihneď objasniť svojho syna. Keď však otvoril oči a uši, znovu ho čakali rovnaké chaotické zvuky a rovnaký ohňostroj žiariacich čiastočiek, lesknúcich sa inovárou, rovnaké farebné záblesky pretínajúce tmu a rovnaký zmätený štekot unavených psov. Nieкто vydával rozkazy, nieкто rozdával kávu a čaj, zopár ich chodilo s blokom a ceruzou, vypytyujúc sa a zapisujúc si do bloku odpovede. Jeden chlapík bol pri poľnom rádiu a značil si niečo zvyrazňovačom s obrovským hrotom do topografickej mapy. James začína znovu chodiť sem a tam, keď tu jeho žena Eve

ho chytí pod rameno. Snaží sa zastaviť jeho šialené pobežovanie a ťahá ho späť. Inú ženu by bola stiahla jeho mohutná postava a rozhodný krok. Ale ona bola omnoho vyššia ako on, štíhla, s atletickou postavou. Klasický nordický typ, s dlhými popolavo blond'avými vlasmi a modrými očami, ktoré boli také jasné, že na prvý pohľad vyzerala takmer ako albína. Otrávená tým, že sa ju za sebou snažil ťahať ako príves, trhla ním a prinútila ho zastaviť. Potom sa mu naliehavo pozrela do očí.

„Čo je? „ ozval sa on podráždene.

„Ešte sa ma aj pýtaš? Mal by si sa pozrieť niekde do zrkadla, možno by ti to došlo.“ odpovie Eve. James sa len zasmieje.

„Opýtaj sa doktora Parkera, či ti nepichne niečo na ukľudnenie.“ dodá ona tónom, ktorý sa Jamesovi zdá až príliš ohľaduplný.

„Už s tým zase začínaš... Prečo by som mal brať lieky na ukľudnenie?“ odvetí nervózne. Ešte predtým, než stihne Eve odpovedať, zamieša sa medzi nich doktor Adam Parker, s tými svojimi tenkými fúzikmi a okrúhlymi okuliarmi, ktoré mu dodávajú výraz intelektuála a neodmysliteľným motýlikom. Vyzerá ako figurína zo starožitníctva.

„James, počuvajte ma, prosím. Nespíte už viac ako 24 hodín, oči máte podliate krvou a žily na krku a na spánkoch navreté. Vravím vám to pre vaše dobro. Mal by ste si trochu pospať, pretože ak to takto pôjde ďalej, riskujete, že sa veľmi rýchlo zrútime. Skúste si zmerať tlak. Som si istý, že bude strašne vysoký.“ vysvetlil doktor s vážnym výrazom a prezeral si ho skúmavo zhora dolu, tými svojimi malými svetlými očami.

„Kým sa Harry neobjaví, nemám v úmysle oddychovať, je to jasné? A ak to, že tu budem naňho čakať znamená, že sa zrútim, tak sa zrútim“ odvetí James chrapľavo pozerajúc cez lekárovo plece. Snaží sa v dave nájsť človeka, čo roznáša kávu.

A potom to, ako sa cítim alebo necítim je len moja vec. A ak...“ pokračuje, keď sa odrazu objaví Helen. „Prepáčte“ vraví a položí ruku na volné Jamesovo predlaktie, aby upútala jeho

pozornosť. Eve si to všimne a žiarlivo sa na ňu pozrie. Alebo sa len jednoducho dovoľáva svojho vlastníckeho práva. Helen vyzývavo odpovie na jej pohľad a upraví si šerifovskú hviezdu na prsiach. Potom sa obráti na Jamesa:

„Musím sa vrátiť na základňu a zorganizovať všetko na zajtrajšok“ vraví mu a na znak solidarity mu ešte trochu viac zovrie pažu. Eve ju znovu prebodne očami.

„Jasné, chápem“ prisvedčí a hryzie si pritom hornú peru.

„Dobre. Ak bude niečo nové, zavolaj mi, prosím.“

„Ok, šefe, budem ťa infomovať. Vďaka za všetko“ odpovie smutne, s obavou, že dnes večer, už žiadne správy jednoducho nebudú.

„Nevzdávaj sa, som si istá, že už čoskoro uvidíš Harryho ako sa na tom svojom bicykli priženie zhora, od cesty "snaží sa ho povzbudiť“.

„Dúfam, že máš pravdu ... len jednoducho nemôžem pochopiť, prečo to urobil. V poslednej dobe sme ho ani len nevyhrešili a nemal jediný dôvod utekať z domu ..." dodal a pomaly pokrútil hlavou.

„Ja si nemyslím si, že utiekol z domu. Bol by nechal aspoň odkaz, aby vo vás vyvolal pocit viny, " namieta Helen potom, keď sa nad tým trochu zamyslí. „V každom prípade vydrž, uvidíš, že nakoniec bude všetko v poriadku. Uvidíme sa zajtra.“ dodá a vzdiali sa v smere služobného auta, schválne ignorujúc Eve. Pred nastúpením do Jeepu ešte zastaví a vydá pokyny agentom a dobrovoľníkom, aby na druhý deň po úsvite, ak medzitým

nebude niečo nové, každý vedel, čo robiť a aby sa zbytočne neplytvalo drahocenným časom na zbytočné reči.

Eve sa znovu obráti k Jamesovi:

„Miláčik... nechcem byť otravná, ale prečo si niečo nevezmeš?“ Snáď niečo slabšie. Nie na spanie, len aby si si mohol oddýchnuť.

„Asi sme sa nepochopili“, vyhrkne veľmi hlasno, až všetci naokolo spozornejú, „ja si vôbec nechcem oddýchnuť! Pokiaľ si si ešte nevšimla, som v tomto stave preto, že sme, aj napriek všetkému vynaloženému úsiliu, ešte nenašli nášho syna! Niet po ňom ani stopy, v okruhu piatich míľ, ani po jeho bicykli. A ak to chceš za každú cenu vedieť, nechápem, ako dokážeš zostať taká pokojná, a predovšetkým nechápem, prečo sme sa ešte neobrátili na odborníkov! Už je mi to teraz jasné. Harry bol unesený a títo ľudia nám ho určite nepomôžu nájsť, napriek všetkej ich dobrej vôli!“

„Ale, naozaj? Tak keď si to myslíte, prečo si vášho syna nehľadáte sám?“ ozve sa chovateľ psov plemena Beagle, ktorý zorganizoval improvizovanú jednotku stopovacích psov. James odpovie prázdny pohľadom a pokrčením ramien.

„Únos? Sme úplne normálna rodina, žijeme v zapadnutej dedine, kde sa ľudia živia pôdou a rybolovom. Kto by už len mal uniesť nášho syna? Kvôli čomu?“ odpovie Eve, rozpačito.

"Neviem. Ale som presvedčený, že sa musíme obrátiť na odborníkov, už som ti to vravel! Čo si myslíš, že nášho Harryho nám nájdú títo tam? Dodá nahnevane James a ukáže na

improvizované pátracie tímy skladajúce sa z ľudí z dediny, ktorí sa práve vracajú na základňu. Zotmelo sa už a nebolo možné pokračovať v pátraní. Muži a ženy sa v malých skupinkách vynárajú z lesa, unavení a smutní. Dávajú pozor, aby sa im ich pohľady nestretli s pohľadom Eve či Jamesa. Niektorí unavene skladajú na zem baterky a ruksaky, vymieňajúc si pritom depresívne pohľady. Ktosi zakričí na psa, ktorý naháňa zajaca a stratil sa opäť v lese. Ktosi ďalší zas vojde do stanu, kde je improvizovaný generálny štáb.

„Ale prečo? Doposiaľ boli snád' úspešnejší tvoji kolegovia a tvoja šéfka? Bol snád' úspešnejší šerif? odsekne nahnevane Eve a ukáže na Helen, ktorá dáva posledné pokyny svojim ľuďom. James sa chystá odpovedať, ale doktor mu položí ruku na rameno, aby upútal jeho pozornosť.

„Ja by som nechcel vyzerat'... James, nehnevajte sa, že sa do toho miešam, ale neverím, že vášho syna mohol niekto uniesť. Dobre viete, že Harry nie je chlapec, ako všetci ostatní. Hociaká banalita, ktorá by iné dieťa nechala úplne ľahostajné, napríklad pád z bicykla, mu mohla spôsobiť emocionálnu traumu. Harry možno stratil zmysel pre orientáciu, alebo možno...“

„Ušetríte si tie reči.“ skríkol James a prudko striasol zo seba jeho ruku. Helen už sedela za volantom svojho Cherokee a práve ho chcela naštartovať, keď tu zrazu počuje krik. Otvorí okno a vystrčí hlavu z auta, aby zistila, čo sa deje. James priblížil svoju tvár na niekoľko palcov k doktorovej a zdalo sa, že už už vybuchne. Helen vedela, že mu je antipatický a bála sa, že by

mohol urobiť nejakú hlúposť. Niektorí dobrovoľníci mierili k obom súperiacim, s úmyslom upokojiť ich. Helen sa zasa snažila zistiť, či by nebolo vhodné aby zasiahla osobne.

„Pozrite, môj syn nie je idiot, má len Downov syndróm! Harry šiel loviť ryby na Payson Corner sám, hádam, miliónkrát. Dobre jazdí na bicykli a nestratí sa na prekliatych piatich míľach. „Je to jasné, pán doktor?“ kričí James, keď zrazu náhly pohyb vzadu za davom upúta pozornosť Helen. Bola by schopná rozpoznať tú postavu aj na sto míľ ďaleko.

Helenino srdce začne bláznivo búšiť. Ako pred niekoľkými minútami predpovedala Jamesovi, chlapec sa odrazu materializoval za plotom, ohraničujúcim východnú stranu jeho majetku. Harry siahol až na dno svojich síl, aby rýchlo zišiel dolu strmou cestou, ktorá končila pri bráne do záhrady. Tu sa zastavil, pozeral na odohrávajúcu sa scénu a zadychčaný oddychoval. Nechápal prečo celá tá mobilizácia, ale aj tak sa na ňu fascinovane pozeral ako na nejaký film. S úľavou, pretože jeho rodičia boli obaja tam a na prvý pohľad sa zdalo, že sú v poriadku.

„Vďaka Bohu“ zašepkala Helen a priložila si ruky k ústam, Zoskočila z džípu a rozbehla sa k Harrymu, ktorý medzitým prešiel ešte zopár metrov a zastavil neďaleko od Jamesa. Ešte chvíľu pozerá udivene na celé to predstavenie. Potom zoskočí z bicykla a klesne na kolená, ako keby ho všetky sily razom opustili.

„Harry!“ skríkne Helen, keď ho vidí padať. Ostatní sa otočia

a vybuchnú od radosti. Potom nasleduje oslobodzujúci euforický potlesk. James sa ako prvý priblíži k svojmu synovi a doslova ho vytrhne z Heleninho objatia.

„Ocko, hneváš sa, však?“ Viem, že som sa oneskoril, ale nie je to moja vina. Asi som zaspal.“

„Zaspal si? „ Zopakuje James. „Nebol si doma od včera, od druhej poobede, a teraz je osem hodín večer! Bol si preč tridsať hodín. Môžeš mi povedať, kde si, do čerta, bol? “skríkne a chytí ho za ohnuté ramená.

„Ja... ako od včera?“ nerozhodne sa pýta Harry a začne premýšľať nad nejakou výhovorkou. Nevie však, čo povedať a tak previnilo hľadí na otca. Oči mu zvlhnú a pery sa mu začnú triasť. Chce sa mu plakať, lebo je presvedčený, že mu nikto nikdy neuverí.

„Prestaň, nevidíš, že mu nie je dobre? Nechaj ho!“ kričí Eve odstrkujúc preč Jamesa. Potom vezme Harryho za ruky a pomôže mu vstať. „Neboj sa zlatko, všetko je v poriadku! Poď, ideme dovnútra“ pošepne mu a objíme ho ochraňujúco okolo pliec. Kývnutím hlavy vyzve doktora aby ich nasledoval. James ešte vždy zmätený, ich pozoruje ako vchádzajú do domu. Chcel ísť s nimi, ale nedokázal pohnúť ani brvou. Ako povolilo napätie dostavila sa vlna únavy, ktorá so sebou strhla preč všetku energiu, ktorá mu ešte zostala. Odrazu sa z kríkov, ktoré lemovali pás zelene v zadnej časti domu, vynoril Harryho pes a vrtiac chvostom bežal k nemu.

«Toby!» zakričal Harry a natiahol ruku, aby ho pohladil. Pes

sa však nečakane zastavil niekoľko stôp od neho a potom zas ustúpil dozadu asi o meter, akoby sa chcel vyhnúť kontaktu. Zdvihol ňufák a zavetril. Spustil uši, ohol chrbát a vtiahol chvost medzi zadné nohy. Znovu zavetril a vzdialil sa ešte viac od chlapca. Potom naježil chrbát, vyceril zuby a začal vrčať. Nakoniec sa, pripravený k útoku, prikrčil.

„Toby...“ sklamane mrmle Harry a pohne sa smerom ku psovi. James však vycíti, čo bude nasledovať a vyštartuje, s úmyslom, zabrániť najhoršiemu. Stihne ešte povedať „Toby, čo to...“ a hneď potom sa pes vrhne na Harryho a zhodí ho na zem. Zahryzne sa mu do predlaktia, ktoré chlapec inštinktívne zdvihol, aby sa chránil. Potom sa zastaví asi na centimeter od jeho tváre a začne znovu hrozivo vrčať. James založí psovi obojok a zdvihne ho zo zeme, aby ho zneškodnil. Cíti ale, že pes hádže sebou tak silno, že v každom okamihu hrozí, že sa mu vyšmykne. Pocit stekajúcej krvi svedčí o tom, že pazúry na zadných labách silnej Collie mu spôsobili ranu na stehne pravej nohy. „Rýchlo odnes ho dovnútra, nedokážem ho viac udržať“ s krikom volá smerom k Eve. Tá pomáha Harrymu, aby sa zodvihol a rýchlo ho odtiahne do domu. Doktor schmatne koženú brašnu a ponáhľa sa za nimi. James už teraz pustí psa. Ten sa rozbehne k zatvoreným dverám, kde parkrát zašteká. Vyskočí ešte na dvere, ako by ich chcel otvoriť. Hneď potom odíde do svojej drevenej budy, kde ešte chvíľu kňučí a zavýja. James sa vyberie za ním, s úmyslom potrestať ho, ale už po prvom kroku to vzdá, lebo noha ho neznesiteľne bolí. „Už nám chýbal len

bláznivý pes...“ mrmle si, ešte stále zmätený a poškrabe sa po hlave. Tie výkyvy emócií ho úplne zničili.

Už bolo neskoro a dobrovoľníci boli unavení. Helen však vydala pokyn na demontáž Základného tábora. Výbava bude potrebná, ak by sa vyskytla krízová situácia niekde inde. Po skončení akcie poďakuje všetkým, ktorí sa zúčastnili na pátraní a zavelí na rozchod. V pohotovosti musí ostať akurát šofer sanitky, ktorý je podriadený doktorovi Parkerovi. Keď sa ukáže, že chlapec je v poriadku, bude môcť odísť aj on. James je ešte vždy mimo. Helen sa teda musí postarať o Harryho horský bicykel a uložiť ho v kôlni. Vie, že mu na ňom veľmi záleží, a že bude nahnevaný, ak ho nájde na druhý deň pohodený na trávniku. Zohne sa po bicykel a v tráve zbadá chlapcove hodinky. Vraví si, že ich asi stratil, keď padal od únavy na kolená. S úmyslom, vrátiť ich čo najskôr Jamesovi, si ich strčí do vrečka služobnej uniformy. Chytí korman bicykla a všimne si, že je pokrytý jemným svietiacim modrastým práškom. Intuitívne sa pokúsi zoškrabať ho nechtom malíčka, ale malá ranka na brušku prsta ju tak zabolí, že ju prinúti okamžite prestať. Potom pokrčí ramenami a odtlačí bicykel do kôlne. James sa konečne spamätal a pripojil sa k nej, keď bola už takmer pri plechových dverách kôlne.

„Čo so ti povedala?“ vraví mu a jej tvár žiari veľkým úsmevom.

„Ako obyčajne aj tentokrát si uhádla“ pripustil, „ale skoro som umrel od strachu. A potom pes...videla si čo stváral? Včera by

sme si ani len nepomysleli, že by sa mohol takto divne správať.“

„Psy sú zvláštne, pravdepodobne mal Harry na sebe pach, ktorý sa mu nepáčil. „Teraz si už prestaň lámať hlavu nad zbytočnosťami, najdôležitejšie je, že tvoj chlapec je opäť doma, a hlavne, že je v poriadku. “

„Máš pravdu... ale naozaj by som rád vedel, kde strávil celú tú dobu ... Máš vôbec potuchy, ako dlho trvalo tých tridsať hodín?.,

Helen mu to síce nepovedala, ale vedela to aspoň tak dobre ako on. Vždy cítila akési nevysvetliteľné puto k tomu chlapcovi. „Neboj sa, skôr či neskôr ti porozpráva všetko. Veď vieš aký je. Nepokúšaj sa ho však do ničoho nútiť. Mohla by medzi vami vzniknúť bariéra a potom sa uzavrie do seba ... buď trpezlivý a nechaj ho, aby sa sám rozhodol, kedy ti všetko porozpráva,“ poradila mu a ľahko mu stisla ruku, aby ho povzbudila. A tak, ako zakaždým, keď sa ich telá navzájom dotkli, obaja mali pocit, akoby nimi prešiel elektrický prúd. James odtiahol v rozpakoch ruku preč. Potom nie veľmi presvedčený prikývol, aj keď umieral od zvedavosti a chcel čo najskôr vypočuť svojho syna, aby sa dozvedel, čo robil celú tú dobu.

„Teraz už musím naozaj odísť, je neskoro. Urob si pár dní voľno, vyzeráš unavene“ vraví Helen, na ukončenie konverzácie.“

„Neviem, porozmysľam o tom.“

„Čo to znamená?“

„Veď vieš, ak som viac ako jeden deň zavretý doma, hrozí, že sa zbláznim. A potom, aj Harrymu prospeje, ak sa trochu rozptýli, už nech sa mu stalo čokoľvek. Som si istý, že najlepšie

preňho i pre nás všetkých bude, ak sa čo najskôr vráti do skautského tábora a k svojim obvyklým činnostiam.

„A teda?“

„Myslím, že pozajtra sa vrátim do práce“ upresnil James. Ona ho pokarhala pohľadom, aj keď vedela, že ho nemôže nútiť aby nešiel do práce.

„Je to na tebe, ale snaž sa mu byť nablízku,“ povedala a on znovu prikývol.

„Eve ide zajtra do práce?“

„Pokiaľ ju poznám, tak asi áno. Aj keď ani toto celkom nechápem. Niekedy sa zdá, že jej na nás dvoch vôbec nezáleží.“

„Nehovor takto, vieš že nie sme všetci rovnaký pokiaľ ide o prejavy citov. V každom prípade, pokiaľ sa všetko nevráti do normálnych koľají, neukazuj sa. Inak ťa pošlem späť domov“ uzavrie Helen a uloží bicykel na miesto. Potom privrie dvere kôlne a odíde.

James sa vracia domov a vidí doktora, ako odchádza. Pribehne k nemu. „Doktor Parker... Adam ...“ zavolá naňho a on spomalí. „Buďte pokojný James, všetko je v poriadku. Prezrel som dôkladne Harryho a nemá na tele ani len škrabanec, s výnimkou toho, čo mu urobil pes. Na ruku som mu dal ľahký obvaz, ale Toby je zdravý a zaočkovaný a uhryznutie nebude mať žiadne následky“ informuje ho, stále kráčajúc smerom ku svojej motorke značky Guzzi.

„Ach áno, pes...čo myslíte, čo to malo znamenať?“ spýtal sa ho James, idúc stále popri ňom.

„Nemám tušenia, nie som veterinár.“ sucho dodal Parker. Chlapcovi som však dal kvapky a o chvíľu bude tvrdo spať. Mal by ste ísť rýchlo za ním ešte než zaspí.“ dodal ešte a zastavil sa pred motocyklom.

„Niečo vám rozprával?“ dotiera James.

„Je trochu zmätený, vraví, že sa na nič nepamätá. Teraz už však musím ísť. Práve mi volali Rosesovci.“ uzavrel a ukázal na led svetlo pagera.

„Vďaka za všetko, pán doktor. Dovidenia.“

Muž odpovie ľahkým úsmevom a James sa chystá na odchod. Ale už po dvoch krokoch náhle zastaví. „Doktor Parker?“ zavolá naň a on si otrávene povzdychne, lebo ako sa zdá, muž nemá vôbec v úmysle pustiť ho.

„Počujte, ja... nie som veľmi výrečný, ale ... je mi ľúto kvôli...“

„Nevadí, všetko v poriadku. Teraz už ale choďte za svojim synom“ odsekne a James poslúchne.

Doktor dá znamenie šoférovi sanitky, že môže odísť a potom vloží lekársku brašnu do postranného vozíka svojej Guzzi Sport Pätnástky z roku 1937. Z priehradky motorky vytiahne jelenicu a utrie vlhký povlak zo sedadla. O chvíľu sa už burácajúc ženie preč.

Teraz, keď už pohotovosť pominula, James sa cíti unavený ako ešte nikdy predtým. Pozrie sa na schody a začne sa mu točiť hlava. Musí sa chytiť zábradlia, inak by spadol. Čas, ktorý potrebuje, aby sa dostal na prvé poschodie, sa mu zdá nekonečný. Keď sa mu konečne podarí prísť k dverám detskej izby, hanblivo

sa pozrie do miestnosti. Harry leží na posteli so zavretými očami, Eve sedí po jeho boku a kreslí mu ukazovákom na čelo neviditeľné krúžky, ktoré mu majú pomôcť sa uvoľniť. James pozoruje kópiu zlatej masky faraóna Tutanchamóna v životnej veľkosti, zavesenú na stene oproti dverám. Potom prebehne očami pozdĺž nápisu z hieroglyfov, až po satelitnú snímku náhornej planiny v Gíze, vedľa ktorej je trojrozmerný plagát s reprodukciou Sfingy. Pokračuje pohľadom na model slnečnej lode na poličke a na reprodukciiu toku rieky Níl na stene, ktorá ho privedie až k jeho žene.

„Ak nie si hladný, tak sa snaž aspoň trochu si pospať. Doktor povedal, že musíš oddychovať.“ vraví Eve svojmu synovi. James vošiel dovnútra. Eve si ho premerala prísnyim pohľadom. Vyzerala ešte stále našťvaná kvôli tomu, ako napadol Harryho. Potom ustúpila bokom, aby mu urobila miesto a on sa ustráchano posadil vedľa nej. Opatrne vezme obviazanú Harryho ruku a zdvihne ju. Ten prekvapene otvorí oči a pozerá sa neisto na svojho otca, v strachu, že sa znovu doňho pustí.

„Ako sa máš, Profesorko? Bolí ťa to?“ spýta sa ho James nečakane láskavým tónom. Harrymu sa uľavilo. Keď bol jeho otec našťvaný, neoslovoval ho nikdy touto prezývkou. „Tak sa na mňa nehneváš?“ spýtal sa ho radšej, aby mal stopercentnú istotu.

„Jasné, že nie“ odvetí James s náznakom úsmevu. Harry sa taktiež usmeje a rozžiaria sa mu oči.

„Nebol som nahnevaný ani predtým, len si nám...“ chcel dodať, ale Eve ho štipla do nohy a škaredo sa naňho pozrela.

Zalupal po dychu, lebo ho zasiahla priamo v mieste, kde ho pes zranil.

„... len, že sme boli sme veľmi nervózni ... „ opravil sa a sklonil hlavu.

„Ja a ocko sme sa o teba veľmi báli, kvôli tomu sme boli nervózni „ vysvetlila mu Eve.

„Áno, mamička má pravdu“ prisvedčí James, „ mali sme o teba strach.“

„Ja som nechcel aby ste...len som...“ chlapec začal rozprávať, ale potom náhle zmlkol, lebo hrča v hrdle mu bránila hovoriť. Potom niekoľkokrát nervózne udrel na okraj matraca, aby vybil zo seba svoju frustráciu.

„Nemusíš sa báť, teraz je všetko v poriadku. Už o tom nebudeme hovoriť, ok?“ navrhuje James a žmurkne naňho. Harry sa znovu usmeje a pozrie sa na súhvezdie Oriona, namaľované na strope špeciálnou žltou fluorescenčnou farbou, tak, aby bolo viditeľné po celú noc. „Takže do Egypta predsa len pôjdeme?“ vypytuje sa, keď naberie odvahy. James si skúsi predstaviť, čo by sa asi stalo, ak by sa jeho syn stratil v nejakom Casbahu alebo uprostred jedného z tých trhov, ktoré sú plné turistov, a povedal si, že pravdepodobne by ho už nikdy nevidel a zachmúril sa. Pozerá sa na turistické prospekty, založené medzi dve knihy v knižnici, a potom nevediac čo povedať, sa obráti k Eve. „Jasné že pôjdeme, ak sa nemýlim, vraveli sme, že to bude tvoj vianočný darček“ potvrdí ona.

„To je fantastické“ komentuje nadšene chlapec. „Ďakujem“

dodá a pritiahne ich oboch ku sebe tými svojimi krátkymi, tučnými rukami.

„Ale musíš byť veľmi pozorný a vždy počúvať to, čo ti povieme!“ upresňuje Eve, a Harry súhlasí.

„Musíš nám to sľúbiť“ upresní ešte James.

„Prisahám na Amona Ra“ potvrdí Harry vážne.

„Dobre. Teraz ideme spať, lebo sme unavení a ty urobíš to isté. Dohodli sme sa?“ pýta sa jeho matka a vstáva. James vstane tiež.

„Súhlasím“ vraví Harry.

„Dobrá noc, profesorko“ zaželá mu James a zohne sa, aby ho pobožkal na čelo.

„Dobrá noc, ocko“ odpovie Harry. Potom, keď už je James na prahu dverí, naňho znovu zavolá. James sa zastaví a otočí sa, aby ho videl. Eve vyjde z izby, zastaví sa na chodbe a počúva.

„Ocko, ja som neklamal. Ja sa fakt nepamätám, čo sa stalo. Odrazu som sa zobudil a...“

„Nevadí, vravel som ti, že sa nemusíš trápiť. Najdôležitejšie je, že sme teraz zase všetci spolu“ uistil ho. „Dobrá noc“ zopakuje a pohne sa o krok. Ale chlapec naňho znovu zavolá a prinúti ho zastaviť sa.

„Ocko?“

„Áno?“

„Ocko, čo to znamená, že som Down?“ pýta sa Harry odrazu. James cítil, ako sa mu dvíha žalúdok a nenávidel sa za to, že použil toto slovo v jeho prítomnosti, hoci nevedomky. Preklíňal sa, že porušil jediné tabu svojho života a jeho myseľ

sa vrátila späť, takmer o šesťnásť rokov, do jedného krásneho slnečného rána, v deň ako každý iný. Doktor Parker si vybral práve toto slnečné ráno, aby mu oznámil, že jeho syn má problémy genetického charakteru, a že tá dedičná vada, jeden chromozóm navyše, spôsobí, že bude „iný“. Povedal mu to v ambulancii, a to bez najmenej prípravy a bez akejkolvek účasti. Chladne mu vysvetlil problém, ako keby mu prednášal nejakú abstraktnú lekciiu v univerzitnej aule. V tom momente James objavil význam slova „nenávidieť“. Znenávidel doktora kvôli tým jeho nenapraviteľne ľahostajným spôsobom. Pomyslel si, že keby mu niekto bol povedal, že sa práve posadil na bombu, ktorá ide vybuchnúť, urobil by to svoje obvyklé, nemožné gesto rukou, a povedal by: "No, uvidíme, čo sa dá robiť.“ Spomenul si, že v tom momente sa mu zrútili všetky plány, ktoré mal pripravené pre svojho syna. Práve v tú chvíľu si uvedomil, že odteraz, budu musieť on a Eve, znovu prehodnotiť svoj spôsob života. Od tohto momentu budú nutení myslieť hlavne na to, ako sa naučiť odrážať údery. Harry pravdepodobne nikdy nedosiahne úplnú sebestačnosť a zrejme bude trpieť pre zlobu ľudí, a to určite už od materskej škôlky. James sa často pýtal Boha, prečo sa to stalo práve jemu. Takmer ako keby sa jednalo o nejakú osobnú urážku alebo o schválnosť. Stále dookola sa sám seba vypytoval, či to bol nejaký trest, za niečo, čo urobil, a ak áno, tak čo to malo byť. Ale keď zobral Harryho po prvýkrát na ruky, všetky jeho pochybnosti a zatrpknutosť náhle zmizli. Časom sa potom presvedčil, že jeho syn je niečo

neuveriteľného. Niečo iné, ale vôbec nie horšie, a tak sa zmieril s Bohom. Zatiaľ čo James hľadal slová, ktorými by čo najlepšie odpovedal na položenú otázku, zo dvakrát naprázdno prehltol. Mal dojem, že čas neuveriteľne letí. Harry naňho ďalej uprene, s otvorenými ústami, civel, čakajúc na odpoveď. Oči privreté a jazyk pritlačený na spodnú, trochu, vyčnievajúcu peru. Asi by teraz nedokázal odhadnúť, či od otázky ktorú mu položil jeho syn uplynuli tri sekundy alebo tri hodiny. „To znamená, že...myslím ...“ koktal, neschopný dokončiť vetu.

„To jednoducho znamená, že si špeciálny. Ale to si už vedel!“, povie Eve a vojde do izby, aby pomohla Jamesovi s vysvetľovaním.

„Ale teraz už spi, lebo sa tentokrát nahnevám ja!“ dodá netrpezlivo a narovná mu prikrývku. Potom vypne lampu na komode, vezme Jamesa za rameno a vyvedie ho von.

James ležal nehybne pod prikrývkou, s rukami prekríženými pod hlavou a díval sa do stropu. Bol príliš unavený, aby zaspal a nedokázal nemyslieť na tie nekonečné hodiny ako z nočnej mory. Bolo počuť vypnutie televízora na prízemí a ľahké kroky jeho ženy, ako pomaly vystupovala hore po schodoch. Eve vošla do miestnosti, odopla si sponu z vlasov a položila ju na komodu. Potom vzala kefu a nočnú košeľu, a bez toho aby sa naňho čo len pozrela, odišla do kúpeľne. On ju očami sledoval až pokiaľ sa dvere do kúpeľne nezavreli. Len potom nahnevane udrel po vedľajšom vankúši. Eve sa prestala pred ním prezliekať už dlho predtým. V priebehu rokov stratili takmer všetku intímnosť

a dôveru, a milovali sa stále zriedkavejšie. James sa už ani nedokázal rozpamätať, kedy to bolo naposledy. A navyše ona to chcela robiť stále potme, ako keby sa za niečo hanbila. A to James nikdy nemal rád. Nakoniec, uzavreli akési tiché prímerie. On sa prestal o ňu zaujímať a ona sa začala zapierať. Boli k sebe jednoducho ľahostajní. James rezignoval a myslel si, že to bude pravdepodobne kvôli hormónom, ktoré už spolu neladili tak dobre, ako kedysi. Zrazu ho napadlo porovnanie jeho ženy s Modlivkou nábožnou. To je ten hmyz, čo zabije svojho partnera po kopulácii, ktorá slúži iba na splodenie potomstva. Rovnakým spôsobom jeho žena zabila ich vzťah potom, čo sa narodil Harry. Nahnevaný na seba pre svoje nemiestne úvahy, odfrkol a obrátil sa na bok, aby sa znovu pokúsil zaspáť. Eve sa zatiaľ vrátila do miestnosti a ďalej si prechádzala prstami po vlasoch, aby si ich rozmotala. Položila kefu na na bielizník a posledný krát sa pozrela do zrkadla. Potom vkĺzla pod prikrývku. „Dobrá noc“ povedala, keď zhasínala svetlo. Potom sa otočila chrbtom k nemu.

„...Dobrá noc?“ vraví James a znovu rozsvieti svetlo. Eve sa naňho nervózne pozrie. „Prečo, čo ešte chceš? Som unavená a chcem spať!“

„Ako môžeš byť taká pokojná? Náš syn bol preč jeden a pol dňa, vrátil sa celý otrhaný, so zlomenými okuliarmi, a pritom nemal na sebe ani škrabanec. A nielen to. Okrem toho sa nepamätá kde bol, ani čo robil po celý ten čas. Hľadali sme ho na všetkých možných miestach. Ale nebolo po ňom ani stopy.“

Potom odrazu, tak ako zmizol sa aj objavil, akoby mávnutím kúzelného prútika. Zdá sa ti to všetko v poriadku? Ako keby sa nikdy nič nebolo stalo. A k tomuto všetkému povieš iba „Dobrá noc“?

„Ale prečo, čo by sme podľa teba mali urobiť? Chceš zavolať FBI, aby zistili, čo sa stalo? Môj syn sa vrátil domov. A to mi stačí. A snaž sa, aby to stačilo aj tebe!“

„Nedokážem to“ mrmle James a krúti hlavou. Eve si zničené vzdychne. „Asi sa stratil. Možno sa ukryl v nejakom senníku alebo v poľovníckom prístrešku a prenocoval tam. A možno sa bojí, nevie ako nám to má povedať, bojí sa našej reakcie“ oponuje zmierlivo, natáhujúc ruku smerom k vypínaču.

„Keď povedal, že sa na nič nepamätá, neklamal!“ trvá na svojom James.

„Ako to môžeš tvrdiť?“

„Dobre vieš aj ty, že Harry neklame! V každom prípade toto všetko mení. Musíme prehodnotiť koľko dôvery a voľnosti mu môžeme dať! Toto je veľký krok dozadu.“ uzavrie pesimisticky.

„Ale prečo takto hovoríš? Podľa mňa preháňaš.“

„Podľa teba preháňam? Predstav si, že sa to stane znovu. Možno nabudúce nemusíme mať to šťastie, že ho zase uvidíme! Vieš koľko ľudí každý deň zmizne bez stopy?“

„Už sa to viac nestane. Tým si môžeš byť istý.“ vyriekla s rozhodným výrazom na tvári. James sa na ňu zvedavo zahľadel, dotknutý prílišnou istotou v jej hlase.

„Chcela som povedať, že podľa mňa to bol iba taký

pubertiacky žart, nemyslím, že to urobí znova ... a potom, ako môžeš vedieť, ako sa cítim ja? Aj ja som vyčerpaná. Bola som celú noc hore, rovnako ako ty! Teraz, prosím, zhasni svetlo! Naozaj sa potrebujem vyspať. "

James sa znovu v myšlienkach vrátil do noci, keď obaja blúdili po lese hľadajúc Harryho a nahlas vykrikovali jeho meno. Povedal si, že ju asi súdi veľmi prísne. Eve nepoľavila v hľadaní ani na okamih, ani vtedy, keď sa on vrátil späť do základného tábora, aby sa poradil s ostatnými, čo ďalej.

„Máš pravdu... prepáč, bol som k tebe nespravodlivý“ priznal a ona si ho premerala prísnyim pohľadom. „Prepáčim ti“ vraví mu po chvíli.

„Myslíš to vážne?“

„Áno, ale len pod podmienkou, že ma teraz necháš trochu sa vyspať“ odpovie Eve, potom sa otočí na bok a schúli do kľbka. James zhasne svetlo a otočí sa k nej. Pritlačí svoju hrud' na jej chrbát a vopchá kolená do dutiny vytvorenej jej skrčenými nohami. Potom jej nežne položí ruku na bok a ešte trochu sa k nej primkne. Naivne sa odvážil dúfať, že táto epizóda by mohla prispieť k ich zblíženiu a znovu otvoriť už dávno uzavretú tému. Ale odpoveďou mu bolo len to, že ona si zo seba zložila jeho ruku a nechala ju spadnúť na postel. „Povedala som dobrú noc“ upresnila a odtiahla sa smerom k okraju postele, aby sa od neho čo najviac vzdialila.

„Dobrá noc“ odpovie James sklamaný a podráždený. Potom sa otočí na druhú stranu.

Potom, čo sa niekoľkokrát otočil a zmenil polohu, po asi polhodine sa James poddal únave. Asi štyri hodiny už hlasno chrápal, keď displej digitálneho budíka ukazoval tri hodiny a sedem minút. Eve mu položí ruku na plece a energicky ním potrasie. On, ako odpoveď, len niečo na protest zahundre a schúli sa ešte viac pod prikrývku. Eve začína v mysli počítat'. Prv než napočíta do desať, James už znovu chrápe, ešte hlasnejšie než predtým. Zasvieti stolnú lampu a pozoruje ho, či spí naozaj hlbokým spánkom. Keď si je už istá, že ho nezobudí ani salva z kanónu, zhasne lampu, zo zásuvky nočného stolíka vyberie baterku, tichúčko vykĺzne z postele a keď si oblečie župan, vystúpi po schodoch ktoré vedú do podkrovia. V podkroví začne hľadať vadný diel na drevenej podlahovej lište. Keď ho nájde odsunie stôl a zo štrbiny vytiahne starú koženú tašku. Otvorí zips a vysype obsah tašky na zaprášený koberec. Vyberie to, čo potrebuje, a zíde zase dolu po schodoch. Vráti sa do izby s fľaštičkou, z ktorej už odstránila uzáver, v ruke. Obíde posteľ, aby sa dostala k Jamesovi a zastaví sa pred ním. Po krátkom zaváhaní mu strčí fľaštičku na pár sekúnd priamo pod nos. James sebou náhle trhne. Vypeští oči a otvorí ústa, akoby chcel niečo povedať, ale nemôže. Okamžite upadne do ešte hlbšieho spánku. Ihneď potom Eve vojde do detskej izby a podá rovnakú látku aj Harrymu, ktorý reaguje rovnako ako James. Potom vyberie z vrečka svojho župana predmet podobný kovovej pinzete s teleskopickým ramenom, zakončeným magnetickou pologuľou. Prudko pritiahne k sebe chlapcovu hlavu, chytí

pinzetu a vytiahne rameno smerom k chlapcovej tvári. Pýta sa sama seba, ako je možné, že ju ani trochu nemrzí to, čo robí. Ešte pár minút ho pozoruje so zdvihnutou rukou a znovu zisťuje, že je jej to úplne ľahostajné. Nakoniec vopchá rýchlo nástroj do chlapcovho nosa, lebo sa ponáhľa. Chce ísť čo najskôr do postele aby sa mohla vyspať.

Úrad šerifa v Rocklande má pod svojou správou celú pobrežnú oblasť Knox County a veľkú časť horského úbočia nad ním. Nachádza sa v starej budove, postavenej v neoklasicistickom štýle vo voľnej prírode, v blízkosti okresnej cesty, ktorá vedie zo South Hope do Rockville. Vzhľadom na rozsiahlosť územia, ktoré spravuje, je úrad dobre vybavený. Helen sa vlečie hore schodmi, ku vchodu, orámovanému krátkymi bielymi stĺpmi, ktoré podopierajú priečelie. Zamrmle na pozdrav agentovi Dowerovi, ktorý vykonáva funkciu vrátnika a vojde potajomky do chodby, vlečúč za sebou s nechutou svoje nohy. Nebola nikdy taká spokojná so svojou prácou. Pracovala v meste, ktoré bolo celkom pokojné a myslela si, že s najväčšou pravdepodobnosťou sa v to ráno nič strašného nestane a ona bude mať čas, trochu sa pozbierať. Veľmi si potrebovala sadnúť a mať oči čo najdlhšie zatvorené. Zdalo sa jej, že padne únavou. Ved' strávila celú noc tým, aby zo svojej mysle vypudila obraz toho vystrašeného chlapca, zvierajúceho korman svojho bicykla. Prejde chodbou so sklonenou hlavou a mieri si to priamo do svojej kancelárie. Odpovie pritom kývnutím a zamrmlaním na pozdravy agentom, ktorých stretne po ceste.

„Helen“, pokúša sa ju zastaviť telefonistka svojím prenikavým hlasom. Ale ona na ňu hodí len pohľad plný utrpenia a zdvihne ruku ako by chcela povedať: "čokoľvek mi chceš povedať môže to počkať," a pokračuje svojou cestou. Cindy sa za ňou rozpačite pozerá, pretože nečakala takúto reakciu. Potom pokrč ramenami a pomyslí si "tým horšie pre ňu.“ Helen má na chvíľu pocit viny, že sa k nej zachovala nezdvorilo. Potom však, súdiac podľa úzkosti v jej hlase, začína mať podozrenie, že to ráno asi nebude také pokojné, ako dúfala. Otvorí dvere do svojej kancelárie a začne hlasno zívať. Dozíva, až keď sa dvere za jej chrptom zatvoria.

„Na zdravie!“ zakričí nečakane nejaký mužský hlas, až ju vyľaká. Napriek tomu, že mala ešte stále otupené zmysly a kvôli dvom veľkým slzám, videla rozmazane, Helen usúdi, že postava a hlas sú jej akési známe. Niekoľkokrát si pretrie si oči a keď jej zrak už znovu začne slúžiť, pozrie sa frustrrovane na muža, ktorý sa rozvaľuje v jej kresle. Doktor Stevenson bol asi absolútne posledný človek, s ktorým chcela v to ráno mať niečo do činenia.

„Dnes ráno, si si dala akosi na čas!“ hovorí on a pozerá sa na hodinky. Potom siahne po pohári džúsu z červeného pomaranča. Ona ho však pretne ostrým pohľadom a donúti ho stiahnuť ruku. Zatiaľ, čo hľadá slová, aby mu odpovedala čo najvhodnejším spôsobom, poškriabe sa silno na malíčku pravej ruky, ktorý ju po predchádzajúcej noci neznesiteľne svrbí. „Ah, aké milé prekvapenie“ prehodí sklúčene. Prídem do práce po dvoch bezsenných nociach a nájdem tu akéhosi chlapa, ako si pokojne

sedí v mojom kresle, s nohami prekríženými na mojom stole. A ako keby to nestačilo, tento chlap, ktorý mi okrem iného práve zjedol raňajky, nie je hocikto, ale súdny lekár. Ak je v mojej kancelárii súdny lekár, znamená to, že o chvíľu tu bude aj nejaká mŕtvola! Uhádla som?

Stevenson ukáže na chodbu, v smere, ktorý vedie do márnice. Upresní, že mŕtvola je už na stole. Potom zdvihne ruku, aby jej ukázal prstami písmeno "V". Na znak toho, že v skutočnosti, sú mŕtvolky dve. Najprv si Helen myslela, že doktor sa len na chvíľu u nej zastavil, a že ako zvyčajne si ju chce iba, tým svojím prízemným spôsobom, doberať a pripraviť pritom o raňajky. Ale keď sa naňho znovu pozrie, uvedomí si, že na jeho tvári nie je ani len náznak úsmevu.

„Ah Bože, dnes to teda dobre začína...“ prehodí pesimisticky. On len rozhodí rukami, akoby chcel povedať, že za to nemôže. Potom ukáže na zaprášený bežiaci pás v rohu kancelárie. „Ešte stále sa udržiavaš v kondícii?“ pýta sa. Ona sa nezúčastnene otočí k náčiniu, ale ihneď si spomenie, že to je len jeden z jeho obvyklých trikov. Otočí hlavu dozadu a prekvapí ho, ako už znovu natáhuje dľaň k džúsu. Helen si dá ruky v bok a otrávene sa naňho pozrie. On predstiera, že len zhŕňa omrvinky zo stola. Potom si upraví košeľu.

„Nezapla som ho už poriadne dlho...“ vraví Helen a obíde stôl. On sa zatiaľ postaví, aby jej uvoľnil miesto. Keď sa Helen usadí, znovu si musí poškrabať malíček. Znovu pritom zazíva. „Čo sa ti stalo s malíčkom? Nevyzerá veľmi dobre.“

„Čo chceš tým povedať?“ opýta sa a skloní sa, aby sa mu lepšie prizrela. Doposiaľ nepridávala dôležitosť tomuto nepríjemnému svrbeniu, ale výraz v jeho tvári ju mierne vydesí.

„Neviem, súdiac podľa farby pokožky by som povedal, že sa jedná o nekrózu...ak by som bol tebou, šiel by som ihneď ku kožiariovi, aby sa mi na to mrkol“ radí jej Stevenson a chytí ju za ruku, aby sa na ňu lepšie pozrel. Ale ona stiahne rýchlo ruku späť. „Nevšímaj si môj prst a radšej mi povedz, kto to tam je!“ vraví. Potom vezme pohár a dá si zo dva dúšky šťavy, lebo začína cítiť sucho v hrdle.

„Neviem, nemali pri sebe doklady a ich auto bolo bez evidenčného čísla.“ informuje ju doktor a ona vyvráti oči dohora. V duchu zahreší a pomyslí si, že to je asi najhoršia situácia na začatie vyšetrovania. „Kde ich našli?“

„Ako sa zdá, tí dvaja mali predvčerom v noci chuť na láskanie a uchýlili sa do lesa za Camden Hill, v blízkosti jazera Megunticook Lake. Čo sa stalo potom, nemôžeme vedieť. Dnes ráno za úsvitu ich našli. Vďaka anonymnému telefonátu. “

„Vravel si, predvčerom v noci?“ spýta sa Helen prekvapene.

„Vravel som, predvčerom v noci“ potvrdí on.

„A ako môžeš vedieť, že tam boli dva dni?“

„Vieš ako dlho robím túto prácu, však?“

Prikývla a v duchu sa pýtala, ako je možné, že telá boli nájdené práve tam. V predošlých dvoch dňoch prehľadali túto oblasť krížom krážom, so všetkými možnými prostriedkami, keď sa pokúšali nájsť Harryho. Ako si mohli nevšimnúť auto s dvoma

mŕtvolami vo vnútri?

„Niečo nie je v poriadku?“ spýtal sa doktor, keď si všimol jej rozpaky.

„Nie nič, myslela som na niečo iné“ zaklamala. „Čo sa im stalo?“

„Ešte neviem, zatiaľ som sa len tak zbežne pozrel, ale obhliadka nepreukázala traumy nijakého druhu. Keď budeš pripravená, môžeme začať s pitvou.“

„...môžeme?“

„Áno, povedal som presne to.“

„A prečo si myslíš, že sa zúčastním pitvy?“ pýta sa zmätene.

„Moja asistentka sa hodila na péenku a vieš dobre aj sama, že súdnu pitvu nesmiem vykonať sám. Budeš mi len podávať nástroje. Nebude to po prvýkrát, nie?“

Bohužiaľ, nebude“ povedala a znechutene odsunula pohár s červenkastou tekutinou, ešte dopoly plný, „a uisťujem, tá, že to nepatrí k mojim obľúbeným činnostiam.“

„Chápem tá“ povedal vážne doktor. „Môžem?“ dodal hneď chrapľavým hlasom a ukázal na šťavu. Keby bol ešte ďalšiu minútu bez pitia, asi by sa udusil Heleniným sendvičom. Prikývla. Pomyslela si, že podľa apetítu, to vyzerá skôr ako keby sa práve vrátil z behu, a nie že sa chystá vykonať pitvu. Potom sa v duchu spýtala, kde sa doňho vojde všetko to jedlo, keď je taký vysoký a chudý. Vypil džús na dúšok, potom si utrel ústa chrbtom ruky a vstal.

„Si hotová?“ posúri ju s náznakom figliarskeho úsmevu na

perách.

„Som hotová ale nechápem, čo je na tomto všetkom také zábavné“ odpovie Helen, podráždená jeho chovaním.

„Nič. Čo by už len malo byť zábavné na pitve?“ pripustí on. „Pod' za mnou“ dodá a sa vydá smerom k márnici, tým svojim kolísavým krokom, zatiaľ čo v duchu sa neprestáva smiať.

James sa zobudil s pocitom, že má v hlave nabitých aspoň milión veľkých klinčov. Prešlo niekoľko minút než sa prestala s ním točiť celá izba. V prvom momente mu tá nevoľnosť nahnala takmer strach. Potom si povedal, že to bolo pravdepodobne spôsobené stresom z predchádzajúcich dní a tým, že si asi ešte dostatočne neodpočinul. Rozhodol sa, že sa tým nebude príliš zatťažovať. Podľa zvuku sprchy usúdil, že kúpeľňa bola obsadená jeho manželkou. Potom sa rozhodol, že by mal prehltnúť zopár aspirínov, aby sa zotavil a zísť dolu pripraviť kávu. Umyje a oblečie sa až neskôr. Keď sa Eve objavila na prahu kuchyne, pekne vyobliekaná, v ľahkom zelenom saku s rukávmi po predlaktie, James práve nalieval kávu do šálok.

„Ešte je horúca“ povedal jej a gestom ruky jej naznačil, aby si sadla.

„Je mi ľúto, ale meškám.“

„Nemyslíš si, že dnes by bolo bývalo lepšie, keby si ostala s nami?“ dodal sklamane.

„A ty si myslíš, že by som nechcela?“

„Hej... Ale, mohla si aspoň počkať, kým sa Harry zobudí. Vieš, že by ťa rád pozdravil.“

„Nemôžem meškať ani minútu. Dnes bude ťažký deň a Adam mi nakázal prísť čo najskôr.

„Ale prečo? Nie je schopný dať pár injekcii aj sám?“ vyklízne Jamesovi.

„Chceš sa hádať aj dnes ráno?“ prejde do protiútku Eve a pozerá naňho. James pokrčí ramenami a sklopí pohľad na šálku. Začne v nej pomaly miešať lyžičkou, aby sa mu rozpustil cukor.

„Myslel som len, že Harry by bol dnes ráno určite veľmi rád, keby si tu bola s nami. Ale zdá sa, že tvoja práca je dôležitejšia. Ako vždy.“

„To stačí, nechce sa mi každý deň diskutovať o tom istom“ vraví a zdvihne ruky na znak kapitulácie. „Nezabudni zavolať skautom, že Harry dnes nepríde do tábora. Inak pošlú poňho a vyrubia nám poplatok za autobus,“ dodala a zamierila k dverám.

„Vybavím“ odpovie James.

„Vrátim sa o piatej“ oznámi Eve pri odchode. Už zišla štyri zo šiestich schodov vedúcich na nádvorie, keď si to rozmyslela a vrátila sa späť.

„Niekedy si myslím, že by si mal prejavíť trochu viac vďačnosti doktorovi Parkerovi. Počas tých rokov nám bol vždy nablízku!“ vyhrešila Jamesa, keď prišla na prah dverí.

„Súhlasím s tebou, často nám bol nablízku, až tak, že neviem pochopiť, či si viac oddaná práci alebo jemu ...niekedy sa dokonca pýtam, či by som nemal žiarliť“ odpovedá James takmer šeptom, akoby si to hovoril skôr pre seba než pre ňu. „Ak by si mi navrhla, aby šiel s nami do Egypta na dovolenku, ani by som

sa veľmi nečudoval“ vyhlásil nakoniec.

Eve zareaguje s udiveným výrazom, ktorý si James vysvetlil ako "čítaš mi myšlienky, práve som ti to chcela navrhnúť“ a vstal zo stoličky. V jasných očiach ženy sa objaví nerozlúštiteľný záblesk. „Nebud' smiešny!“ odpovie ona rozhodne a hneď potom vyjde von buchnúc dvermi. Ako každý deň volá na Tobyho, aby si ho vzala do práce. James si pomyslel, že po tom všetkom to bude takto asi najlepšie. Potom, čo sa stalo tú noc predtým, nechcel, aby sa pes obšmieval okolo chlapca, kým sa nejako nevysvetlí jeho správanie. Rozhodol sa, že potom, keď si v klúde dopije kávu, mu pripraví raňajky a zobudí ho. Potom sa s ním vyberie na prechádzku, aby ho trochu rozptýlil. A možno aj, aby mu kúpil nové okuliare. Len čo sa zvuk Evinho auta vzdiali, James počuje, ako sa rýchlo približuje akýsi jednotvárný dunivý zvuk. Hodí teda prázdnu šálku do drezu a vybehne celý zvedavý von. Okamžite spozná helikoptéru. Je to čierny Black Hawk, bez čísel, nápisov, alebo akýchkoľvek iných poznávacích znakov. Pomaly prelieta nad jeho domom, vo výške asi tridsať metrov. Muž v priliehavej čiernej kombinéze s kapucňou a čudnými okuliarmi sa vykláňa z dverí a v rukách zvierá niečo, čo vyzerá ako kamera. James si pomyslí, že nech už je to ktokoľvek, určite nenatáča dokumentárny film. Beží preto dovnútra vziať si ďalekohľad, aby lepšie videl. Kameraman ďalej natáča oblasť pod helikoptérou, až kým si neuvedomí, že sa James na neho díva cez ďalekohľad. Potom náhle ustúpi dozadu a zavrie posuvné dvere. Za okamih nato sa helikoptéra obratne otočí a rýchlo

sa vzdiali, až kým nezmizne za vrcholmi stromov. Tak rýchlo, ako sa objavila. James sa poškrabe bezradne po hlave. Potom mu pohľad padne na záhradu a keď vidí v akom stave sa nachádza, ako keby dostal facku. V predošlých dvoch dňoch, keď bol zabratý do riešenia oveľa dôležitejších záležitostí, si ani neuvedomil, aké škody môžu spôsobiť všetky tie nohy, čo sa prechádzajú po záhrade. Zíde dolu po schodoch a priblíži sa k záhonom. Nechce sa mu ani uveriť v to, čo vidí. Nezachránila sa ani jedna jediná rastlinka. Začína robiť hrubý odhad škôd, ale odrazu ho prekvapí nečakaný hlas, vzadu za ním .

„Pán Robinson?“ pýta sa akýsi chlapec. Má na sebe bieložltú vestu firmy FedEx a drží objemný balík. Vietor pomaly rozháňa prach, ktorý zdvihla dodávka na príjazdovej ceste. James ju ani nepočul prísť. Bol zahĺbený do starostí o svoju záhradu.

„Áno...?“ povie nedôverčivo a v duchu sa pýta, čo by asi mohlo byť v tom balíku. Potom si spomenie, že pred niekoľkými týždňami objednal cez internet zmenšený model náhornej planiny v Gíze, ktorý chcel darovať svojmu synovi. Považoval za požehnanie, že prišiel práve v ten deň, pretože Harryho nemohlo nič na svete väčšmi rozveseliť. Bol si istý, že bude oveľa šťastnejší, ak strávi dopoludnie zostavovaním makety, než prechádzkou. On aspoň bude mať čas venovať sa záhrade a pokúsi sa zachrániť svoje milované rastlinky. Na nové okuliare budú myslieť neskôr.

Stevenson vypne svoj mini záznamník a hodí ho nahnevane na stôl. Zloží si masku z tváre a stiahne gumené rukavice.

„Absolútne nič, do šľaka!“ vraví keď si dáva dolu čiapku a odhalí takmer holú hlavu.

„... absolútne nič?“ zopakuje Helen.

„Ani najmenší dôkaz o príčine smrti! Jediné, čo môžem povedať je, že môj prvý dojem sa potvrdil. Smrť nastala pred asi tridsiatimi šiestimi hodinami, ale obeť nevykazujú žiadnu príčinu smrti.,,

„A teda?“

„Neviem, po prvýkrát sa mi stalo niečo podobné“ vyhlási a takmer sa hanbí, že musí urobiť takéto priznanie.

„Ešte vždy zostáva možnosť urobiť toxikologické skúšky“, navrhnú Helen s nádejou.“

„Nebudú mať žiaden výsledok.“

„Ako si môžeš byť taký istý?“

„Zatiaľ, čo si sa ty dívala do stropu, aby si nezvracala“ vysvetlí jej súdny lekár a ukáže na niekoľko skúmaviek, „ja som analyzoval tkanivá pomocou najbežnejších testovacích činidiel, ale bez akéhokoľvek výsledku. Už mi zostáva len analyzovať odobraté vzorky s niektorými, trochu špecifickejšími činidlami. Ale som si istý, že sa aj tak k ničomu nedopracujeme.“

„A teda?“ opýta sa Helen zúfalo. Vyšetrovanie nezačína práve najlepšie.

„Tak neviem, čo si mám o tom myslieť. Niet ani najmenší dôkaz o tom, či spáchali samovraždu, alebo či boli nadrogovaní, otrávení, či zabití... Vyzerajú takí oddýchnutí, niet na nich ani jeden napnutý nerv. A okrem toho, mali by už mať úplný rigor

mortis, ale skôr sa zdá, že spia, než že sú mŕtvi. Vieš, koľko mŕtvol som pitval za viac ako tridsať rokov svojej kariéry?“ dodal pobúrene. Všimol si pritom zmätený Helenin pohľad.

„A nemáš nejaké iné dôkazy?“ Napríklad, či si „to“ už stihli rozdať alebo ešte nie?“

„To či si „to“ rozdali, alebo nie, je irelevantné vzhľadom nato, čo sa snažíme zistiť. Je to akoby tí dvaja zomreli bez zjavnej príčiny. Ako keby ich duše boli počkali než zaspia, aby mohli len tak nepozorovane, z ničoho nič, z nich vykĺznuť. Unisono.“

Pozrela sa na neho so zdvihnutým obočím, ako keby blúznil.

„Neveríš mi, však?“ Tak počúvaj, čo sa stalo týmto dvom.“

„Dobre, poďme si teda vypočúť tú absurdnú teóriu!“ vyzve ho Helen. A prekríži si ruky na hrudi.

„Predstav si fén.“ Vezmeš ho, zapneš ho a keď ho použiješ, vyberieš zástrčku zo zásuvky a vložíš ho naspäť do šuplíka. Týmto dvom sa stalo to isté. Vypli sa z ničoho nič, ako keby im niečo, alebo niekto, náhle odpojil zástrčky, chápeš? A to isté sa stalo s ich autom.“

„A čo s tým má čo do činenia ich auto?“ spýtala sa Helen, stále viac a viac zmätená.

„Keď som dorazil na miesto, vykonať predbežnú obhliadku, mechanik, ktorý prišiel po auto, škaredo nadával. Snažil sa všetkými možnými spôsobmi, dať ho do pohybu, ale bez úspechu. Auto je prakticky nové a motor v dokonalom stave, ale nenašartuje sa.“

„Možno, že vošli do nejakej diery a odpojil sa im nejaký kábel.

Alebo sa im presýtil motor.“ navrhuje Helen, ale súdny lekár len pokrúti hlavou. „Ten chlap mal so sebou prenosný počítač na diagnostiku motora. Pripojil ho k riadiacej jednotke, ktorá fungovala perfektne, ako povedal. Jednoducho, auto nechcelo naštartovať.“

„Dost' čudné“ komentuje Helen.

„A ak chceš vedieť úplne všetko, podľa záznamu v riadiacej jednotke, sa auto vyplo práve vtedy, keď tí dvaja otrčili kopytá.“ povedal na záver.

Helen sa na neho príkro pozrela. Nepáčil sa jej spôsob, akým sa vyjadroval o týchto dvoch úbožiakoch.

„Jediná vec, čo by mohla vysvetliť všetko je, že títo dvaja boli zasiachnutí elektrickým poľom, s takou vlnovou frekvenciou, ktorá súčasne spôsobila skrat v ich srdciach aj v riadiacej jednotke ich auta. Ale ja si jednoducho nedokážem predstaviť, čo by mohlo spôsobiť podobnú situáciu uprostred lesa.“ uzavrie Stevenson.

„Nikdy som nepočula takúto absurdnú teóriu“ povie žena potom, čo sa trochu nad všetkým zamyslí. Potom začne zamyslene chodiť po miestnosti, pozerajúc na svoje nohy, ako chodia tam a späť. Keď zdvihne hlavu a chce položiť Stevensonovi otázku, vidí, že má ukazovák na tlačidlo pre spustenie kávovaru na kapsule.

„Nerob to“ vraví mu, ale on už stláča tlačidlo a krátko nato sa vypnú všetky svetlá.

„A teraz? Čo sa deje?“

„Ten kávovar skratuje. Vždy keď sa zapne, vyhodí prúd v celom úseku.“

„A prečo ho teda nevyhodíte?“ pýta sa Stevenson otrávene.

„Podľa teba, to, že mal zástrčku vybratú zo zásuvky, nič neznamená? A potom. Chcela by som vedieť, ako ti napadne dať si kávu iba päť minút po tom, čo si vypitval dve mŕtve telá. Stále máš na sebe zakrvavený plášť.“ povie zhnusená, otočí sa a vystretou rukou ukáže na mŕtvoly. Niečo na tých telách pritiahne jej pozornosť a ona sa k nim priblíži, aby sa im lepšie prizrela.

„Čo sa deje?“ pýta sa on.

„Čuš.“

„Nechceš mi povedať, čo sa deje?“ trvá na svojom Stevenson.

„Tá modrá fluorescencia, na čelách a na pleciach ... vidíš to? “

„Je naozaj zvláštna ... je to snáď nejaké žiarenie?“ ponúkne vysvetlenie on.

„To by som nepovedala“ odpovie a pokrúti pochybovačne hlavou.

„Skôr vyzerá ako jemnučký prášok, ktorý priľnul na kožu a potom vošiel do pórov a zachytil sa tam....našla som niečo podobne aj na Harryho bicykli.“

„Kto je Harry?“

„Harry je Jamesov syn.“

„Tvojho“ Jamesa?

„Ešte aj v takýchto smutných momentoch ma musíš vytáčať? Vyhreší ho a buchne doňho lakťom.“

„Ah prepáč,... Tak čo to teda je?“

„Mal by si mi to povedať ty. Z nás dvoch si doktor ty, nie?“

Doktor Parker bol hlboko demoralizovaný. Napriek svojim systematickým pokusom na celom rozsahu frekvencií, nebol schopný obnoviť rádiový kontakt, prerušený už dlhšiu dobu. Úporne sa pokúšal nadviazať spojenie, deň čo deň, znovu a znovu. Ale jeho správy mali vždy rovnakú odpoveď, absolútne nezmyselné, „pípnutie“. Predpokladal, že to mlčanie nemohlo byť spôsobené jednoduchou poruchou prijímacej stanice. Už to trvalo príliš dlho. Bolo to skôr, ako keby na druhom konci už nikto nebol. Dospel k záveru, že bez ohľadu na príčinu, k tomuto problému vôbec nemalo dôjsť. Aspoň nie v tomto momente. A po ďalšom márnom pokuse o spojenie, nervóznym gestom vypol prístroj. Nadviazať kontakt a udržať ho pri živote v čase, ho stálo roky tvrdej práce a experimentov. A teraz, keď sa rádiové spojenie prerušilo, sa cítil ako novorodenec opustený na schodoch kostola. Napadlo ho, či by nemal o tejto veci informovať Eve. Ale s vedomím, že by to určite nezobrala dobre, sa rozhodol, že zatiaľ jej nič nepovie. Nakoniec, mal ešte niekoľko dní nato, aby dal veci do poriadku a dúfal, že skôr či neskôr sa mu to podarí. Pri myšlienke na Eve ho napadne pozrieť sa na hodinky a zistí, našťavaný, že ako obvykle mešká. Čoskoro prídu prví pacienti a ona ho nebude môcť informovať o vývoji situácie skôr, ako o pár hodín. A to čakanie by bolo preň trápením. Už sa nemohol dočkať, kedy sa dozvie, či išlo všetko podľa plánu. Keďže chýbalo ešte dobrých desať minút do prvej schôdzky, nerozhodne priložil prst

na tlačidlo pre zapnutie prístroja. Nevedel, či má urobiť ďalší pokus. Ale vo chvíli, keď sa ho chystal stlačiť niekto dôrazne zabúchal na dvere ambulancie. Nedbalo hodil okom na monitor pripojený ku kamere inštalovanej na dverách a okamžite spoznal pani Murphyovú. Jej vzhľad bol veľmi svojrázny. Rozmazaný rúž a a blondávo platinové vlasy, čiastočne pokryté šálom. Nebolo možné popliesť si ju s niekým iným. Stará pani stála pred dverami a v náručí držala svoju mačičku Miao. Mala ju starostlivo zabalenú v deke s tartanovým vzorom a hladkala ju, ako by to bolo malé dieťa. Doktor Parker nahnevane dupol nohou na zem. Aj keď jej niekoľkokrát vysvetlil, že nie je veterinár, žena mala zlozvyk, prísť s mačkou do ambulancie aspoň raz do týždňa a nejakým spôsobom sa jej vždy podarilo donútiť ho, aby sa na ňu pozrel.

James prestrel na stôl. Položil naň hrianky, džem, roztierateľné maslo, teplé mlieko a pomarančový džús. Potom vyšiel hore, zavolať Harryho.

„Profesorko, si hore?“ spýtal sa potichu keď vošiel do izby. Bol presvedčený, že ho nájde ešte v posteli. Jeho syn však bol už umytý a oblečený a ako každé ráno bol pred ďalekohľadom namiereným na súhvezdie Oriona. „Dobrý deň, ocko“ otočil sa k nemu a pozdravil ho s úsmevom, ako by sa nič nestalo. Ako keby udalosti minulých štyridsiatich ôsmich hodín neboli zanechali na chlapcovi žiadnu stopu. A James bol veľmi rád.

„... prepáč, že sa pýtam, ale cez deň dokážeš niečo vidieť?“

„Nie, cez deň nie je vidieť nič ... ale za pokus nič nedáš, však?“

vraví chlapec a použije vetu, ktorú mnohokrát počul od svojho otca, keď ho chcel presvedčiť, aby urobil nejakú vec, ktorá sa zdala byť neuskutočniteľná.

„Máš veru pravdu,“ potvrdil James a vrátil mu úsmev.

Harry sa zdvihol a nasadil kryt na šošovky teleskopu. Potom si založil okuliare a upravil si ofinu.

„Neskôr možno pôjdeme kúpiť nové okuliare“ povedal James.

„Áno, môžeme...a potom by sme mali ísť zobrať aj rybárske náčinie“ odpovie chlapec previnilým tónom.

Udicu môžeme ísť zobrať aj popoludní, môžeš si byť istý, že ti ju nik neukradne. Najprv potrebujeme vyriešiť okuliare. Ale ešte prv ti odporúčam zísť dolu, lebo ťa čakajú raňajky a jedno pekné prekvapenie!“

„Prekvapenie? Čo je to?“ pýta sa ho Harry a začína poskakovať z jednej nohy na druhú, ako vždy, keď je vzrušený.

„Kľud, Profesorko, ak ti to poviem, aké to bude prekvapenie? Uvidíš, keď príde tá správna chvíľa. Teraz ideme dolu.“ odpovedá mu James a jednou rukou ho objíma okolo ramien.

Harry mal veľkú chuť k jedlu a James to považoval za dobré znamenie. Po raňajkách sa naňho chlapec spokojne usmial a zvedavo naňho pozrel.

„Prečo na mňa tak pozeráš?“ pýta sa ho jeho otec, a robí sa, že už zabudol na sľub, ktorý mu dal. Chlapec sa zamračil.

„Je tam“ vraví mu James pobavene a ukáže na obývačku. „Chod' sa na to pozrieť. Ja to tu upracem a prídem za tebou.“

Chlapec sa vydal, plný zvedavosti k balíku, zabalenému do

anonymného žltého papiera. Rozbalil ho a keď uvidel jeho obsah, vybuchol od radosti.

„... neverím!“ kričal ako zelektrizovaný a začal si kus po kuse proti svetlu prezerať jednotlivé diely.

„Je to všetko priesvitné, takže ich môžeš skúmať aj zvonku, keď budú v pyramídach alebo vo Sfinge“ vysvetlí mu James, sediaci po jeho boku a chlapec ho objíma tak silno, že ho skoro zadusí.

„Eh, dávaj pozor na tvoju ruku, inak budeme musieť ísť znovu k doktorovi.“

„Ďakujem, ocko“ vraví Harry dojatý.

„Vedel som, že sa ti o bude páčiť“ odpovie spokojne James.

„Pomôžeš mi to zostaviť?“ pýta sa ho s nádejou v hlase chlapec.

„Veď vieš, že ja neoblubujem tento druh prác. Treba na to veľa trpezlivosti. A potom, profesor egyptológie u nás doma, si ty, nie? Vieš, čo urobíme? Ti sa teraz pustíš do práce tu a ja idem dať do poriadku záhradu. Keby si vedel v akom je stave hriadka s fialkami... Ak sa mi nepodarí dať ju do poriadku včas, neviem veru, kam dáme tento rok vianočný stromček. Keď skončíš, tak ma hneď zavolaj. Prídem sa pozrieť na tvoje dielo. A potom pôjdeme do dediny kúpiť okuliare...súhlasíš?“ navrhne mu James.

„Súhlasím“ odpovie mu Harry nezúčastnene po asi minúte. Slová k nemu prichádzajú akoby z diaľky. Už začal rozkladať jednotlivé kusy stavebnice podľa návodu po podlahe.

„Tak idem“ uzavrie James, ale nedostane odpoveď. Harry je už úplne pohltенý svojou novou zábavkou.

Helen a súdny lekár sedeli oproti sebe v jej kancelárii. Ona si stále bezradne prezerala fotografie, zhotovené na mieste objavenia mŕtvol, v to ráno. Bola si istá, že pri pátraní po Harrym, osobne prehládala práve túto oblasť. A podobne, ako ona, sa v tejto časti lesa pohybovalo mnoho ďalších ľudí, niektorí mali dokonca so sebou psov. Stále si opakovala, že aspoň oni si museli niečo všimnúť. Ako sa mohlo stať, že nikto nevidel kabriolet Cadillac, červenej farby, s dvoma mŕtvolami vo vnútri? Je pravda, že pátranie sa uskutočnilo v noci. Ale bola to celkom jasná noc a les v tejto oblasti nie je veľmi hustý.

„Toto je teda naozaj tvrdý oriešok, vôbec ti ho nezávidím!“ povedal Stevenson, najskôr preto, aby prerušil ticho. Svoju povinnosť si už vykonal a teraz len čakal, kedy mu Helen povie, že môže odísť. V ten deň mal ešte veľa ďalších problémov, ktoré musel vyriešiť. Keď však ona aj ďalej pokračovala v prezeraní fotografií a neodpovedala mu, z vnútorného vrecka saka vybral balíček zabalený do alobalu a začal ho otvárať.

„Áno, dosť komplikovaná situácia. Ani neviem, odkiaľ začať!“ odpovie Helen po hodnej chvíli. „Ty si myslíš, že...“ pokračuje a zdvihne oči od fotografií. Keď sa pozrie na patológa, zhnusene sa zháči. Ten sa práve zahryzol do sendviča s hovädzím mäsom a zelenou omáčkou. Pramienok červenohnedej tekutiny mu steká z brady, aby potom skončil na košeli.

„Čo je?“ ozve sa on nevinným tónom.

„Tak toto je príliš!“ vybuchne ona a vstane.

„Ale prečo? Čo zlého som urobil?“ zaprotestuje on.

„Vypadni! Opusti ihneď túto miestnosť!“ zavrčí Helen, uchopí ho za sako, a zdvihne silou z kresla. Potom ho ťahá ku vchodu a vyhodí ho von.

„Ženy by nemali vykonávať určité povolania“ komentuje Stevenson s ešte plnými ústami za dverami.

„Nechcem ťa už nikdy vidieť ani počuť“ odpovie ona nahnevane.

„Na tvojom mieste by som ale skúsil najprv zistiť, kto zavolať“ kričí doktor, zatiaľ čo odchádza. Potom sa vráti k svojmu sendviču a premýšľa nad tým, čo také hrozné urobil. Helen sa oprie o dvere a sklzáne dolu od slabosti. Musí zadržať dych. Bojuje proti svojmu dvíhajúcemu sa žalúdku. Len tak, tak, že nezvracia. Keď kríza pominie, otvorí okno, aby sa nadýchala čerstvého, čistého vzduchu. Potí sa studeným potom. Niekoľko minút musí počkať. Keď sa jej zdá, že jej žalúdok sa už trochu ukludnil, vráti sa k písaciemu stolu a stlačí tlačidlo interkomu.

„Áno, šéfe“ odpovie Cindy z ústredne.

„Chcem, aby do dvadsiatich minút prišli všetci do zasadacej miestnosti,“ nariadi, zatiaľ čo si trie malíčok o hrubú látku postranného vrečka nohavíc. Znovu ju začal intenzívne svrbieť.

„Šerifka, ale agenti sú skoro všetci vonku“ namieta Cindy.

„Je mi to jedno. Povedz im, že máme prípad, ktorý má absolútnu prioritu. A že nech už robia čokoľvek, okamžite to musia nechať tak.“

„V poriadku, šéfe, urobím, čo bude možné.“

Helen položí slúchadlo a vezme do ruky správu, vypracovanú agentom Mariom Benellim, ktorý sa dostavil ako prvý na miesto. Vzdychne si a po desiaty krát si ju prečíta. Znovu si zúrivo začne škriabať prst, stále viac a viac.

James si okamžite uvedomil, že bude trvať aj niekoľko týždňov, kým sa mu podarí dať do poriadku záhradu. Hoci v týchto decembrových dňoch bolo počasie prakticky rovnaké ako v lete, pre záhradkárstvo ideálne podmienky neboli. V poslednej dobe, veru, vietor fúkal prevažne od mora a vzduch bol príliš slaný, horúci a vlhký. Medzi dňom a nocou boli veľmi vysoké teplotné výkyvy. Najmenej dve tretiny rastlín, o ktoré sa staral až do toho osudného dňa boli úplne zničené. Pozrel s pochybami na ďalších málo rastlín, ktoré mali súcitne podpretú korunu a usúdil, že ak by prežila aspoň polovica z nich, bol by to zázrak. Rezignovane si hovoril, že tohto roku by mal asi nájsť iné miesto pre jedličku, keď tu zrazu zozadu pocítil intenzívny pohľad na svoj krk. Na nejakom vzdialenom mieste jeho svedomia sa rozozvučal alarm, ktorý mu spôsobil mrazenie na chrbte. Pozrel sa na zem a zbadal tam tieň niekoho, kto sa k nemu nebadane zozadu blížil. Krv mu v žilách stuhla. Ten niekto mal ruku zdvihnutú, vo výške jeho hlavy a zdalo sa, že sa chystá zasiahnúť ho jeho vlastným rýľom. James sa vrhol dopredu a urobil kotrmelec, aby sa dostal z dosahu rýľa. Postavil sa zoči voči nepriateľovi, ale na svoje prekvapenie sa ocitol pred Harrym. Chlapec sa na neho uprene a prenikavo pozeral, aj keď v

skutočnosti nič nevidel. Jamesovi sa zdalo, že upadol do nejakého tranzu. Dolnou perou mu mierne triaslo a z pravej nosnej dierky mu vytekal tenký prúd krvi, ktorý potom stekal na žlté tričko.

„Harry...“ pokúša sa naňho volať polohlasom, ale on sa len ďalej díva bez mihnutia okom.

„Harry“ zopakuje James znepokojene. Ustúpi na bok, aby mu mohol hovoriť do ucha a zvýšil trochu hlas. Ale oči chlapca ho nenasledovali. Zatiaľ, čo uprene hľadá do prázdna, vystrčí ešte viac dolnú peru, ktorá sa začne triasť silnejšie. Potom ho zasiahne intenzívna triaška, od hlavy po päty, zatiaľ čo jeho otec sa len bezmocne prizera a nevie sa rozhodnúť, či zasiahnuť a najmä ako. James sa pamätal, ako kdesi čítal, že náhle prebudenie "normálneho" človeka, nachádzajúceho sa v tejto situácii by mohlo mať katastrofálne následky na jeho psychiku. Pomyslí si teda, že keby prebudil svojho syna, mohlo by to mať dokonca zničujúce následky. Nečakane, práve v momente keď ho začala premáhať panika, sa jeho chlapec odrazu silno striasol a hneď nato sa triasť prestal.

„Ocko“ zvolal a ako keby sa práve prebudil, uprel zrak na Jamesa. James znovu chytil dych. „Harry...čo je, necítiš sa dobre?“

„Jasne, že sa cítim dobre, prečo sa pýtaš?“

„Ah, tak čo sa ti teda stalo?“

„Nič. Čo sa mi malo stať?“

„Tečie ti krv z nosa“ vraví mu James a utiera ho vreckovkou. Potom mu otočí hlavu dozadu, aby zastavil krvácanie. Ako mu

tak dvíhal hlavu, všimol si jazvičku za uchom a prekvapene si uvedomil, že si nepamätá, že by si Harry bol niekedy ublížil na tom mieste.

„Nevšimol som si“ vraví Harry a berie mu z ruky vreckovku.

„Na čo ti je rýľ?“

„Rýľ?“ Ah, áno, zabudol si si ho v kuchyni, keď si sa prišiel napiť. Tak som ti ho doniesol...“ odpovie chlapec a hodí ho na zem, „ale prečo sa na mňa tak pozeráš?“ pýta sa ho potom.

„Nič dôležité, nevšímaj si to. Už si zostavil maketu?“

Harry znova potriasol hlavou a zamyslel sa. James mal pocit, že znovu upadá do tranzu ako predtým.

„... Harry?“ zvolal naňho ustarostene.

„Je mi ľúto tvojich stvorení, viem ako ti na nich záleží“ vraví chlapec, použijúc Jamesov výraz pre rastlinky. „Myslíš, že sa ti podarí ich vyliečiť?“ spýta sa. Potom sa skloní, aby pohladil jednu rastlinku, ktorá je v žalostnom stave.

"Za pokus nič nedáš, však?" odpovie mu James obvyklou hláškou. Trochu sa usmeje, ale Harry neodpovie a narovná sa. Na tvári má vážny výraz a pozerá sa znovu niekam veľmi ďaleko. Harry a James zostali takto, vedľa seba, pár minút. Pozerali sa na slnečnicové pole, na svahu neďalekého kopca. Potom si James všimol, že Harry sa už, asi úplne prebral. Zdvihol teda debničku s náradím pre záhradníkov a presunul sa ku ďalšej hriadke.

„Ocko...“

„Čo je?“

„Neklamal som ti. Ja sa fakt na nič nepamätám!“

„Už si mi to povedal. A ja som ti odpovedal, že ti verím“ ubezpečil ho James a pozeral sa mu priamo do očí, aby ho presvedčil, že sa nemá prečo trápiť. Teraz ešte musím pracovať trochu s rastlinkami. Potom pôjdeme kúpiť okuliare,“ dodal a posunul sa o krok.

„Ocko, bojím sa“ vykrikuje náhle Harry, takým nešťastným hlasom, že James zostane v šoku. Jeho ruka nechtiac poľaví a debnička s náradím mu z nej vypadne.

„A prečo by si sa mal báť?“ spýta sa s úzkosťou v hlase.

„Neviem, ale snívali sa mi čudné sny. Spočiatku boli veľmi zábavné. Lietal som a vedel som prechádzať cez veci ako duch. Potom odrazu bolo všetko modré a pamätám si len, že sny boli odrazu veľmi škaredé. Lenže si ich nepamätám ... nič si nepamätám. Keď som sa zobudil, mal som dorážané kolená. Ale neboleli ma a za chvíľu som ich už mal zahojené.

„Možno, že sa mylíš. Možno sa ti snívalo aj to. A možno, že si bol iba niečim vyľakaný a ...“ hypotizoval James, ale musel tento rozhovor ukončiť. Chlapec sa začal totiž znepokojovať.

„Ja sa nemýlim!“ vykrikol nahnevane. „A nie je pravda, že mi veríš! Pozri sa na moje kolená!“ dodá namosúrene a James počúvne. Všimne si, že na kolenách má malé chrasty, ktoré akoby boli spôsobené pádom spreď niekoľkých dní. Ale dobre vie, že si Harry v minulých dňoch kolená neporanil. Chlapec začne chodiť sem a tam a opakuje tú vetu ako posadnutý. James mlčí. Vie zo skúsenosti, že v takejto chvíli musí nechať svojho syna nech sa upokojí sám. A naozaj. Po pár minútach sa Harry ukludní,

zastaví sa a pozrie sa mu do očí. „Mám strach, že sa to stane znovu!“ prizná sa mu takým ustrašeným hlasom, že v jeho otcovi to vyvolá strach a nehu zároveň. Príliš často zabúda nato, že napriek svojmu veku, takmer šestnástim rokom, je Harry len trochu vyspelejší ako malé dieťa. A teda, že ako malé dieťa máva často strach.

„Nestane sa to, sľubujem“ pošepne mu rozhodne do ucha a silno ho objíma.

Eve otvorí dvere ambulancie a Toby vojde vrtiac chvostom dnu, aby párkrát drgol ňufákom do doktora Parkera. Ten sa snaží práve študovať zemepisnú mapu visiacu na stene. Atlas je namaľovaný čínskym atramentom na baranej koži a je taký starý a vyblednutý, že vyzerá ako mapa starodávneho pokladu. Je to pradávne zobrazenie sveta. Územia, ktoré sa vynorili z oceánov boli znázornené neobvyklým spôsobom. V strede Atlantického a Tichého oceánu boli mýtické ostrovy, Atlantída a Mu. Eve zamkla dvere na tri západy.

„Meškáš. Za chvíľu prídu pacienti“ upozorní ju Adam a odtrhne oči od mapy. Potom odmení psa roztržitým pohladením, aby uspokojil jeho vášnivú žiadosť o pozornosť. Ten sa rozvalí na koberec, a ukáže mu brucho. Eve neodpovie. Zavesí si tašku a plášť na vešiak a sadne si s povzdychom na stoličku v čakárni. Natiahne si nohy, prekříži členky. Potom začne omáľať medzi prstami zamatové vrečko na šperky.

„Meškáš.“ zopakuje doktor Parker a čaká na zdôvodnenie. Je nervózny. Aj preto že si nakoniec musel vyžrať pani Murphyovú.

Zápach po jej pokazenom Kit Kate bolo ešte stále cítiť v ambulancii.

„Je mi ľúto, ale dnes si každodenná hádka s Jamesom vyžiadala o čosi viac času, ako zvyčajne“ oponuje Eve. Bez toho, aby odpovedal, si Parker sadne na stoličku oproti a pozoruje ju dlhým zachmúreným pohľadom. Ako odpoveď mu ona podá zamatové vrečko a vyzve ho, aby ho otvoril. On dvoma prstami prehľadáva vrečko a vyberie z neho malú kovovú guľičku. Pozerá sa na ňu proti svetlu a usmeje sa, pretože aj keď bol začiatok dňa zbabraný, aspoň niečo sa zdá byť tak, ako má byť.

„Neprestávam sa pýtať, ako môžeš mať pravdu aj tentoraz“ povie Eve.

„Jednoducho sme mali šťastie“ zasmial sa doktor a napravil si motýlik, farebne zladený s košeľou.

„Nerob sa skromný. Šťastie je súčasťou tvojho repertoáru.“

„Vieš dobre aj ty, koľko ľudí príde sem, aby sa liečilo z kadejakých sinusitíd a bolestí hlavy, a to bez minimálneho podozrenia, že sú spôsobené týmito vecičkami. A že Greyovia im ich očkujú do dutín bez toho, aby o tom vedeli. Obstaráť si jednu bolo jednoduché. A potom sme ju potom použili na chlapcovi a bolo to. A preto, že Greyovia sa vždy vracajú navštíviť si tých istých aduktov, dalo sa predvídať, že Harry sa s týmto vysielateľom v sebe, skôr či neskôr dostane do ich rúk povedal vedomý si vlastnej geniality.

„Predtým alebo potom? Mali sme len túto jedinou príležitosť, a takmer nám ju tie dve otravy v lese ne ... „ zavrčí znovu

Eve. On, vediač, čo tým chce povedať, ju okamžite preruší. „Nevyťahuj to! Už som ti asi tisíckrát vysvetlil, že túto vec som vymyslel iba preto, aby som mal možnosť bezpečného úniku, v prípade ak niečo nevyjde. Máme všetko potrebné nato, aby sme sa dostali bez problémov až na koniec. A ty to dobre vieš. Ale vďaka Harrymu máme všetky ich znalosti, ak by nám náhodou boli potrebné. Pokiaľ ide o neželanú prítomnosť Men in Black, za tú by si mala poďakovať Abel,“ povedal našťvaný kvôli jej sťažnostiam, „to ona nebola schopná udržať ich na uzde.“

„Takže aj ty si myslíš, že tí dvaja boli agenti?“ opýta sa prekvapene Eve.

„Nevidím iné vysvetlenie. A v každom prípade na to radšej už nechcem myslieť. Nech už to bol ktokoľvek, teraz už nie sú schopní ublížiť“ dodala. „Ako pokračuje tvoje manželské spolunažívanie?“ spýtal sa trochu žartovným tónom, aby zmenil tému rozhovoru.

„Každý deň je to horšie a horšie“ informuje ho ona bez okolkov.

„Musíš mať ešte trochu trpezlivosti“ povzbudí ju Adam a vezme jej tvár do svojich rúk, v záchvate vzácneho návalu citu. Ona mu odpovie letným, nežným pohľadom, ale hneď potom sa nahnevane odtiahne. „Teba sa dobre hovorí, lebo nemusíš žiť v tom dome. Každým dňom sa to tam zhoršuje. A ako čas beží, čím ďalej tým viac sa mi dôvod, pre ktorý to robíme, zdá prízemnejší ... Až natoľko, že sa niekedy obávam, že sa už ani naň nepamätám, zamumle zamyslene.“

„No tak ti ten dôvod pripomeniem ja. Čo si myslíš, čo by nás čakalo, keby niekto zistil, kto naozaj sme?“ odpovie doktor a zmení výraz tváre.

„Nezaobchádzaj so mnou, ako s hlupaňou. Myslíš, že to neviem?“ odsekne sucho Eve.

„V každom prípade je teda zbytočné, čo len diskutovať o tom, či to chceš alebo nie. Sme na poslednej križovatke ... a v žiadnom prípade nie je povedané, že to všetko skutočne niečomu posluží.“

„Čo to znamená?“

„Práve som hovoril telefonicky s Abel. Vrela mi, že vedci sú veľmi pesimistickí. V tomto zapadákov, tu, žijeme odrezaní od sveta a o ničom nevieme. Ale príroda sa začala vzpierať človeku už pred časom. Každý deň sa objaví nejaká nová katastrofa a zdá sa, že všetko sa ženie do záhuby. A aj keď sme doteraz s tými kartami, čo sme mali, hrali dobre, stále nemáme v ruke nič konkrétneho.“

„A čo sa teda stane na Zemi? A kedy sa to stane?“

„Neviem. Abel nevedela nič presnejšie. Pravdepodobne nám zostane len pár dní. Potom už nebudú ani odvety, ani druhé šance.“

„Tak, ak je situácia taká vážna, prečo potom Abel niečo nevymyslí?“

„Myslíš, že pre ňu je to ľahké?“

„Budeme potrebovať veľa šťastia, „poznámená Eve po chvíli, keď pouvažuje o jeho slovách.

„Nemôžme dúfať v to, že budeme mať šťastie. Sama si to

povedala, nie?“ pripomenul on.

„Môžeme začať“ vyhlásila Helen, keď sa všetci agenti posadili na svoje miesta.

„Prečo si nám prikázala takto rýchlo sa vrátiť?“ pýta sa agent Dower a zdvorilo zdvihne ruku ako v škole. Ona sa rozhodne preskočiť preambuly a ide priamo k veci. Keby to niektorí z vás ešte nevedeli. Máme tam dve mŕtvolky. Našli sme ich dnes ráno v aute bez evidenčného čísla bez dokladov totožnosti. Doktor Stevenson práve dokončil pitvu a nepodarilo sa mu určiť príčinu smrti. A akoby to nestačilo, telá sa našli v lesnej oblasti, ktorú sme minulú noc niekoľkokrát prehľadali, keď sme pátrali po Jamesovom synovi. Súdny patológ dá ruku do ohňa za to, že tí dvaja tam boli stuhnutí už od predchádzajúceho dňa. Ako je možné, že si nikto z nás nič nevšimol?

„Je to čudné“ uvažuje obrovský Joe svojim hlbokým hlasom.

„Presne tak“ prisvedčí Helen.

„Mohli zomrieť niekde inde a potom ich v noci niekto previezol tam“, navrhla Claretta Jonesová jemným hláskom, typickým pre jej ostýchavú povahu.

„To nie je možné, pretože auto nefunguje,“ odpovie šerifka.

„A nemohlo sa pokaziť až potom?“

„Nie, riadiaca jednotka hlási, že auto sa zastavilo zhruba v predpokladanú dobu úmrtia tých dvoch.

„To je teda pekný hlavolam...“ komentuje Claretta.

„Presne tak... a to znamená, že všetci musíme vyriešiť tento prípad čo najskôr, pretože v takej malej obci, ako naša, sa

všetko roznesie veľmi rýchlo... Som si istá, že čoskoro príde veľa zvedavcov. A keď sa to stane, budeme musieť poznať odpoveď na ich otázky.“

„A čo teda urobíme?“ pýta sa agent Benelli.

Absolútna priorita. Musíme nechať plávať všetko, na čom momentálne pracujeme, a budeme sa venovať výlučne len tomuto prípadu. Nevieme, kto boli tí dvaja. Ale skôr či neskôr sa určite niekto objaví, a bude ich hľadať.

„Ako sa zorganizujeme?“ pýta sa Dower.

Claretta, ty sa prejdeš tu po blízkom okolí s fotografiou v ruke a budeš sa vypytovať ľudí, či niečo nevedia. Začneš u Springa, potom prejdeš na Country Hole a supermarket Boe's, potom na čerpaciu stanicu. A keď už budeš tam, skoč aj do lekárne ... možno si ich niekto všimol a vie nám poskytnúť nejaké informácie. Benelli, ty sa choď pozrieť na miesto nálezu, chcem odtiaľ pekný fotobook. Dower, ty pôjdeš na dopravný inšpektorát s číslom karosérie auta a budeš sa snažiť zistiť, kto je vlastník vozidla. Potom zavolaj mechanika a spýtaj sa ho, či už vie, kvôli čomu auto prestalo fungovať. Keď sa budeš vracat' z dopravného inšpektorátu po ceste sa pýtaj ľudí, či niečo nevedia. Joe, ty si sadni k terminálu a vyhládaj analogické prípady. Ak niečo podobného nájdeš, daj vedieť, možno to bude nejaká stopa po ktorej sa môžeme vybrať.,, Joe ticho prikývol, ale v hĺbke duše bol nespokojný. Už nejaký čas ho neposielali von, lebo nebol už najmladší. Jemu sa však nepáčilo byť zavretý medzi štyrmi stenami. A ako by toho nebolo dosť, Helen mu dala úlohu, ktorú

je potrebné vykonať na počítači. On však nenávidel počítač. Jeho prsty boli také veľké, že na klávesnici vždy zasiahol aspoň dve tlačidlá naraz.“ Rezignovane si pomyslel, že sa asi nervovo zruíti. Ale neprotestoval. Vedel, že aj tak mu to nepomôže.

„A nakoniec ty, Cindy, zavolaj telefónneho operátora a opýtaj sa, či majú nahrávku toho anonymného volania, lebo to, čo máme, je sotva zrozumiteľné. Volanie sa uskutočnilo z verejného telefónu. Ak patrí k monitorovaným, mohli by sme mať niečo, na čom sa dá pracovať.“

Harry sa vrátil k práci na svojej makete. James bol však taký ohromený jeho správaním, že už nedokázal nájsť tu správnu koncentráciu, aby sa mohol venovať svojim milovaným rastlinkám. Pozrel sa na tie posledné, ktoré ošetril a usúdil, že to urobil úplne nanič. A chvíľu dokonca bojoval s pokušením, že ich všetky definitívne ušliape. Tak by si aspoň vybil hnev. A ešte ani jeho migréna vôbec nepoľavovala. Naopak bolesť sa ešte zintenzívnila a teraz mu neľútostne búšila do spánkov. Rozhodol sa teda, že sa prezlečie, a že potom konečne pôjde s Harrym kúpiť nové okuliare. Uvedomil si totiž, že takto nie je schopný pokračovať v práci na záhrade. Vravel si, že bol egoista, lebo ho tam mohol odvieť už skôr. Pozrel sa teda na hodinky a pomyslel si, že ak by sa poponáhľali, mohli by to stihnúť do obchodu ešte než zatvorí. Zohol sa k náradiu a keď ho ukladal do drevenej debničky zahľadel sa na okrúhlu hriadku s fialkami. Mal dojem, že sa mu to len sníva. Rastlinka, ku ktorej sa Harry asi pred hodinou sklonil, aby ju pohladil,

bola akoby znovuzrodená. Štíhla stonka znovu získala pevnosť. Takmer úplne sa narovнала a vytiahla dohora. Šnúrky, čo ju držali priviazanú k tyči, ktorá mala slúžiť ako opora, sa uvoľnili, listy a okvetie sa znova vyrovnali a vyzerali hladko a lesklo, živo. James práve premýšľal nad tým, ako je to možné, keď tu zrazu sa mu zezdalo, že videl nejaký pohyb v lesnom poraste za plotom. Bolo to niečo ako čierna postava, ktorá sa rýchlo pohybovala. Vstal a pozeral sa dlho na miesto, kde sa mu zdalo, že ju videl, ale nevšimol si nič zvláštneho. Hneď potom ho však zmohol mierny závrat, pretože sa náhle zdvihol a spánky mu začali búšiť ešte silnejšie.

„Celá táto záležitosť mnou asi príliš otriasla, začínam byť paranoidný“ povedal si nahlas, a zasa sa sklonil späť, aby zdvihol debničku s náradím. Ale náhle ho znovu prepadol pocit, že nie je sám. Odhodil motyku a odobral sa neistým krokom k hranici lesa, aby skontroloval situáciu. Ale zistil, že tam je všetko úplne bez pohybu. Možno až príliš, povie si. Nepočuť spev jediného vtáčika ba dokonca ani len mizerného svrčka. Zezdalo sa mu však, že z veľkej diaľky počuje čierny Black Hawk, ktorý videl predtým prelietať nad strechou svojho domu. Zrazu si spomenul na Harryho vystrašený výraz a na jeho slová. Otočil sa, aby sa pozrel smerom k domu a všimol si, že vstupné dvere sú otvorené. Prepadla ho zlá predtucha. Odhodil motyku, aby sa mohol rozbehnúť a pozrieť sa čo sa deje. Ale ešte predtým, než sa pohol, ucítil akési pichnutie na krku a potom len, že ho náhle všetky sily opúšťajú: O chvíľu neskôr už ležal v bezvedomí na

zemi.

Potom, čo strávila niekoľko hodín štúdiom hárkov, fotografií, poznámok a čmáranín, odišla Helen do šatne a vyzliekla si uniformu, aby si obliekla šortky, tričko a tenisky. Teraz bežala na bežiacom páse už niekoľko minút a stále sa dívala na materiál, ktorý bol rozložený na podlahe. Mala vo zvyku to takto robiť, keď cítila potrebu byť sama, aby mohla premýšľať a dostať nejakú inšpiráciu. A viackrát táto taktika priniesla svoje ovocie. Ale tentoraz správna intuícia jednoducho nie a nie prísť. Premýšľala teda, čo ešte môže urobiť, aby vyriešila toto tajomstvo, ktoré hraničí s absurdnosťou. Zatiaľ nemala žiadnu stopu, o ktorú by sa mohla zachytiť alebo ktorú by mohla sledovať. Prvá obhliadka, ktorú uskutočnil Benelli na mieste zločinu, ak možno vôbec hovoriť o zločine, bola úplne neúspešná. Agent nenašiel jeden jediný odtlačok chodidiel alebo pneumatík, ktoré by nepatrili mŕtvym, alebo ich automobilu, a ani len kúsok tkaniny alebo vlasov, alebo čohokoľvek, čo by mohlo aspoň trochu naznačiť smer vyšetovania, modus operandi, fiziognómiu. Vyšetovanie u miestneho telefónneho operátora bolo zbytočné, pretože anonymný hovor bol taký krátky, že neposkytol žiadny údaj o tom, ktoré zariadenie bolo použité na jeho uskutočnenie. Takže nebolo možné ísť na miesto, a zobrať odtlačky prstov. Okrem toho nebol k dispozícii ani zrozumiteľný záznam hovoru, lebo autor volania si maskoval hlas. Nebolo dokonca dobre rozumieť ani to, či ten zachrípnutý šepot patrí mužovi alebo žene. Všetko, čo mala v rukách,

bola páska s veľmi zlou nahrávkou, ktorú by musela poslať nejakému technikovi, aby sa ju pokúsil vyčistiť, čo môže trvať dni a týždne. A okrem toho, bolo tu niekoľko vecí, ktoré jej bránili myslieť jasne. Bol to znepokojujúci pocit nereálnosti, ktorý sa jej zmocnil po prebdených nociach, po nevysvetliteľnom dočasnom zmiznutí Harryho, a potom čo uvidela tie bezvládne fosforeskujúce telá bez života, ktorý ju nechcel nijako opustiť. To, že sa našiel rovnaký nezvyčajný fosforeskujúci prášok aj na bicykli Jamesovho syna, naznačovalo, že medzi týmito dvoma prípadmi existuje nejaké spojenie. Ale nemohla nijako pochopiť, čo by to mohlo byť. Pri myšlienke na prášok ju začal znovu svrbieť malíček. Možno aj preto, že sa potila. Pozrela sa naň a uvedomila si, že Stevenson mal úplnú pravdu. Bol naozaj v zlom stave. Na prvom článku sa jej vytvorila akási rana. Nevytekal z nej ale žiaden výlučok. Naopak, vyzerala, ako keby sa rýchlo sušila. Prst vyzeral ako mŕtvy privesok. Malíček, však, ani zďaleka nebol mŕtvy, aspoň súdiac podľa bolesti a svrbenia, ktoré jej spôsoboval. Znovu si prisľúbi, že ho čo najskôr pôjde ukázať lekárovi. Potom si ho zasa poškriabe, zadrží ston od bolesti a začne premýšľať. Prvá hypotéza, ktorá ju napadne je, že Harry našiel obe mŕtvolky, alebo dokonca, že bol pri dvojnásobnej vražde tých dvoch, a potom vydesený utiekol, aby sa niekam schoval. Potom, po mnohých hodinách, konečne našiel odvahu vyjsť von z úkrytu a prísť domov. Táto hypotéza sa jej v skutočnosti zdala príliš banálna, ale ako alternatívu si vedela predstaviť len verziu, pri ktorej bol Harry hlbšie a priamo

zúčastnený na tejto záležitosti. Keď tak nad tým premýšľala, usúdila, že to nie je možné. Povedala si, že všetko to asi muselo byť nejako inak. Ale nemala ani len nejasné tušenie ako. Počas dopoludnia dostala niekoľkokrát pokušenie zavolať Jamesovi. Niekoľkokrát zdvihla slúchadlo a začala vytáčať číslo. Ale vždy prestala a položila. Bola presvedčená, že potom, čo zažil včera, má asi úplne iné myšlienky. Okrem toho, poznala ho a veľmi dobre vedela, že ho zajtra určite uvidí. A tak sa prinútila neotravovať ho. Uvažovala aj o tom, že by osobne urobila ďalšiu obhliadku miesta. Ale vedela, že to bude len strata času, pretože Benelli bol síce otravný, ale tiež sakramentsky dobrý. Ak by bolo niečo zaujímavé, počas druhého prieskumu, na ktorom v tejto chvíli pracoval, nebolo by mu to uniklo. Dúfala, celou svojou bytosťou, že patológ sa mýli a že toxikologické vyšetrenie ukáže, že tí dvaja boli zabití novou syntetickou drogou, neznámou a smrteľnou. Táto situácia, bola príliš zamotaná a ona sa obávala, že sa jej nikdy nepodarí vyriešiť ju. Škvrkanie jej žalúdka ju zrazu upozornilo, že je už asi čas obeda. Ale potom, ako sa zúčastnila na dvojitej pitve, bolo jedlo poslednou vecou, na ktorú mala chuť. Dobre vedela, že na deväťdesiatdeväť percent ho aj tak vyvráti. Skúsenosť ju naučila, že ak by ešte chvíľu vydržala, plyny vytvorené žalúdočnými šťavami by vyplnili žalúdok a poskytl jej dočasný, iluzórny pocit sýtosti. A tak sa rozhodla radšej počkať. Zastaví bežiaci pás a urobí zopár strečingových cvikov, aby si ponáľahovala svalstvo. Na policajnej stanici nie je prakticky nikto. Rozhodne sa teda, že po sprche a niekoľkých

telefonátoch si dá šlofíka. Ako začne zbierať hárky zo zeme, odrazu jej zrak padne znovu na fotografiu dvoch svetielkujúcich tiel a dostane nápad. Stlačí tlačidlo interkomu. „Cindy?“

„Áno , šerifka...“

„Urob mi láskavosť. Nájdi mi Larryho, chemika, a zavolaj ho, aby sem prišiel o pätnásť nula nula, so všetkým vybavením. Ak by vymýšľal, povedz mu, že je to otázka života a smrti.“

„V poriadku, šerifka. Ešte niečo?“

„Áno. Do štrnásť päťdesiatdeväť tu pre nikoho nie som, rozumieš? „

„Jasné.“

EPIZÓDA II

James náhle otvorí oči, ako keby sa prebudil z anestézie a jeho prvé myšlienky vedú k jeho synovi. Búšenie do spánkov sa stalo už skutočným mučením a mal pocit, že celý ten tlak v hlave by mohol hocikedy vyvrcholiť doslova explóziou jeho lebky. Pozrel na hodinky a zistil, že odkedy upadol do bezvedomia mohlo uplynúť maximálne šesť až sedem minút. Bez toho, aby na čokoľvek myslel, zdvihol motyku a bežal k domu. Vošiel opatrne. Všetky jeho zmysly boli pripravené zachytiť akýkoľvek signál. Ale vo vnútri bolo absolútne ticho. Uvoľnil sa a pomyslel si, že si to všetko asi iba vymyslel a pozrel do miestnosti presvedčený, že tam nájde svojho chlapca, ako práve dokončuje montáž makety. Ale z toho, čo uvidel, ho zachvátila hrôza. Maketa bola rozobratá na tisícky kusov, niektoré boli aj polámané. Akoby po nich niekto niekoľkokrát udrel a potom ich rozšliapal. Kreslá boli

popresúvané a po zemi boli porozhadzované veci. Vyzeralo to tam ako po bitke.

„Harry? Harry?“ zvolal niekoľkokrát. Ale jeho volanie ostávalo bez odpovede. Potom počul nejaké zmätené zvuky prichádzajúce z horného poschodia. Jeho myseľ v okamihu vypracovala túto desivú teóriu. Pred dvoma dňami, niekto uniesol jeho syna. Ten mu dokázal utiecť, ale bál sa hovoriť o tom. Bol príliš šokovaný. A teraz ten bastard, nech už to je ktokoľvek, mal tú smelosť, aby vstúpil do jeho domu a pokúsil sa ho znova uniesť. Harry mu to vlastne aj povedal. Tesne predtým. V obave, že sa to stane znova. James odhodil motyku a vrátil sa do kuchyne. Do ruky zobral poloautomatický kolt, ktorý mal dobre schovaný v špajze a vybral sa po schodoch. Keď prišiel na prvé poschodie, uvedomil si, že zvuky pochádzajú práve z Harryho izby. Ale teraz zvuky trochu stíchli a nezdalo sa, že by tam bola nejaká bitka.

„Nie je to tak ... nie je to tak, „ opakoval nejaký hlas šeptom, ako posadnutý. James si najprv nebol istý, či patrí jeho synovi. Potom zabudol na všetku opatrnosť a vošiel do jeho izby. Dvere izby boli privreté. Nakukol dnu a krv v žilách mu znovu stuhla. Zdalo sa, ako keby cez izbu práve prešiel nejaký hurikán. Bez toho, aby sa zastavil, vtrhol dnu. Ruku s pištoľou mal namierenú a zhlboka dýchal. Otočil sa okolo svojej osi o tri sto šesťdesiat stupňov a zistil, že Harry je tam sám. Ešte stále zmätený, položí zbraň na hornú policu knižnice a niekoľkokrát sa hlboko nadýchne, aby sa uklúdnil. Jeho syn stojí pred gigantografiou

náhornej planiny v Gíze a neustále opakuje tú istú vetu.

„Profesorko“ vraví James a priblíži sa k nemu. Ten ho však ignoruje, ako v záhrade.

„Profesorko“ zopakuje hlasnejšie, ale nedokáže upútať pozornosť svojho syna, ktorý znovu vyzerá, ako by sa premiestnil na inú planétu. Potom mu položí ruku na rameno, aby ním zatriasol a pokúša sa ho prebudiť z tranzu. Ale práve vo chvíli, keď ním chce zatriasť, chlapec sa otočí. Pozerá sa na otca, ako by ho nikdy predtým nevidel.

„Harry, vyľakal si ma...“ zamrmle a ustúpi o krok dozadu.

„Nie je to tak!“ zakričí nahnevany. Potom ho odstrčí až spadne dozadu a ide sa posadiť k písaciemu stolu. Tam si začne prezerat' fotografie v knihách, ktoré má rozložené po stole.

James sa zdvihne a znovu naberie odvahu. Chytí otočnú stoličku za operadlo a otočí chlapca smerom k sebe.

„Ocko“ kričí Harry zdesene.

„Ak má toto byť nejaký žart, tak si ma poriadne vyľakal!“ vyhreší ho James. Chvíľu potom ho premôže krutá, bodavá bolesť. Chytí sa za spánky a kľakne si. Chlapec sa na neho díva, ako keby pochopil zmysel jeho slov. Potom sa zamračene pozrie na miesto, ktoré si jeho otec od bolesti drží. James sa posadí na zem, ramená má opreté o okraj postele a zažmúri oči. Už ich ani nedokáže udržať otvorené.

„Aha, tu je“ vraví Harry a kľakne si k nemu.

„... čo... čo to je?...“ chce sa ho spýtať James, ale ani nedokončí vetu, lebo tá bolesť je taká silná, že mu bráni ešte aj

rozprávať.

„Tvoja migréna“ odpovie vážne Harry. Chytí ho za zápästia a pomaly mu spustí ruky na boky. Potom si dlane priloží na vzdialenosť asi jedného centimetra od otcových spánkov a začne niečo šepkať.

„Harry, čo to robíš?“ pokúša sa protestovať James a otvorí oči. Ale on mu len položí svoju ruku na viečka, aby mu ich znova zatvoril a začne odriekať svoje litanie. Po chvíli James cíti ako sa mu po hlave rozlieva teplo. Bolesť zvyšuje svoju intenzitu, až kým nedosiahne vrchol. Ale len na okamih. Hneď potom, má pocit, že jeho syn mu ju doslova vyrval z hlavy. Uvoľní sa a za dve minúty sa cíti tak dobre ako nikdy predtým. Po skončení liečby Harry rukami urobí vo vzduchu nejaké ťažko pochopiteľné pohyby. Potom sa posadí späť do kresla a tvári sa šťastne, že ho dokázal vyliečiť.

„Ako... ako si to dokázal?“ pýta sa ho James, keď konečne nájde odvahu. Harry namiesto odpovede rozhodí ruky. Nato on len rezignovane potrasie hlavou a zmieri sa s tým, že nič nechápe.

„Kto tu bol s tebou?“ pýta sa ho a ukáže na okno.

„...nikto, kto tu mal byť?“

„Si si istý?“

„Áno..., myslím, že áno, ... ne... neviem, nepamätám sa.“

„Maketu si zničil ty?“

Harry prisvedčí. Potom si dá ruky dozadu a hľadá na svoje topánky. Čaká, že ho otec vyhreší. Vie, že by si to zaslúžil.

„Ale prečo, pýta sa však jeho otec.

„Podviedli ťa. Ten model je falošný. V Sfinge chýba izba Slnka a izba Vedomostí. A potom aj v Cheopsovej pyramíde chýba Zedova izba, vysvetľuje Harry. A znovu ho nechá s otvorenými ústami. James musel použiť všetky svoje vnútorné sily nato, aby nestratil trezivosť. Za niekoľko hodín ho jeho syn niekoľkokrát hrozne vydesil. Okrem toho zničil pár dvesto dolárových okuliarov a tristo dolárovú plastovú maketu, ak nepočítame udicu, pre ktorú je ešte treba ísť. Chvíľu počkal. Keď si už bol istý, že bude schopný znieť zvyšok konverzácie bez toho, aby explodoval, položil mu otázku.

„Ako to môžeš tvrdiť?“

„Ja ...viem to a hotovo!“ odpovie Harry s trochou prezumpcie v hlase. Potom sa pozrie opäť na neporiadok, ktorý vládne v izbe a zatvári sa, že mu je to ľúto. „Ocko, čo... čo sa deje?“ kokce, zatiaľ čo sa rozbehne smerom k nemu a nechá sa objasniť. Cíti sa tak aspoň trochu istejšie. Na Jamesa doľahne bezmocnosť.

„Prepáč, meškám,“ povie Larry, keď vchádza do jej kancelárie. Lapá po dychu a brucho sa na ňom ešte stále hojda od toho, ako sa ponáhlal. Košeľa mu z jednej strany vytrčá z nohavíc a výdatne sa potí. Helen odpovie pokrčením ramien. Pritom sa stále škriabe po malíčku. On si vreckovkou osuší krk a uhladí si účes, upravený do prehadzovanej.

„Ah, čo sa ti stalo s prstom?“ spýta sa jej znepokojený. Teraz už mala prvý článok takmer úplne zlúpaný. Malíček bol na povrchu taký sinavý, že vyzeral, ako by mal každú chvíľu odpadnúť.

„Neviem, ale nebude to nič vážne... asi nejaká mikóza alebo psoriáza, zo stresu. Alebo niečo také. Začal ma pokúšať už minulú noc“ odpovie nervózne. Má plno všelijakých problémov. Zdá sa však, že všetci si všimajú len tento hlúpy prst.

„Možno to bude, ako ty vravíš, len nejaká hlúposť. Ale na tvojom mieste by som si na to dal aspoň nejakú náplasť. Je tu veľmi prašné prostredie a určite mu nepomôže, aby sa zahojil.“

„Ďakujem za radu, potom si ju nalepím.“

„Dobre. Kvôli čomu si mi volala?“

„O minútku uvidíš. Dúfam len, že si ešte neobedoval. Alebo ak hej, tak že si to už strávil.“ povie mu a zodvihne sa.

„Nechápem“ odpovie Larry zmätene.

„Ideme zobrať nejaké vzorky z čerstvo pitvaných mŕtvol“ vysvetlí mu Helen, po ceste chodbou, vedúcou k márnici.

„Počkaj chvíľu“ odpovie chemik a zastaví sa uprostred chodby. „Vieš, že na tieto veci treba súdne povolenie, však?“ povie a využije pauzu na to, aby si odlepil košeľu zo spoteného tela. Aj napriek tomu, že klimatizácia je na maximum, nedokáže sa prestať potiť. A látka sa mu nepríjemne lepí na pokožku. Helen prisvedčí.

„A ak su mŕtvolky čerstvo vypitvané, tak povolenie nemáš, však?“ trvá na svojom on. Zo sklenených dverí kancelárie sa vykloní Joe, ktorý sa s námahou snaží pokračovať vo svojom počítačovom vyhladávaní, aby sa na nich pozrel. Larry, evidentne, hovorí veľmi hlasne. Helen sa v rozpakoch pozrie na Joea. On jej však odpovie len náznakom úsmevu. Potom sa vráti

ku svojej práci. Helen chytí Larryho za rameno a ťahá ho do rohu, kde ich nemôže nikto vidieť ani počuť.

„Na tých mŕtvolách je niečo zvláštne. Pravdepodobne to niečo, je jediná stopa, ktorú máme, pokiaľ ide o ich smrť. A som presvedčená, že ty si jediný človek, ktorý ju dokáže rozlúštiť.“

„Nezbláznila si sa náhodou? Zabudla si, že pracujem v papierňach?“

„A ty? Nezabudol si náhodou, že toto nie je po prvýkrát, čo nám robíš poradcu?“

„Máš pravdu“ prisvedčí on, „ale nikdy som nevidel zblízka mŕtvolu. Mala by si sa obrátiť na odborníka... A potom, nemala by si počkať než ti dá sudca o.k.? Čo znamená všetok ten zhon?“

„Obávam sa, že tá stopa by mohla zmiznúť skôr, než budú papiere hotové...“

„A o čo sa teda jedná?“

„Uvidíš to na vlastné oči.“

„A ak by sa to niekto dozvedel?“

„Beriem si to celé na vlastnú zodpovednosť,“

„To teda znamená, že budem pracovať gratis?“ mieni Larry mierne sklamaný. Helen mu namiesto odpovede venuje silený úsmev. On sa pozrie na ňu trochu nerozhodne. „No tak dobre“ povie a po chvíli sa dá znovu do pohybu, „ale len preto, že ty si môj obľúbený šerif!“

Helen ho usadí v prázdnej miestnosti vedľa márníce a ide sa uistiť, či je vzduch čistý. Potom sa vráti, aby ho zavolala. Keď vstúpia do márníce, zamkne dvere zvnútra.

„Je to naozaj nutné?“, spýta sa jej Larry.

„Radšej nech nikto nevie, že sme tu.“ odpovie ona a Larry prisvedčí, aj keď nie veľmi presvedčivo.

„To, čo budeš vidieť sa ti nebude veľmi páčiť“ povie mu, keď kráčajú smerom k chladiacim boxom, aby ho pripravila.

„V pohode, môj žalúdok ma zatiaľ ešte nezradil“ ubezpečí ju a pomyslí si, že toto snád' nebude po prvýkrát, kedy k tomu dôjde.

„Ale skúsme sa poponáhľať. Toto miesto sa mi vôbec nepáči“ dodá. Helen vytiahne z chladiaceho boxu zásuvky s mŕtvolami a pozerajúc Larrymu do oči z nich stiahne plachty.

„Ó môj bože, čo ich takto zbedačilo?“ zvolal a odvrátil pohľad inam. Mimovoľne pritom ustúpil dozadu.

„Čo tým chceš povedať?“ opýta sa Helen. Potom sa pozrie na telá a mimovoľne zhíkne. Tie dve mŕtve telá boli v procese mumifikácie. Ich tváre boli už prebrázdnené hlbokými vráskami a očné jamky vyzerali takmer ako prázdne. Kostí na celom tele trčali arogantne spod kože a stehy na reze v tvare „Y“ na prsiach, sa úplne uvoľnili.

„Sú len dve riešenia. Alebo je toto nočná mora, alebo jednoducho šaliem“ zamrmlala.

„Čo to sakra ...?“ vyháŕkne chemik, keď sa mu podarí chytiť znovu dych.

„Neviem... Sú mŕtvi len dva dni ale vyzerajú, ako keby prešlo najmenej desať rokov. Nemôžeme stratiť ani minútu“ odpovie ona a natiahne ruku k elektrickému panelu.

„Počkaj, čo chceš robiť? Ja ne...“

„Musím zhasnúť svetlá.“

„Žartuješ? Chceš aby som sa ti tu po...?“

„To je jediný spôsob, ako ti ukázať to, čo treba. Aj keď ťa nemôžem prinútiť. Ak sa na to necítiš, môžeme ihneď odísť. Nemyslela som, že ich nájdem v tomto stave.“ vraví ona sklamane.

Larry o tom chvíľu premýšľa. „Urob, čo treba, ale urob to čo najrýchlejšie ako vieš. Nevieť sa dočkať kedy odtiaľto vypadnem.“

„Ani ja“ odpovie. Rýchlo vypne svetlo a mŕtvolý, začnú ihneď svietelkovať, aj keď omnoho menej ako pred niekoľkými hodinami.

„Videl si to? Pýta sa Helen zapínajúc svetlo.“

„Jasne, že som videl...ale čo je to?“

„Myslela som, že mi to povieš ty. Určite sa nejedná o žiarenie. Je to veľmi jemný a lepkavý prášok. To je to, čo budeš musieť analyzovať“ odpovie mu a z vrečka vyberie nylonové vrecúško a nožnice. „Prepáčte mi, robím to kvôli vám“ zamrmle tichúčko a priblíži sa k telám. Odstrihne im niekoľko prameňov vlasov a vloží ich trasúcimi sa rukami do vrecúška. Potom ich odovzdá chemikovi. „Musíš sa ihneď pustiť do práce. Telá svietielkujú už oveľa menej, než dnes ráno. Nechcela by som, aby zrazu prestali svietelkovať úplne.“ vraví. Larry si zmätene hrýzol pery. Netušil, čo by z toho mohlo vziť. „Tak sa musím ponáhľať domov, aby som mohol hneď začať“ odpovie, skontroluje, či je zips na taške dobre zatiahnutý a poberie sa k východu.

„Larry“ zavolá naňho Helen, keď zamkne dvere.

„Áno?“ odpovie on neurčito, čím chce povedať niečo, ako „čo ešte chceš?“

„Ďakujem.“

Keď Helen vojde do kancelárie, vytočí číslo súdneho lekára.

„Musíš prísť ihneď sem“ vraví mu ihneď, keď počuje ako zodvihol slúchadlo. Ani mu neodpovie na pozdrav.

Neprichádza do úvahy. Dnes som už prešiel toľko míľ, že som sa stal akcionárom Shellky... čo sa zase stalo?“ odpovie on.

„Ja... Neviem, ako ti to povedať. Mám strach, že ma budeš považovať za blázna!“

„Po tom výstupe, ako si predviedla dnes ráno, sa už ničomu nebudem čudovať. Tak do toho, vrav. Nemôžem stráviť celý deň pri telefóne“ povie jej on.

„Tak dobre... Existuje logické vysvetlenie nato, že tie dve mŕtvolky z dnešného rána začali mumifikovať?“ spýta sa nečakane. Súdny lekár chvíľu mlčal až sa Helen začala obávať, že zasa utrúsi jednu z tých jeho idiotských poznámok.

„Samozrejme, že existuje!“ odpovie on isto, až ju to zmätie.

„...To myslíš vážne?“ zaváha ona.

„Som si istý. Dokonca úplne istý...vysvetlenie je, že sme súčasťou jednej z epizód Aktov X“, potvrdil s obvyklou iróniou, aby ju dráždil. V duchu si povedala: „vedela som to!“.

„Hovorím to vážne“ vraví mu frustrrovane.

„Je mi úplne jedno či žartuješ, alebo nie. Teraz nemám možnosť a ani chuť, na ďalšie tri hodiny jazdy autom, tam a

naspäť, aby som sa prišiel pozrieť. Sľubujem ti, že sa stavím pozajtra ráno, keď budem mať k dispozícii aj výsledky tých odobratých vzoriek z toxikológie.“

„Pozajtra? Však to je celá večnosť!“

„Viem, ale neriešim len tento prípad...je mi ľúto, fakt“ odpovie on. Helen si povie, že ak to takto pôjde ďalej, o dva dni z mŕtvol nezostane nič, len prach. Na druhej strane, usúdi, že aj keby došiel súdny lekár a konštatoval, že telá sú v procese mumifikácie, bez výsledkov z laboratória a Larryho analýzy, by aj tak nevedeli, čo ďalej.

„No tak dobre. Čakám ťa pozajtra. Ale snaž sa nedať mi kôšom. Som už zúfalá. Neviem, čo mám robiť.“

„Spoločni sa. Zomieram od zvedavosti“ ubezpečil ju tónom, ktorý ju vôbec nepresvedčil.

„Už je tu mama!“ zvolá šťastne Harry keď počuje zvuk Evinho auta. Hneď potom vybehne von, lebo má strašnú chuť objať ju a ukázať jej nové okuliare a maketu. A potom, chce sa udobriť s Tobym a pohrať sa s ním. James vyjde na terasu. Harry príbehne k Eve a klesne jej do náručia. Potom sa pozrie do auta, ale nevidí tam svojho milovaného psa.

„Mami, kde je Toby?“ pýta sa a vymaní sa jej z náručia. Eve mu položí ruky na ramená a skloní sa, aby sa mu pozrela priamo do očí a pripravila ho na to, čo mu ide povedať. „Miláčik, Tobymu sa stalo čosi hrozné...“

„Kde je Toby? Chcem Tobyho! „Kde je môj Toby?“ začína opakovať Harry. Pritom krúži okolo Evinho Voyagera. Tá ho

nasleduje a znovu ho chyťí za ramená. „Miláčik, musíš byť silný“ pošepne mu do ucha.

„Čo si mu urobila?“ Neuhryzol ma naschvál, neuhryzol ma naschvál! Prečo si mu ublížila, neuhryzol ma naschvál!“

„Zlatko, nič som mu neurobila! Keď sme vyšli z ambulancie, vybehol na cestu za mačkou. A auto sa nezastavilo včas ...a zrazilo ho,“ vysvetlí Eve. Harry však len pokrúti hlavou a snaží sa zadržať slzy.

„Neverím ti!“ kričí a ukazuje päste.

„Harry... zlatko...“ pokúša sa ho upokojiť žena.

„Daj mi pokoj!“ opakuje Harry. Potom sa rozbehne a zamkne sa v izbe. Eve a James vyjdú za ním po schodoch. Potom počkajú dobrých desať minút pred dverami. Občas naňho zavolajú, ale on sa im nechce ani len ukázať.

„Je schopný zostať zamknutý dnu aj dva dni. Radšej sa vráťme dolu“ navrhne Eve Jamesovi. Zíde dolu do kuchyne a otvorí mikrovlnku, aby zohriala večeru. James zostane ešte na chvíľu hore. Je opretý o zabradlie schodišťa a pozerá sa so založenými rukami na dvere Harryho izby. Potom sa rozhodne zísť dolu k Eve.

„Čo sa stalo Tobymu?“ pýta sa jej a pomáha jej prestrieť na stôl.

„Už som vám to vravela. Vybehol na cestu a skončil pod autom. Šofér nestihol včas zabrzdíť. Ešte dobre, že tadiaľ neprechádzali iné autá. Mohlo to dopadnúť ešte horšie.“

„Toto nám teda ešte chýbalo“ komentuje James. „Ale aj

keď ma to mrzí, musím priznať, že po tom, ako sa včera zachoval, je to možno lepšie. Táto nehoda nám ušetrila jeden dosť veľký problém“ dodal a v duchu sa hanbil za toto svoje úbohé vyhlásenie.

„Veru“ potvrdí ona a pokračuje v krájaní paradajok.

„Ale mohla si ho priniesť domov. Nemyslela si na to, že Harry by ho možno bol chcel pochovať tu v záhrade?“

„Jasné, že som na to myslela. Ale keby som ho bola priniesla sem, Harry by ho určite chcel vidieť. A to by nebolo dobre... To zvieratá bolo strašne dokaličené“ odpovedala Eve bez toho, aby sa otočila. „Povedal, že sa o všetko postará...“ dodá, ale preruší vetu, pretože nemá chuť sa znovu pustiť do hádky.

„Nechaj má uhádnuť...doktor Parker, však?“ doplní James polemicky

„Presne tak“ odpovie ona a robí sa, že nepostrehla ako ju provokuje. Potom položí na stôl kuracie krokety so zemiakovými hranolčkami. Rozdelí ich na tri taniere a Harryho tanier prikryje druhým tanierom. Potom si sadne a začne jesť. James namočí hranolčky do kečupu a vidličkou sa začne hrať s jednou krocketou. Zamyslený ju neustále otáča, ale do úst nedá ani sústo.

„Nebudeš jesť?“

„Dnes sa tu u nás stalo veľa podivných vecí“ informuje ju.

„Napríklad?“

James jej rozpovie o helikoptére a o Harryho kríze, o krvácaní a o čudných pohyboch v lese, o šípe, ktorý mu spôsobil stratu vedomia a nakoniec o liečení rukami, ktoré na ňom praktizoval

jeho syn. Ale Eva sa naňho stále díva skepticky.

„Neveríš mi?“ Pozri, ešte tu mám stopu“ vraví on a otočí sa, aby jej ukázal šiju.

Podľa mňa tá tvoja stopa po otrávenom šípe vyzerá skôr ako bodnutie hmyzom. Máš tam ešte žihadlo,“ snaží sa bagatelizovať Eve. „Počkaj vyberiem ti ho, nehýb sa... Aha tu je“ vraví. James zastená, keď mu ho vyberá. Potom sa pozrie nerozhodne na Eve. Nevie, či má byť šťastný alebo sklamaný. Hrad jeho domnienok bol zbúraný, kúsok po kúsku, ani nie za minútu. Nikto neprišiel do jeho domu s úmyslom uniesť mu syna, nikto do neho nestrelil omamný šíp.

„Si ešte stále otrasený tým, čo sa stalo Harrymu,“ ponúkne vysvetlenie, aby prejavila svoju ústretovosť.

„Áno?“ A čo povieš na chovanie nášho syna?“

„A čo je na tom všetkom čudné?“ snaží sa odľahčiť ona.

„Čo je na tom čudné?“ Mám neodbytný pocit, že vo svojej izbe nebol sám. Zdalo sa mi, že s niekým hovoril. Vieš, že neotvára nikdy okno, lebo sa bojí pavúkov. Našiel som ho však otvorené dokorán. A potom, moja migréna...“

„To si si len vsugeroval. Hneď potom sa naňho nežne pozrie, ako už dlho nie. Ľahko potrasie hlavou a položí vidličku, aby mu mohla pohladať chrbát ruky. On je zmätený, ale napriek tomu jej vráti jej láskyplný pohľad. Hoci sa mu niekedy zdalo, že ich delí celý čínsky múr, Eve stačilo ešte vždy veľmi málo, aby si ho znovu získala. Vidí, že mu ide niečo povedať a napne uši aby ju vypočul.“

„To, čo sa stalo včera, nás všetkých poznačilo. Asi ešte viac, než si dokážeme predstaviť.“

„Chceš povedať, že blúznim?“

„Nie, chcem len povedať, že by sme mali trochu vypnúť. Mohli by sme niekam vypadnúť najbližší víkend. To by nám určite pomohlo skôr zabudnúť na to, čo sa stalo.“

James na ňu pozerá a nevychádza z prekvapenia. V posledných rokoch bola vždy proti, ak sa niekam chceli vzdialiť zo svojho domova. A ak sa im aj niekedy podarilo niečo naplánovať, vždy to skončilo tak, že sa niečo nečakané prihodilo a donútilo ich rezignovať na poslednú chvíľu. A často to nečakané malo niečo spoločné s jej prácou alebo dokonca s doktorom Parkerom, osobne. Toto všetko, spolu s mnohými ďalšími malými signálmi, ho takmer doviedlo k podozreniu, že má nejaký konkrétny dôvod, aby zostala zalezená v tomto anonymnom mestečku, a to dokonca tak, že bola ochotná sabotovať dovolenku.

„Ja nemám vôbec v úmysle zabudnúť, ja to chcem práve že pochopiť“ upresní on svojím typickým tónom a náhle zmení výraz. „Chcem pochopiť prečo je náš syn zrazu, ako keby ho vymenili. A ak to bude nutné, nechám ho niekým vyšetriť.“

„Áno? A kto by ho mal podľa teba vyšetriť, nejaký exorcista?“ vysmeje sa mu ona. Jej sarkasmus okamžite rozbije idylku, ktorá sa, ako si mylne predstavoval James, práve znovu medzi nimi vytvárala.

„Jedz. Studené hranolčeky sú hnusné“ dodá, aby zmenila tému, zatiaľ čo on sa na ňu s úzkosťou pozerie. Potom napichne

kroketu na vidličku a začne znovu jesť.

Presne o devätnástej sa Helen dostaví do zasadacej miestnosti, kde na ňu už čaká tím jej ľudí. Je čas, na zhodnotenie doterajšieho vyšetrovania. „Takže kto chce začať?“ opýta sa demokraticky a sadne si za stôl. . Agent Jones zdvihne ruku ako prvý.

„Claretta sa vždy najviac ponáhľa“ doberá si ju, ako obvykle, Benelli a na tvárach niektorých kolegov tím vyčarí úsmev.

Ak by si aj ty, namiesto tvojej ženy, ktorá ti pripraví večeru, musel utekať domov a postarať sa o tri deti, aj ty by si sa ponáhľal,“ odpovie ona a premeria si ho od hlavy po päty.

„Dobre, tak si vypočujme, čo nám chceš povedať“ zasiahne Helen. „Existuje niekto, kto počas uplynulých dní, videl sledované subjekty tu v okolí?“

„Nikto nič nevidel“ odpovie Claretta.

„To sa dalo čakať. Možno prišli sem práve tej noci, ktovie odkiaľ a pravdepodobne chceli pokračovať v ceste, ktovie kam...“ komentuje Helen. Potom sa obráti na Benelliho. „Mario, čo si zistil na druhej obhliadke?“

„Nič. Znovu som prehľadal celú oblasť. Bol som tam viac ako tri hodiny, ale nenašiel som nič zaujímavé.“

„Určite už zajtra ráno tam bude plno zvedavcov a nechcela by som, aby nám to tam kontaminovali. Dobre si to tam ohradil?“

„Áno, šéfe.“

„Ešte niečo?“ pýta sa Helen. On potrasie hlavou. Potom sa Helen pozrie na Joea.

„Kam si sa dostal ty, so svojim vyhladávaním?“

„Absolútne nikam. Nenašiel som jediný prípad podobný nášmu. Zopár podobných prípadov bolo na Aljaške, ale už dosť dávno. Okrem toho v Maine zmizlo viac ako dvadsať ľudí za posledné dva týždne, ale súdiac podľa policajných fotografií, nikto nenahlásil zmiznutie našich „hostí“ odpovie veľký muž.

Helen na svoje počudovanie cíti úľavu. Keby v tejto chvíli prišiel niekto požiadať o vysvetlenie, nevedela by, čo mu povedať. Takto však majú aspoň viac času venovať sa vyšetrovaniu.

„Dozvedel sa niekto z vás niečo o volajúcom?“ opýta sa všetkých s nádejou. Všetci však krúčia hlavou na znak nesúhlasu.

Rad prišiel na Dowera. „Na dopravnom inšpektoráte mi nevedeli nič povedať. Keď sa úradník pozrel do terminálu, povedal mi, že neexistuje žiadny Cadillac s takým číslom podvozku. Starý Bob ho demontuje kus po kuse. Ale podľa neho, auto nie pokazené. Len jednoducho sa nedá naštartovať.“

„Z blata do kaluže... máme teda do činenia s dvoma príznakmi, ktorí sa viezli na neexistujúcom aute ... ale očakávala som to“, poznamená.

„Chcem len vedieť, prečo sa volajúci nepredstavil“ povie Claretta skleslo.

„Sú len dve možnosti. Alebo je volajúci, ktorý nahlásil prípad, nejakým spôsobom v ňom namočený, alebo jednoducho nechce mať problémy. Ak by sa bol predstavil, tak by musel, napríklad, vysvetliť, čo robil v lese, v noci, o takomto čase,“ vysvetlí Helen.

„A teraz sa choďte všetci vyspať. Zajtra budeme mať všetci ťažký deň. Budeme musieť robiť aj nemožné, aby sme mohli prísť na kĺb tejto veci“ uzavrie Helen, aby prepustila agentov, ktorí sa už pripravovali na odchod.

„Helen, Helen“ volá Cindy a vtrhne do zasadacej miestnosti. Pošmykne sa a aby nespada, musí sa zachytiť sa o kľučku na dverách.

„Čo také strašné sa deje, že si ochotná riskovať zlomené väzy?“ pýta sa jej Helen.

„Bála som sa, že ste už všetci odišli“ zdôvodní svoj vpád do miestnosti a snaží sa znovu, s problémami, dostať na rovné nohy. Benelli sa nehanebne smeje jej nemotornosti.

„Volal chlapík zo servisu a vravel, že nám musí ukázať niečo absolútne neuveriteľné.“ vysvetlí ona.

„O čo ide?“

„Povedal, že to veľmi súrne, ale že po telefóne o tom nechce hovoriť.“

„A ty? Čo si mu odpovedala?“

„Aby počkal na linke.“

Helen sa pozrela na agentov. Viacerí z nich sa na ňu pozerali tak, ako sa školák pozerá na profesora, ktorý sa ho napriek poslednému zvoneniu snaží za každú cenu udržať v triede, aby dokončil svoje vysvetľovanie. Po takomto intenzívnom dni sa všetci chceli samozrejme vrátiť konečne k svojim rodinám. A ona sa necítila na to, aby niekomu nariadila ísť šesťdesiat míľ len preto, aby zistil, o čo ide.

„Povedz mu, že prídeme zajtra ráno.“

„Ale šéfe, mechanik vraví, že...“

Dokonale chápem, čo povedal mechanik! Ak ti na tom tak záleží, môžeš ísť ty, osobne, dnes večer.“

„Rozumiem,“ odpovie Cindy, potom zamieri späť a vráti sa do ústredne.

„Teraz už všetci choďte. Prv, než si to rozmyslím,“ nariadila Helen agentom. Tí si s úľavou povzdychli a začali opúšťať miestnosť.

„Je tu ešte niečo“ informuje ju Benelli.

„Áno?“

„Pani Murphyová ma volala aspoň zo desať krát. Dnes nás čakala, kvôli tomu neslávne známemu meraniu hraníc jej pozemku. Povedal som jej, že ju potom zavolám, čo jej mám povedať?“

Že teraz pracujeme na veľmi dôležitom prípade a nemáme čas na nejaké stupídne meranie hraníc.“ odpovie ona a prevráti oči dohora. Potom odprevadí všetkých k dverám a zamkne ich na kľúč.

Keď zostane Helen sama, urobí zvyčajnú rutinnú kontrolu dverí a okien. Potom príde na vrátnicu a vyberie von kempingové lehátko. Nakoniec odíde do kúpeľne, aby sa pripravila na ďalšiu bezsennú noc. Keď si umyje zuby, odstráni si z očí tenkú vrstvu líčidla, ktorú mala má na sebe od rána. Nie, že by sa nejako rada líčila, ale po niekoľkých prebdených nociach, sa v nej ozvalo jej ženské ja, a prevzalo moc nad tým šerifským. A ako

každá správna žena považovala za potrebné, skryť tie tmavé kruhy, pod očami, ktoré sa jej zdali hlboké ako Grand Canyon. Skontrolovala si malíček a mala pocit, že svrbenie trochu ustalo a už nie je také intenzívne ako predtým. Infekcia však prešla už cez hranicu, ktorá oddeľovala prvý článok prsta od druhého a teraz sa už začala sušiť aj najvrchnejšia vrstva pokožky. Znovu si sľúbila, že pôjde čo najskôr k doktorovi Parkerovi, aby sa naň pozrel. Potom si zobliekla košeľu, aby sa aspoň trochu opláchla. Radšej by si bola obliekla svoju pohodlnú nočnú košeľu, než uniformu. Ale to by nezodpovedalo ani miestu ani momentu. „Nevadí, aj keď už musím byť takto oblečená, bola by som rada, keby sa mi podarilo pospať si aspoň šesť hodín“ pomyslí si a pokrčí ramenami. Potom sa učeše a unavene sa odviecie na vrátnicu. Personál policajnej stanice urobil peňažnú zbierku, aby si mohol zaobstarat' malý televízor, ktorý bol veľmi dobrý spoločník počas dlhých hodín samoty v nočnej strážnej službe. Helen ho zapne a automatické vypnutie nastaví na dvadsať minút. Dúfa, že jej budú stačiť na to, aby zaspala. Práve, keď si ľahne na lehátko a prikrývku si pritiahne až k nosu, zrazu zazvoní telefón. Stisne jej srdce od prekvapenia. Odhodí prikrývku a zahreší, lebo si zabudla dať bezdrôtový telefón na dosah. Vstane aby odpovedala.

„Haló, tu Larry. Dúfal som, že ťa nájdem ešte v práci.“

„Máš šťastie. Dnes mám službu na vrátnici...“ odpovie ona tónom, ktorý znie takmer ironicky.

„Sadni si. Musím ti povedať niečo neveriteľné“ povie jej on s trochu vzrušením v hlase.

„Prečo všetka táto eufória?“ pýta sa Helen a znovu sa natiahne na lehátko. Je presvedčená, že po takomto dni, bude neuveriteľných vecí, o ktorých by jej mohli rozprávať, naozaj málo. Ale aj tak sa duševne pripraví na najhoršie.

„Si pripravená?“

„Vrav.“

„Tvoj modrý prášok je zložený prevážne zo silikátov, uhlíka, grafitu a stuhnutého hélia, ktoré slúži ako pojivo. Keď prenikli do zemskej atmosféry vo forme suchého ľadu, ultrafialové žiarenie zmenilo ich molekuly tak, že vzniklo... „

„Prepáč, že ťa preruším, ale nemohol by si hovoriť trochu zrozumiteľnejším spôsobom? Z celej tej peknej rozprávky som len málo čo pochopila“ povie Helen a vôbec ju netrápi, že tým utrpí jeho nadšenie.

„Kozmický prášok,“ zhrnie Larry.

„Prášok? Čo?“

„Vesmírny prach! Tá vec je prach, ktorý pochádza z vesmíru.“

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“

„Už som mal také nejasné podozrenie, pretože som si spomenul, že som čítal vedeckú publikáciu laboratória Pasadena, ktoré je pridružené k Nasa. Použil som však svoje špeciálne činidlá a urobil zopár telefonátov. A riešenie záhady, zdá sa, je práve toto.“

„...zdá sa?“

„Na deväťdesiat deväť, celých deväť percent! Tá vec je veľmi podobná tomu, čo možno zvyčajne nájsť v zóne dopadu

meteoritu.“

„Chceš teda povedať, že tá vec pochádza z vesmíru?“

„Presnejšie, z hlbokého vesmíru,

„Podľa teba, telá, teda mumifikujú kvôli tomu prášku?“

Viac-menej. Myslím že je vysoká pravdepodobnosť, že to tak bude. V jeho zložení sú aj veľmi korozívne prvky,“ povie Larry. Helen si vybaví prst, ktorým sa snažila odstrániť prášok z Harryho bicykla. A spomenie si aj na bodavú bolesť, ktorú pocítila keď sa dotkla tej časti malíčka, na ktorej bola ranka. „Bože môj“ pomyslí si s obavou, že sa jej môže stať to, čo sa stalo tým dvom mŕtvym. Potom si povie, že to nemôže byť pravda. Larry sa musel zmýliť. „A ako sa dostal z hlbokého vesmíru ten prášok až sem?“

„Úprimne povedané, zatiaľ nemám ani tušenie,“ prizná Larry a začne fantazírovať o nejakom vyšetrowaní a o tom, akým slávnym sa potom stane. To by bolo skutočné šťastie, pokiaľ ide o jeho profesiu. „Čo si o tom myslíš ty?“

„Že toto nám vôbec nechýbalo!“ vraví ona a zmierni tým jeho nadšenie.

„Ah...“ zamrmle on nervózne.

„Necháp ma zle, samozrejme, že zistíme o čo ide. A ty budeš jedným z nás. Pretože si to zaslúžiš a preto že ti to dlhujem,“ ubezpečí ho Helen. „Ale teraz som fakt strašne unavená. Posledných pár noci som ani oka nezažmúrila. A dnes už sa stalo toľko vecí. Potrebujem absolútne oddych,“ dodala.

„Chápem...“ , zamrmle Larry frustrrovane.

„Čoskoro ti zavolám, ok?“ navrhne mu a uvedomí si že bola k nemu nezdvorilá. „Budem ťa informovať. Určite budem ešte potrebovať tvoju radu“ dodala, aby ho aspoň morálne odmenila za jeho úsilie.

„Ako si praješ, môj najobľúbenejší šerif“ odpovie Larry s trochou nespokojnosti v hlase.

„Dobre. Dobrú noc“ uzavrie Helen. „Vesmírny prach...“ opakuje si keď sa díva na nebo cez polosklopené lamely žalúzií. Potom sa pozrie na svoj malíček a myslí na múmie a na Harryho bicykel. „Musím varovať Jamesa. Ak bol Harry v kontakte s touto vecou je to naozaj veľký problém“. Zobrala telefón, aby mu zavolala. Potom si však povedala, že už je neskoro a že ak ho bude teraz otravovať, akurát mu pridá ďalšiu starosť. V každom prípade, James strávil so svojím synom celý deň. Ak by bol mal nejaké problémy, určite by si toho bol všimol. Položí prístroj dole a zapne stolnú lampu, aby mohla pozorne preskúmať prst a zistiť ako infekcia pokročila počas posledných dvadsiatich štyroch hodín. „Musím zavolať doktorovi, aby mi niečo predpísal“ pomyslí si znepokojene a vezme znovu do ruky bezdrôtový telefón. „A čo mu mám povedať? Že mám alergiu na vesmírny prach?“ Povedala si a potriasla hlavou. Potom znovu položila prístroj do držiaka. „Vesmírny prach. To nemá ani trochu zmysel. A ešte k tomu som sa začala sama so sebou rozprávať. To je na zbláznenie“, uzavrela a zvalila sa na lehátko. Ľahne si a začne premýšľať. Náhle si uvedomí, že toto bude vlastne už tretia, úplne prebdená, noc.

Eve a James dovečerali a usadili sa pred televízorom. Vlastne sa na nič nepozerali. Obaja boli zaujatí vlastnými myšlienkami a čakali na Harryho, ak by sa náhodou rozhodol zísť dolu. Chlapec sa naozaj objavil, asi po dobrých dvoch hodinách. Ale na rozdiel od toho, ako očakávali jeho rodičia, prešiel popri nich a ani si ich nevšimol. Vošiel priamo do kuchyne. Tam niečo zjedol a upratal po sebe. Trieskal pritom taniermi tak, ako to robil vždy, keď bol nervózny. Potom sa vrátil hore, tak ako prišiel. Bolo to jasné znamenie, že ešte stále je nahnevaný na svoju matku kvôli psovi. Po tomto výstupe Eve skonštatovala, že večer už skončil a šla naložiť do umývačky špinavé nádoby. Potom vyšla hore. James menil trochu kanály na televízore, v snahe nájsť niečo zaujímavé. Ale po niekoľkých minútach vypol televízor a aj on sa pobral hore, na poschodie. Mal za sebou už niekoľko prebdených nocí a usúdil, že by mu mohlo urobiť len dobre, ak by sa mu podarilo pospať si o niečo viac než zvyčajne. Keď sa nad tým zamyslí, dôjde k záveru, že zostať doma by neurobilo dobre, ani jemu, ani jeho synovi. Rozhodne sa teda, že zajtra ho odprevadí do skautského tábora, a potom pôjde do práce. Ich každodenný život sa tak zasa dostane do normálnych koľají. Eve vyjde z kúpeľne. James už takmer spí, keď si ľahne k nemu do postele. Cíti, ako sa roztiahne až na jeho polovicu a on, ako obvykle sa stiahne na okraj, aby sa vyhol nedorozumeniu. Ale ona sa k nemu priblíži ešte viac. Teraz už cíti kontakt s jej telom. Je akési teplejšie ako zvyčajne. Natiahne ruku, aby ju odstrčil späť, ale ona mu ju chytí a položí si ju na svoje nahé prsia. James zdvihne prekvapene

hlavu. Ona ho otočí a pritiahne k sebe. Je to rýchle a tiché. A ako vždy za tmy. Než by ste napočítali do desať. Bez toho, aby si vymenili čo len bozk alebo pohladenie, alebo aspoň jedno slovíčko. Hneď potom Eve zaspí. On ostane bdieť a neprestáva sa sám seba pýtať, prečo sa už niekoľko dní dejú také podivné veci, ktoré akoby nechceli skončiť. Najprv mu navrhla dovolenku a potom sa milovali. To mohlo byť predohrou k novému začiatku. Ale on sa neodvažoval uveriť tomu všetkému, a keď tak o tom premýšľal, došiel k záveru, že už ani vlastne nevie, či to naozaj chce.

Keď prezident čakal na to nepríjemné stretnutie, začal zvyčajnú relaxačnú partičku šachu proti svojmu počítaču a pomaličky sa ponoril do svojho vatovaného sveta reflexií. „Benjamin Hope... niekedy sa život dobre baví, keď sa hrá s menami ľudí. Ako môže mať človek s takým supím profilom a s takou mŕtvou farbou kože, podobné meno? Nehovoriac už o tom, že tých pár krát, čo sa ma požiadal o stretnutie mi priniesol len zlé správy... ako sa môže človek, čo sa takto podobá na hrobára, volať Maznáčik Nádej? pýta sa v duchu, keď ho náhle vytrhne z myšlienok zvonenie telefónu. Na lište v počítači zistí, koľko je hodín a rezignovane odfrkne. Nastal čas na obávané stretnutie.

„Ľudia, ktorých ste čakali, práve prišli“ informuje ho sekretárka cez telefón.

„Ďakujem, Elisabeth. Usadte ich v predsieni, o dve minúty prídem po nich“ odpovie on.

„Ako si želáte, pán prezident.“

Muž si uložil rozohranú partičku a zavrel aplikácie. Upratal si písací stôl a do stredu položil dva objemné spisy, aby urobil dobrý dojem na hostí. Upravil si košeľu a vybral sa privítať ich. Na krátkej ceste k dverám prešiel popri vlajke Spojených štátov. Je umiestnená medzi filodendrónom a pachirou. Zastaví sa na chvíľu a bezradne sa na ňu pozrie. Ako v krátkom filme sa mu pred očami premietnu najdôležitejšie okamihy jeho cesty, ktorá sa začala kedysi dávno a doviedla ho až sem. A na chvíľu sa zamyslí nad tým, či všetko to úsilie a obeť, ktoré musel priniesť, aby mohol teraz, v tomto momente, stáť pred touto vlajkou, skutočne stáli za to. Uvedomil si, že ďalšie odkladanie, by len predĺžilo jeho trápenie. Otrásie sa teda a rozhodne sa ísť otvoriť.

Helen leží na kovovom stole a dva hlasy v jej hlave jej opakujú, že sa nemusí ničoho báť. Nepamätá sa, ako sa dostala na toto miesto. Vie iba, že kontakt jej tela s chladnou oceľou stola, je neznesiteľný, a že sa jej chce utiecť. Ale jej telo nereaguje na príkazy. Cíti sa ako kus železa na magnetickej podložke. Otvorí oči, aby sa pozrela okolo, ale to čo vidí, jej spôsobí taký šok, že ihneď oľutuje, že to urobila. Je v nejakom laboratóriu. Zo stropu, vedľa lampy, ktorá svieti tak silne, až ju oslepuje, visia podivné stroje. Ich kovové chápadlá sa k nej hrozivo načahujú. Lesklé chirurgické nástroje sú umiestnené za radom, podľa veľkosti, na hornej polici vozíka, zaparkovaného po jej ľavej strane a na kovovej poličke tesne za ním je zbierka sklenených nádob s ľudskými plodmi. Helen sa zrazu cíti úplne stratená. Zažíva

pocit, ktorý ešte nikdy predtým nezažila. Úplne rezignovaný strach. Jedna z dvoch tichých postáv v bielych plášťoch zoberie nejaký nástroj a natiahne ruku k jej bruchu. Telepaticky jej pritom stále opakuje, aby bola pokojná. Pocíti akési šteklenie. Keď si konečne uvedomí, čo jej idú urobiť, znovu sa pokúsi sa vymaniť. Nedokáže to však. Všetko okolo sa zdá byť ako z vaty. Cíti sa bezmocná a jediné, čo dokáže, je plakať. Zatvorí oči, aby nevidela čo jej robia. Pokúsi sa pozbierať všetku svoju energiu, aby mohla kričať a vyslobodiť sa. Hádže sebou, najsilnejšie ako vie, kričí, až ju jej vlastný hlas zobudí a ona spadne z lehátka. Ešte sa ani nestihne dotknúť zeme a už stojí na nohách. Zapne svetlo, a uteká do kúpelne. Skoro pustila do gatí od strachu. Keď vychádza z kúpelne zastaví sa na chvíľu pred zrkadlom v predsieni a opláchne si tvár chvejúcimi sa rukami. Pozerá sa dookola, ešte stále šokovaná. Aj keď už uplynulo niekoľko minút odkedy sa zobudila, tie strašné pocity na nej zostali nalepené ako druhá koža. Ako keby ani neboli produktom jej vystresovanej mysle, ale skôr spomienkami na skutočne prežitý zážitok. Ale však, opakuje si, aby sa ukludnila, bola to len prekliata nočná mora. Vedela, že v tom sne bol aj Harry. Nepodarilo sa jej vidieť ho, ale bola si istá, že tam niekde bol. Odrazu pochopí, v akej situácii zažila to bolestivé šteklenie v podbrušku. Tá nočná mora v nej znovu vzkriesila spomienku na to, ako si pred rokmi myslela, že je v v sladkom očakávaní. Niekoľko dní snívala o tom, že sa stane matkou. Až pokým jej doktor Parker, na tretej kontrole neoznámil, že v jej lone nie je žiadne oplodnené vajíčko

a celú zaležitosť označil za hysterické tehotenstvo. Brutálne tak utišil všetky emócie, ktoré sa v nej začali prebúdzat'. Helen začne znovu plakať. Keď sa ukludní, sadne si za písací stôl a zoberie si papier a pero. V duchu hľadá čo najracionálnejšie riešenie prípadu. Rozmýšľa o tom, čo jej povedali Larry a patológ. Pritom si čmára na papier poznámky. Čím viac o to rozmýšľa, tým pravdepodobnejšie sa jej zdá byť, že chemik sa mýli. Najhoršie zo všetkého je, že medzi nimi je pravdepodobne aspoň jeden vrah. Určite sa jedná o autora anonymného telefonátu. Pred očami sa jej, jeden po druhom, v zástupe, premietajú tváre jej spoluobyvateľov. Pokúša sa predstaviť si každého z nich ako vražedného maniaka. Je si istá, že nikto z nich nemohol ísť do lesa uprostred noci a zabiť ten pár v intímnej chvíli. Ale ak by to bol naozaj niekto z nich, ako sa mu podarilo urobiť to, čo urobil, bez toho, aby zanechal aspoň jednu jedinú stopu? Takéto dielo bolo hodné profesionála a určite nie nejakého pestovateľa repy alebo skippera. A potom, tá vec, čo spôsobila mumifikáciu mŕtvol, čo by to mohlo byť? Žeby nesprávne fungujúce chladiace boxy márnice? A ten fosforeskujúci prášok? A jej malíček? Čo sa to deje s jej malíčkom? Pozrie sa na hodinky a uvedomí si znepokojene, že je ešte len jedna. Povie si, že ak ihneď nezačne robiť niečo praktické, na konci smeny ju jej agenti nájdu úplne mimo.

„Ako iste dobre viete doktor Benjamin Hope je koordinátor pracovnej skupiny, ktorá realizovala Project Earth, objednaný agentúrou NASA u National Accademy of Sciences, počas

predchádzajúceho prezidentského obdobia,“ povie vedúci oddelenia národnej bezpečnosti Jason Ross potom, čo si vymení s prezidentom obvyklé zdvorilosti.

„Poznám dobre pána Hopea“ odpovie prezident a natiahne ruku na pozdrav. „V posledných rokoch sa naše cesty skrížili už viackrát. Je mi potešením znova ho vidieť, pretože si ho ctím ako človeka, aj ako vedca,“ zaklamal, aby zalichotil bádateľovi. Spôsob, akým Hope trval na stretnutí s ním, dal prezidentovi istotu, že prišiel, aby mu dal prehltnúť horkú pilulku. Dúfal, že by jej horkosť mohol zmierniť, ak by sa mu trochu podlizoval. Doktor Hope kývol na súhlas a pery natiahol do nejasného úsmevu. Rozčarovaný výraz jeho očí sa však vôbec nezmenil. Niečo v slovách jeho partnera nehralo.

„Pokiaľ ide o nás, môžeme začať“ oznámi Ben Kowalsky, zástupca Jasona Rossa.

„Dovoľte mi aspoň, aby som vám ponúkol niečo na pitie, aby ste sa trochu osviežili po tej námahe,“ navrhne prezident.

„Bez urážky, pán prezident, obaja dobre vieme, že to nebude otázkou piatich minút. Sme všetci veľmi unavení. Čím skôr sa pustíme do riešenia problémov, tým skôr sa dostaneme do postele.“ povie Ross. Je si istý, že hovorí za všetkých prítomných.

„Dobre, tak nestráčajme čas“ prisvedčí prezident a ponúkne im kreslá.

„Ohnivý prsteň je pás dlhý štyridsať tisíc kilometrov, ktorý vymedzuje oblasť Tichého oceánu. Má tvar podkovy a je charakterizovaný súvislou reťazou oceánskych priekop a sopiek,

spôsobujúcich silnú nestabilitu kvôli nepretržitému pohybu tektonických dosiek,“ začne doktor Hope. Potom urobí pauzu a zadíva sa do prezidentových očí, aby sa uistil, či ho sleduje. Ten si povie, že prišiel, ako očakával, hovoriť o nešťastiach a na chvíľu mal pokúšenie vyhodit' ho. Namiesto toho, ho však kývnutím hlavy vyzve, aby pokračoval.

„Asi deväťdesiat percent všetkých zemských pohybov vo svete sa vyskytuje pozdĺž Ohnivého prsteňa, kde sa okrem iného nachádza asi sedemdesiatpäť percent všetkých svetových sopiek. A je to práve táto oblasť, kde došlo k najničivejším zemetraseniam a sopečným výbuchom v posledných rokoch - tsunami z roku 2012 v Indonézii, s následkami, ktoré všetci dobre poznáme; zemetrasenie s magnitúdou 8,8, ktoré zasialo Čile v roku 2010, a potom tu bolo obrovské zemetrasenie vo Fukushime. Ale zdá sa, že Zem sa zobúdzá takmer všade. Na opačnej pologuli, došlo, práve v tom istom období k veľkému zemetraseniu, ktoré zdevastovalo mesto Christchurch na Novom Zélande. A potom tu máme sopky na Kamčatke v Rusku a v Indonézií, ako sopka Merapi, Krakatoa a mnohé ďalšie, ktoré začali byť odvtedy stále viac a viac aktívne. Nedávno začali soptiť aj Fuego a Santiagu v Guatemale... a potom tu boli aj ďalšie prípady, ktoré je zbytočné spomínať,“ povie Hope a preruší ruženec kataklizmom, ktorý odriekal, pretože si uvedomí, že na prezidentovej tvári sa zjavil nerozlúštiteľný výraz. Otočí sa k Rossovi a Kowalskému v nádeji, že dostane nejaký pokyn ako pokračovať. Je v tejto miestnosti niečo vyše desať minút a už sa

cíti veľmi nepríjemne.

„Pokračujte, prosím vás. Nemôžeme tu zostať celú noc“ nabáda ho Ross a on poslúchne.

„Planéta pravidelne zintenzívňuje svoju seizmickú a vulkanickú činnosť. Je to viac ako normálne. Ale my máme podozrenie, že všeobecné klimatické zmeny nemohli byť spôsobené iba týmto javom, ktorý nech už je akokoľvek intenzívny, nestačí na to aby zdôvodnil evidentné zmeny, ku ktorým došlo na celej zemeguli“ povie Hope, ale hneď potom sa znovu zastaví. Hovorí a hovorí a ostatní načúvajú v tichosti, bez mihnutia oka. Pozerajú sa naňho tak podivne, že sa cíti ako nezvaný hosť.

„Len ďalej, neprestávajú práve v najlepšom,“ vraví prezident. Hope by nedokázal povedať, či ho naozaj tak veľmi zaujíma to, o čom rozpráva, alebo či to myslí ironicky. V každom prípade, stále má pocit, že ten muž s ním nesúhlasí. A nemôže nijako pochopiť prečo. „Dobre“ začne znovu potom keď sa napije. Skôr preto aby získal čas, než kvôli smädu. „Prvá vec, na ktorú sme prišli je, že zmena klímy je čiastočne spôsobená tým, že mnohé miesta na planéte sa už nenachádzajú tam, kde donedávna boli.“

„Vysvetlite nám to lepšie,“ vyzval ho prezident.

Posuv tektonických platní, mierne premiestnenie osi otáčania Zeme spôsobené udalosťami, ktoré som už spomínal, a nakoniec nepatrné odchýlky v obežnej dráhe Zeme, v dôsledku zmeny gravitačných polí. Výsledkom súčtu účinkov všetkých týchto troch, sotva postrehnuteľných zmien, ktoré som práve spomínal,

je to, že mnohé miesta planéty sa už nenachádzajú v rovnakej zemepisnej polohe, v akej boli donedávna. Takže sú teraz vystavené iným klimatickým podmienkam.“

„To je neuveriteľné,“ povie Kowalsky. Ross v tichosti prisvedčí.

„Predpokladám, že ste sa nechceli so mnou stretnúť len preto, aby sme sa rozprávali o klimatických zmenách ... „, povie prezident.

„Práve“ prisvedčí Hope, „Tu je klíma najmenší problém.

„Žartujete? Takže aký je ten najväčší problém? Pýta sa Kowalsky.

„To čo mi naozaj otvorilo oči, bolo náhle a drastické zníženie veľkosti ostrova z plastov, ktorý sme náhodou objavili počas výskumnej cesty, skúmajúcej znižovanie vrstvy permafrostu na severnom póle. „Keď sme došli na miesto, aby sme sa pokúsili zistiť príčiny tohto javu, boli sme zaskočení. Povrch tejto plávajúcej plastovej plochy, ktorá sa rozprestiera na tisíckach štvorcových kilometrov a je vysoká asi tridsať metrov, zmenšil svoju veľkosť asi o štyridsať percent za niekoľko týždňov. Toto bolo spôsobené intenzívnym prehriatím, ktoré viedlo k tomu, že ostrov sa prepadol sám do seba. Celé krdle rýb plávali hore bruchom, boli doslova uvarené. V mnohých oblastiach oceánu sa zaznamenali teploty výrazne nad päťdesiat stupňov. A zatiaľ, čo my sme pokračovali vo výskume neba a mora a vymýšľali všakovaké hypotézy, iní vedci urobili niekoľko objavov, ktoré by som nazval znepokojujúce,“ povie Hope. Potom, sa znovu

zastaví. Cíti sa stále viac a viac v rozpakoch.

„...o čom to hovoríte?“

„Jedná sa o slnečnú aktivitu.“

„Vysvetlite nám to lepšie.“

Slnko má opakujúci sa cyklus správania sa. Zhruba každých jedenásť rokov naša hviezda zaznamenáva vrchol aktivity na povrchu. Tá po niekoľko týždňov generuje elektromagnetické búrky. A tie majú priamy dopad na nás. Tento jav dosiahne čoskoro svoj vrchol. Potom by sa mal zastaviť a vrátiť sa k normálu. "

„Toto vieme už celé roky,“ povie prezident a po prvýkrát preruší výklad Benjamina Hopea. Ten je takmer šťastný, pretože tento zásah aspoň čiastočne zmierni jeho pocit, že hovorí do vetra. „A bolo to vždy tak,“ pokračuje prezident, nechápem, čo je na tom také znepokojujúce. V najhoršom prípade, teda ak by naša planéta bola skutočne zasiahnutá plazmovou guľou, odpálenou zo Slnka, mali by sme vážne problémy niekoľko mesiacov a veľa ľudí by zomrelo, ale nemalo by sa stať nič nenapraviteľného. To aspoň zistil váš výskum spred niekoľkých rokov.“

„Je mi ľúto, že vám musím protirečiť. Ale odvtedy sa veci trochu zmenili,“ namieta Hope. „Porovnávací analýza, ktorú sme urobili pomocou spektrometra, ukázala niečo úplne nečakané a nebezpečné.“

„A čo teda?“ dobieďza Kowalsky, mierne bledý. Keď mu v hlave víri príliš veľa veľkých slov, stráca niť rozhovoru a stáva

sa nervóznym.

„Počas nášho výskumu sme identifikovali hlboké zlomeniny na miestach, ktoré sa často krát nachádzali v blízkosti Mohorovičičových bodov nespojitosti, ktoré nie sú ničím iným ako léziami zemskej kôry vo veľmi veľkých hĺbkach. A tak sme konečne pochopili, čím boli tieto intenzívne miestne zvýšenia teploty spôsobené. Charakter žiarenia prichádzajúceho zo Slnka sa mení. Až do nedávna bolo frekvenčné spektrum emisií, ktoré sa dostali na Zem, vždy v rozmedzí od troch do desiatich Gigahertzov. Nedávno však začalo klesať a niekoľkokrát prekročilo hodnoty blízke 2,45 Gigahertzu. Toto prispelo veľkou mierou k spusteniu fenoménov, ktoré sa nedávno vyskytli v oblasti Ohnivého prsteňa. Okrem toho, podľa predpovedí sa zdá, že emisie sa budú viac menej stabilizovať okolo týchto hodnôt.“

„Ešte stále nechápem, čo tým mienite?“ priznal prezident.

„Prakticky, v tomto štádiu sa Slnko postupne transformuje na obrovský magnetrón, ovládací mechanizmus mikrovlnnej rúry.“

Prezident sa spýtavo pozrel na Rossa a Kowalského. Tí odpovedali vystrčením brady, čo malo znamenať, že ani oni veľmi nepochopili o čom je reč.

„Vysvetlím vám to jednoduchšie.“ Vezmeme si silikónový balón, naplníme ho vodou a vložíme do mikrovlnnej rúry. Ak by sme...“

„Teraz chápem“ preruší ho znovu prezident. Silikón sa nijako nezmení, ale kvapalina vo vnútri sa začne variť. V dôsledku prehriatia sa zvýši tlak vo vnútri a balón vybuchne a roztrhne sa“

„Pokiaľ sa na povrchu balóna nevytvoria trhliny, ktoré umožnia časti tekutiny uniknúť a vyrovnať tak vnútorný tlak,“ povie doktor Hope.

Takže podľa vašej teórie Slnko pomaly zohrieva všetku magmu obsiahnutú vo vnútri zeme a uvádza ju do varu. Ak nastanú vhodné podmienky, môže sa stať, že Zem exploduje,“ zhrnie prezident. Potom stíchne a čaká na potvrdenie svojej hypotézy.

„Vaša teória je fascinujúca, ale zdá sa mi trochu prehnaná. Šanca, že dôjde k takémuto niečomu sú minimálne,“ odpovie doktor Hope, keď sa nad tým trochu zamyslí.

„Ale, kde je potom problém? Prečo tu teda dnes večer diskutujeme namiesto toho, aby sme zaželali našim deťom dobrú noc?“ pýta sa podráždene prezident. Nadobúda pomaly dojem, že sa mu vedec za chrbtom posmieva.

Skutočný problém, okrem rozmanitých kaldar, rozšírených po celej planéte, je v reťazci podmorských super-sopiek nachádzajúcich sa v oblasti Antarktídy,“ vysvetlí vedec.

„Akých sopiek?“

„Pred niekoľkými rokmi ich objavil British Anctartic Survey. Jedná sa o asi dvanásť sopiek nachádzajúcich sa v malej vzdialenosti od ostrovov South Sandwich Islands, neďaleko južného pólu. Niektoré z nich sú vysoké aj tritisíc metrov a zdá sa, že sú stále aktívne.“

„Nevidím, aké problémy by pre nás mohli znamenať. Sú ďaleko od civilizácie,“ namieta prezident.

„Vieme, že praskliny v mezosfére, majú veľké rozmery. Preto umožňujú tok skutočných obrovských podzemných riek magmy. Nemáte ani tušenie, čo by sa mohlo stať, ak by bola všetka tepelná energia absorbovaná Ohnivým prsteňom nasmerovaná do týchto miest, bez toho, aby sa cestou rozptýlila.

„Tak mi to povedzte vy“ odsekol netrpezlivo prezident. Vedec s ním zaobchádzal, ako keby bol hlupák a vôbec sa mu to nepáčilo.

„Popol vyprodukovaný prípadnou aktiváciou mnohých sopiek tejto veľkosti by na veľa rokov otrávil more a zatemnil oblohu. Pripravil by nás v krátkom čase o všetky zdroje a vytvoril akúsi jadrovú zimu, ktorá by sa rozšírila na celú planétu. Výbuch by potom nastal práve v bode, v ktorom sa ideálne nachádza os rotácie planéty. A to by malo nenapraviteľné dôsledky. Ak by sme chceli byť pesimisti, takáto explózia by mohla postrčiť našu planétu tak, že by to bolo porovnateľné, ako stanovili naši inžinieri, s odpaľovacím zariadením kozmickej lode... ”

„To stačí!“ zastavil ho prezident. Už ho omrzelo počúvať ďalšie katastrofické scenáre. „Nechcete mi náhodou povedať, že si musíme želať ďalší nárast seizmickej a vulkanickej aktivity, aby Zem, povedzme, mohla „vybiť svoju energiu“? Musíme si želať mnoho veľkých katastrof, namiesto jednej obrovskej? ”

Doktor Hope zdvihne obočie, ako by chcel povedať „ako myslíte“.

„Ak sa nemýlim, povedali ste, že vrchol slnečnej krízy nastane už čoskoro,“ pýta sa potom prezident rozhodnutý vziať situáciu

do svojich rúk.

„O dva, maximálne o tri týždne. Možno skôr“ prisvedčí vedec.

„Aké sú možnosti, že sa Slnko naozaj bude chovať ako mikrovlnka a spustí veľké finále?“

„Predpokladám malé, ale nemôžem to s istotou povedať, pretože nemáme k dispozícii štúdie podobných prípadov z minulosti. Predpovedať nie je veľmi vedecké, ale ak by som mal udať nejaké čísla, povedal by som, určite päťdesiat na päťdesiat.“

„A možnosť jedna ku dvom, že zomriete sa vám zdá málo?“ dodá Ross rozmrzene. Doktor odpovie rozťahnutím rúk.

„Budú aj nejaké varovné signály?“ pýta sa prezident.

„Najviac štyri alebo päť dní, predpokladám. Vnútorň tlak magmatických komôr sa exponenciálne zvýši a časť jeho energie sa preniesie na asténosféru, ktorá výrazne pocíti účinky toho javu. Dôjde k zemetraseniam a reťazovým erupciám, ale stále to bude dosť pomalý proces. Prvý skutočný signál vyšlú veľké vodné plochy, ktoré sa začnú vyparovať. Veľké množstvá vody sa vyparia z jazier a riek a potom z mora, s rýchlou sa zvyšujúcou rýchlosťou a intenzitou. Keď vodná para príde do styku s najchladnejším vzduchom vo vysokých vrstvách atmosféry, spustia sa obrovské búrky. Keď voda spadne, okamžite sa začne znovu vyparovať, aby sa znovu spustil cyklus vyparovania, tentoraz ešte intenzívnejšie. Zatiaľ aj živé bytosti...“

„Povedali ste živé bytosti?“ preruší ho Ross. Nebol si istý, či dobre rozumel.

„Povedal som presne to. Zoberte si napríklad nás. Naše telo

pozostáva zo sedemdesiatich percent z vody. Čo si myslíte, ako sa bude chovať v takejto situácii?“

„Chcete povedať, že praskneme ako ten balón v mikrovlnke?“

„Je to jedna z možností. „Nedá sa s určitosťou povedať, že toto všetko sa stane. Ale ak by sa to naozaj stalo, nebude jediného bezpečného miesta, kam by sa dalo ukryť. Ak ste chceli vedieť to.“

„Čo sa teda dá urobiť?“ pýta sa prezident Benjamina Hopea a to tak, že po prvýkrát odkedy vošiel do Bieleho domu, naňho pôsobí pokorne. Vedec sa naňho prekvapene pozrie. Nechce sa mu veriť, že prezident mu naozaj položil takúto otázku. Ten však ihneď oľutuje, že mu ju položil. Doktor Hope ho požiadal o stretnutie už pred časom. Povedal mu, že ide o veci zásadného významu. On však vždy urobil všetko, aby sa tomuto stretnutiu vyhol.

„Čo sa teda dá urobiť?“ zopakuje Doktor Hope. Prezident prikývne a pripraví sa na to, že mu bude krútiť nožom v rane. Vmiest' mu do očí, aké povrchné bolo odložiť toto stretnutie je to najmenej, čo by mohol urobiť.

„Pokiaľ ide o mňa. Dnes večer, pôjdem domov a budem sa venovať svojej rodine. Pokúsím sa čo najlepšie pripraviť všetko tak, aby boli naše, pravdepodobne posledné, Vianoce čo najkrajšie.“ povie pokojne a bez polemizovania. Prezident sa prekvapene pozrie na svojich spolupracovníkov, ktorí len pokrčili ramenami. Potom sa znovu, s vážnym výrazom, zahľadí na doktora Hopea, pretože, samozrejme, nečakal takúto

odpoveď. On si toho všimne a prisvedčí. Dobre vedel, že prezident sa chcel spýtať, akým spôsobom by sa dal problém vyriešiť, a takto získal aspoň chvíľu, aby mohol popremýšľať o odpovedi.

„Musíme si držať palce, samozrejme...“ teraz už nevidím, čo iné sa ešte dá urobiť!“ vyhlási na konci svojich úvah. Ostatní mlčia.

„Dovidenia“ dodá a zdvihne sa. Potom si na hlavu nasadí klobúk a a elegantným spôsobom zamieri k dverám.

Už boli takmer tri a Jamesovi sa ešte nepodarilo ani oka zažmúriť. Práve zaspáva, keď odrazu nečakaný dunivý zvuk dieselového motora v nízkych otáčkach, kdesi v diaľke, upúta jeho pozornosť. Otvorí oči a v duchu prekláje ten zvuk. Prebral ho práve keď zaspával. Potom zívajúc vstane a ide sa pozrieť z okna. Premýšľa kto by sa to o tejto nočnej hodine mohol potuľovať po lesoch. Pozerá sa pozorne cez zavreté okenice, ale vidí, že priestranstvo pred domom je prázdne. Na lúkach ani v okolitých lesoch nie je vidieť žiadne svetlá. Tak si pomyslí, že sa mu to len zazdalo. Keďže už bol už na nohách rozhodne sa ísť pozrieť na Harryho. Otvorí dvere a vidí že blažene spí. Spokojne sa usmeje a vráti sa do postele. Psychicky sa pripraví na spánok, ale len čo zavrie oči, začuje akýsi škripavý zvuk, ktorý znovu vyburcuje všetky jeho zmysly. Chvíľu počúva, ale nezachytí žiadne iné zvuky. Potom si povie, že to pravdepodobne len náraz vetra otriasol nestabilnými stenami jeho plechovej kôlne. “Skôr, či neskôr ich budem musieť opraviť” pomyslí si, a

znovu sa chystá zaspáť. Ale o chvíľu počuje znovu akési vŕzganie. Eve čosi zamrmle, zmení polohu a prikryje sa až po hlavu.

„Počula si to aj ty?“ pýta sa James a rozsvieti. Ale vidí, že si dala do uší zátky, a že spí hlbokým spánkom. Začuje ďalší neobyčajný zvuk. Teraz si je už celkom istý, že niekto sa prehrabuje v jeho kôlni. Potom sa zdvihne z postele, zo zásuvky nočného stolíka vyberie baterku a poloautomatickú pištoľ a beží po schodoch. Keď príde dolu, do sály, navlečie si na nohy pár vysokých topánok a cez pyžamo si oblečie mikinu. Postaví sa za dvere kuchyne, do takej polohy, aby mohol pozeráť do záhrady, bez toho, aby ho niekto videl. Vo vnútri kôlne vidí slabý záblesk. Rozhodne sa, že vyjde z domu cez vedľajšie dvere a okolo domu prejde až za plot, ktorý ohradzuje záhradu. Tak by sa mal dostať za kôľňu bez toho, aby ho niekto videl. Pri východe z kôlne bude potom striehnúť na votrelca. A už nech je to ktokoľvek, dá mu takú príučku, že ho navždy prejde chuť hrabať sa v cudzích veciach. So stiahnutým žalúdkom prebehne tých tridsať metrov, čo ho delia od plotu. Myslí pri tom na všetky tie čudné veci, čo sa prihodili v posledných dňoch. Niekoľkokrát si v duchu zopakuje, že musí byť veľmi opatrný. Keď príde ku kôlni, prilepí sa k jednej z bočných stien a trpezlivo čaká. Krátko po tom sa dvere otvoria a pomaly z nich vystúpi akýsi tieň. James naň skočí a chytí ho za ramená. Zrazí ho k zemi, imobilizuje ho a prekríži mu ruky za chrbtom, ako vtedy keď niekoho zatýka. A ešte predtým, než sa tieň pokúsi o akýkoľvek pohyb, sadne si na jeho chrbát.

„Ani to neskúšaj“ zakričí mu do ucha. Potom zdvihne ruku,

aby ho rukoväťou pištole udrel do ramena. Nech vidí kto tu je pánom. V tej chvíli by mal votrelec, vystrašený a zrazený na zem povedať, čo robil tam vo vnútri, bez toho, aby kládol odpor a vymýšľal si. Keď však pohne rukou aby ho udrel, odrazu sa zastaví. Ako by sa mu náhle v hlave rozsvietila nejaká žiarovka. Keď sa priblížil k uchu votrelca, mal pocit, že ho pozná. Neurčitý závan známej vône, aj keď takmer úplne prekrytý pachom potu, v ňom znovu vzbudí známy pocit. Navyše, uvedomí si, že keď ho zozadu chytil za pás, narazil na čosi mäkké, niečo čo veľmi pripomínalo prsia.

„James, zastav sa preboha!“ skríkne Helen ustrašene.

„Helen? Čo tu robíš?“ povie on rozpačito a uvoľní natiiahnutú ruku.

„Nechceš ma pustiť? Bolí ma to!“

James uvoľní zovretie a odtiahne sa na bok. Ona sa zodvihne, počúcha si bolestivé zápästie a škaredo sa naňho pozrie.

„Ako som mohol vedieť, že si to ty?“ pýta sa, aby sa ospravedlnil. „Ešte šťastie, že som ťa v poslednej chvíli spoznal. Inak neviem čo by som ti urobil... V poslednom čase sa dejú veľmi čudné veci.“

„To mi vravíš ty?“

„Prečo, čo sa stalo tebe?“

„Asi by som ti skôr vedela povedať, čo sa nestalo.“

„Najprv mi vysvetli, prečo si sa prišla prehrabávať v mojej kôlni v túto nočnú dobu,“ spýta sa znovu.

„Harry ti ešte nepovedal nič o svojom úteku?“

„Nenazval by som to takto. Ešte neviem čo sa stalo, ale už som si viac ako istý, že sa nejednalo o útek. A vôbec, prečo sa ma na to pýtaš?“ Čo také dôležité, čo sa týka môjho syna ťa priviedlo až sem uprostred noci?“

„Nič, možno som len paranoická. A teraz je už neskoro ...bude lepšie, ak sa o tom porozprávame zajtra ráno v kancelárii. Teraz by som mala byť na strážii na policajnej stanici. A ty v posteli so svojou ženou“ povie a zberá sa na odchod.

„Počkaj chvíľku! Eve ma v ušiach zátky a určite bude spať ešte ďalšie štyri hodiny. A pokiaľ ide o paranoju, ja si to isté opakujem už od rána.“

„Musím sa vrátiť na stanicu“ trvá na svojom Helen, krútiac nie veľmi presvedčivo hlavou. Ešte stále nie je rozhodnutá, či mu má povedať o tých dvoch mŕtvolách a o ich pravdepodobnom spojení s Harryho bicyklom, alebo nie. Ale, na druhej strane vie, že keby to teraz neurobila, musela by mu to aj tak rozpovedať o niekoľko hodín v kancelárii.

„Bud' pokojná. Čo sa už len teraz môže stať na policajnej stanici? Tam sa nikdy nič nedeje.“

„Myslíš? Tak počúvaj teda, čo sa stalo dnes“ odpovie ona. Potom mu vyrozpráva všetko a keď skončí, všimne si, že James na ňu hľadá, ako na mŕtva. „Vravíš, že tu v lese, hneď za mojím domom, sa našli dve mŕtvolky v aute, a že všetci tí ľudia, čo sa tu potĺkali a hľadali Harryho, ich nevideli? Okrem toho, ak tomu dobre rozumiem, myslíš si, že tie dve mŕtvolky majú niečo spoločné s dočasným zmiznutím môjho syna?“

Helen s istotou prikývne.

„Vieš, že pred chvíľou si mala pravdu, keď si povedala, že začínaš byť paranoická,“ povie James a všimne si znaky únavy na jej tvári.

„Tak sa pod' pozrieť“ navrhne mu ona. Otvorí kôľňu a ukáže na bicykel.

„To je neuveriteľné... musím to všetko povedať Eve, možno mi aspoň tentoraz dá za pravdu“ povie James, keď pozerá na fosforeskujúci korman.

„Nie, nerob to!“ povie Helen s vervou, ktorá sa Jamesovi zdá prehnaná.

„Ale prečo? Prečo by som nemal povedať mojej žene čo sa deje?“

„Neviem, ale myslím, že zatiaľ bude lepšie, keď nikomu nič nepovieme ... nazvi to ženskou intuíciou,“ vyhovorila sa, aby rozptýlila jeho obavy. James sa znovu pustí do skúmania svietiaceho prášku. Natiahne váhavo ruku, aby sa ho dotkol. Ona mu ju však prudko odtiahne. Zamračí sa, pretože Helen teraz začína byť naozaj čudná. Na jeho zamračený pohľad odpovie povzdychom a rozviaže si obväz na prste, aby mu ukázala nekrózu.

„Včera večer som sa snažila odstrániť ten prášok týmto prstom“ vysvetlí mu.

„Sakra, musíš ho okamžite niekomu ukázať.“

„Prst môže počkať, teraz musím myslieť na dôležitejšie veci,“ odpovie Helen a pokrčí plecami.

„Myslím to vážne“ trvá na svojom James a ďalej sa na ňu pochybovačne pozerá, až má dojem, že sa naozaj obáva o jej duševnú rovnováhu.

„V poriadku, ukážem ho niekomu čo najskôr“ sľúbi aby ho ukľudnila. „Ty zatiaľ niekam skry ten bicykel. Radšej nech sa k nemu Harry zatiaľ nepribližuje.“

„Máš pravdu, pôjdem ho hneď skryť do lesa. Ak by ho hľadal, tak poviem, že ho ukradli.“

„Chudák Harry... najprv tá hrozná skúsenosť, potom bicykel...“ vraví Helen.

!...A nakoniec Toby“ dodá on.

„Prečo, čo teraz vytrelil?“ pýta sa ho zvedavo ona. Teraz príde rad na to, aby aj James porozprával, čo nové sa udialo.

„Zdá sa to byť všetko také absurdné...“ komentuje Helen na konci jeho rozprávania.

„Veď práve...“ vraví James a naťahuje si záhradnícke rukavice. Vytlačí vonku mountain bike a vydá sa smerom hore, na cestu, ktorá vedie k lesu. Ona ho nasleduje.

„Tak to by sme mali. Môžeš si byť istá, že tu ho nik nenájde“ vyhlási James spokojne a dá si dolu rukavice. „Už je neskoro, je čas ísť spať,“ dodá.

„Hej, myslím, že máš pravdu“ prisvedčí Helen, ale nikto z nich sa ani nepohne.

„Koľkokrát sme ležali tu, na tejto tráve a počítali hviezdy...“ šepká on, zdvihne hlavu a pozerá na hviezdnu oblohu.

„A koľko sme toho nastvárali. Pamätáš sa, keď sme zostali tri

dni schovaní v tej stodole?“

Akoby som sa nepamätal, za trest mi moji rodičia nedovolili vyjsť z domu dva týždne!“

„Nejaký čas som verila, že budeme navždy spolu“ prizná sa Helen.

„Aj ja som si to často myslel. Niekedy som si dokonca myslel, že by som si ťa jedného dňa zobral,“ odpovie James a díva sa na svoje topánky.

„Hej, ale nikdy si mi to nenavrhol!“ Vyčíta mu ona a predstiera, že je urazená.

„Samozrejme, keď som sa konečne rozhodol, ty si si našla toho štramáka povie James.

„To bolo len preto, aby si žiarlil. A ty si sa hneď šiel utešovať k tej fíflene.

„Tá fíflena je teraz moja manželka, nedovolím ti takto o nej hovoriť!“ vtipkuje. Potom sa znovu obaja smejú.

„James, čo sa to deje?“ Tu bolo vždy všetko také pokojné a život taký jednoduchý...“ rozsmúti sa ihneď potom.

„Le pánboh vie, ako by som to chcel aj ja vedieť...“ odpovie on. Závan vetra mu donesie jej vôňu a on na chvíľu pocíti zármutok. Rozmýšľa nad tým, aký by bol ich život, ak by sa boli skutočne zobrali. Ale hneď potom si povie, že tak by určite nemal Harryho a to mu stačí, aby okamžite zavrhol tú myšlienku.

„Ideme sa pozrieť?“ navrhne jej.

„Na čo?“

„Nepredstieraj, že si spadla z oblakov. Dobre viem, že aj ty

o tom uvažuješ“ odpovie James a ukáže na vrchol kopca. Ona však váha.

„Sľubujem ti, že sa len pozrieme. Ja to využijem, aby som zobral Harryho udicu. Strihneme to cez les a za desať minút sme na mieste. A potom máme baterky a pištole, nemáme sa čoho báť.“

„Neviem...“

„Ale prosím ťa. Aj z kilometra je vidieť, že aj ty umieraš od zvedavosti“, vraví James.

Keď doktor Hope opustil miestnosť, prezident si položil lakte na stôl, bradu si oprel o dlane a v tichosti začal premýšľať. Občas sa pozrel na Rossa a Kowalského, ako keby z ich očí mohol vyčítať odpoveď na svoju zmätenosť. Aj ich viditeľne zožierala úzkosť. Za pár minút sa v duchu aspoň tisíckrát sám seba spýtal, či je naozaj možné, že z jedného dňa na druhý nastane taká katastrofa, že jedným šmahom zmetie celé ľudstvo z povrchu Zeme. Tá istá desivá otázka sa niekoľkokrát vynorila aj v mysli jeho spolupracovníkov. Tí si naďalej vymieňali zmätené pohľady. Premýšľal nad tým, či má túto správu zverejniť, alebo bude lepšie ak si ju nechá pre seba. Bol si istý, že Hope to neurobil, pretože si bol vedomý toho, že takáto správa by vyvolala paniku v celom svete. A to by malo negatívne dôsledky, ktoré je možné ľahko predvídať. Rozhodne sa teda, že ani on nebude správu publikovať. Ale takisto si povie, že nebude vyčkávať so založenými rukami ako sa veci vyvinú. Bol zvyknutý nikdy sa nevzdávať, pretože vyrástol na ulici, a prvé čo ho život na ulici

naučil bolo, že ak niečo chceš, musíš si to vybojovať. Nech už sa jedná o čokoľvek.

„Nájdite mi ihneď profesora Hamiltona, chcem ho tu mať zajtra ráno do desiatej hodiny,“ nariadil zrazu svojim mužom, aby sa odreagoval od tej horúčkovitej duševnej aktivity. Vedel, že ak by mal doktor Hope pravdu, profesor Hamilton by bol jeho poslednou nádejou, jediným človekom, ktorý by mohol odvrátiť katastrofu, alebo sa pokúsiť aspoň obmedziť škody.

„Ste si istý, pán prezident?“ Ak sa dobre pamätáte, poslednýkrát, keď ste ho stretli mali ste dojem, že to nemá v hlave celkom v poriadku.“ namieta Ross, nepresvedčivo.

„Prečo? Máte azda pocit, že táto vec je pre ľudí, ktorí to majú v hlave v poriadku? Nemáme veľa času a nemáme inú možnosť. Nepočuli ste, čo povedal doktor Hope?“ vraví prezident. „A rýchlo ma spojte aj s doktorkou Abel Parker. Musím s ňou čo najskôr hovoriť, aspoň telefonicky,“ dodá.

„Hneď sa dáme do práce“ odpovie Ross a zdvihne sa.

„Samozrejme nemusím vám hovoriť, že k tomuto stretnutiu nikdy nedošlo“ upresnil prezident, zatiaľ čo tí dvaja sa chystali opustiť miestnosť.

„Len sa mrkneme“ vyjednáva Helen, keď prídu na miesto. „Ok, len sa mrkneme“ súhlasí James a zdvihne žltú pásku ohraničujúcu miesto, aby mohla vojsť. Keď vojdú, svietia si baterkami, náhodne, sem a tam, lebo ani nevedia, čo vlastne hľadajú. James sa rozhodne ísť najprv po udicu. Poberie sa k potoku, na miesto, kde ju jeho syn zvyčajne staval. Nájde ju a

všimne si, že tiež vyžaruje tú modrú žiaru. Navlečie si rukavice, opatrne chytí udicu a prekvapene sa pozrie na vlasec.

„Helen, pod' sa pozrieť!“ zavolá hlasno po chvíli.

„Psst! Chceš, aby nás bolo počuť až do Hancocku?“ vyhreší ho a dobehne k nemu. „Fuj. Čo je to?“ opýta sa zhnusená a ukáže na koniec vlasca.

„Nemám poňatia“ odpovie James. „Vyzerá to, ako keby sa niečo chytilo na háčik a potom akoby niečo väčšie chcelo zjesť to, čo bolo na háčiku. Ale nedá sa určiť o aké zvieratá sa jedná, vyzerajú ako z dreva.“

Sú mumifikované, ako...“ chce povedať Helen, ale predtým, než dokončí vetu, James jej prikryje ústa rukou a odtiahne ju za krík. Tu sa potkne o koreň, spadne a udrie si ruku.

„Hej, čo sa ti robí?“ vyhreší ho ona a trie si boľavé miesto. „Už po druhý krát za poslednú polhodinu sa ma pokúšaš zabiť!“

„Nie sme tu sami“ zašepká a drží jej ruky na pleciach, aby jej zabránil vstať.

„To nie je možné“ odpovie ona.

„Vravím ti, že tu okolo niekto je. Počuješ to pískanie?“

„Ja nepočujem vôbec nič“ odpovie Helen a snaží sa vymaniť a vstať aby sa mohla pozrieť. „A potom, ja som šerif. Ja nie som tá, ktorá by tu nemala byť!“ upresní a snaží sa vyjsť z kríkov.

„Helen, prosím ťa čupni si“ nalieha na ňu a ťahá ju za ruku. Ona sa však vytrhne a vyskočí von. Vtedy James začuje bzučanie. Prichádza z húštiny a pripomína štart generátora. Inštinktívne odhodí udicu a ešte raz sa hodí na Helen. Ona spadne a pridusene

zastená.

„Teraz mám toho už dosť!“ skríkne a zatiaľ čo sa mu snaží vymaniť, znesie sa na nich spŕška oslepujúcich zábleskov, sprevádzaná ohlušujúcimi piskotom, ktorá ich strašne vydesí. Len čo zbraň prestane páliť, počuť kroky. Dve postavy, prehľadávajú vegetáciu a svietia si silným svetlom. Blížia sa k nim.

„Stojte, kto ste? Stojte, lebo strelím“ nariadi Helen a znovu vyskočí spoza kríka s natiahnutou rukou. Zažmúri, v snahe namieriť na niečo, alebo na niekoho. Namiesto odpovede počuť znovu bzukot pripomínajúci štart generátora. James chytí Helen silou a odtiahne ju k potoku. Ponorí sa a stiahne so sebou aj ju. Ukryjú za skalnatý výbežok pri hrádzi v smere proti prúdu. Miesto, kde boli predtým ukrytí zasiahne znovu salva zábleskov. Ona sa pokúsi vykuknúť spoza skaly, aby mohla aspoň raz vystreliť. James ju však znovu zachytí a už po neviem koľký raz ju stiahne späť.

„Musíš nás za každú cenu nechať zabiť“ zabručí on nahnevane. Helen zlostne odfrkne a vloží si Sig Sauer do puzdra. Silný lúč svetla prechádza opakovane po hladine potoka, ako keby pátral po nich. Oni sú však schovaní, nehybní, za skalou, ponorení až po krk do studenej vody, so zatajeným dychom. Po hodnej chvíli, keď sa už takmer poddali chladu a nervovému vypätiu, sa záblesky konečne posunú smerom k hústine a vzdialia sa v tme. Helen sa ešte stále chveje a nedokáže prestať. Chce sa vrátiť k brehu. James ju však zachytí.

„Všetko v poriadku?“ pýta sa.

„Myslím, že som ešte celá“ jachce, stále ešte v šoku. James ju objíma, aby ju zahrial. Pohľady sa im na chvíľu stretnú. V duchu uvažuje o tom, ako jej oči, aj počas takejto ťažkej noci, môžu byť také jasné. Prv, než si to uvedomí, jeho myseľ urobí tisícky porovnaní medzi ňou a Eve. Pomyslí si, že to, čo práve prežil, keď sa miloval so svojou ženou, nebolo ničím, v porovnaní s tým, čo teraz prežíva pri obyčajnom objatí s Helen. Takmer sa pýta, čím ho to Eve pred rokmi tak pobláznila. Objíma ju ešte viac a pohladí ju.

„James... prosím ťa, ne...“ povie a snaží sa vymaniť z jeho objatia. Privádza ju do pomykova to, ako na ňu hľadá. Naraz si James uvedomí, aká je Helen krásna. Povie si, že si to pravdepodobne nikdy nevšimol. Možno preto, že spolu vyrástli, boli spolu každý deň a mal ju vždy pred očami. Ona sa pokúsi znovu odtiahnuť. On, v rozpakoch, uvoľní zovretie. Helen sa uvoľní. Ale mierny závan vetra mu zas donesie do nosa jej vôňu. Až do dnešného večera si myslel, že na ňu naveky zabudol. Bola to vôňa, ktorá sa vôbec nedala porovnať s tou Evinou. Vôňa, ktorá mala takú moc, že svet prestával existovať. Odrazu ju pritiahne k sebe a pobožká ju. Ani si nestihne uvedomiť, čo urobil. Na chvíľku sa zdá, že Helen súhlasí a odpovie na ten bozk. Ale potom, ho odstrčí od seba všetkou svojou silou.

„Čo sa ti dnes večer robí? Úplne si sa zbláznil?“ vykričí ho a odtiahne sa. Ten bozk ju vyvedie z miery. Nie je schopná určiť, či sa má cítiť šťastná alebo rozhorčená; na druhej strane však,

jediná vec, ktorou si je istá, je to, že sa cíti vinná a hanbí sa, ako keby niečo ukradla.

„Ak by nás pred chvíľou boli zabili, zomrel by som bez toho, aby som urobil jedinú vec, ktorú som si naozaj želal po celý svoj život“, vraví James a rozťahne ruky. Ona len spustí hlavu, ale nepovie nič. Potom vstúpi do vody a pokúša sa dostať späť.

Luke Mac January šoféroval po ceste číslo sedemdesiattri smerom k Rocklandu. Neponáhľal sa. Bol viac než bezradný. Minulý rok strávil na cestách. Cestoval krížom krážom po Štátoch a pochyboval, že na tom mieste, na okraji severovýchodnej Ameriky, nájde to, čo hľadá. Podľa neho, veľké tajomstvo potrebuje nutne veľké javisko. Jemu sa však zdalo, že toto miesto nemá vôbec nič, čo by malo mať veľké javisko. A riešenie tohto tajomstva hľadal už príliš dlho. Dobré sa poznal a vedel, že teraz po ďalšom zo série neúspechov dostane ešte väčšiu chuť, než kedykoľvek predtým, na všetko sa vykašľať. Ale rovnako dobre vedel, že aj tak sa nevzdá. Preto sa ešte viac nenávidel kvôli svojej zvedavosti a prekliatemu zmyslu pre zodpovednosť, ktoré ho takto zväzovali. Jedného rána, ktoré sa nezdalo ničím výnimočné, asi pred rokom, sa v jeho schátralom súkromnom vyšetrovateľskom štúdiu, objavil starší, plešatý a zrejme veľmi bohatý muž a požiadal ho, aby našiel jeho mladú ženu, ktorá zmizla už pred mnohými rokmi. V prvej chvíli si Luke myslel, že ide o nejaký žart. Najprv sa mu zdal byť akýsi neistý, ale keď otvoril ústa, aby mu odpovedal, muž ho prerušil.

„Určite si myslíte, že som starý bláznivý znudený boháč, a

že toto je jeden z mojich obvyklých rozmarov“ predbehol ho, dívajúc sa mu do očí. Mc January stiahol pery a mierne naklonil hlavu nabok.

„Tá žena odišla takmer pred dvadsiatimi rokmi,“ pokračoval muž, „a vďaka mojim účinným nástrojom som ju mohol roky hľadať po celom kontinente. Bohužiaľ bez akéhokoľvek výsledku. Zmizla z jedného dňa na druhý, bez akejkolvek stopy. A bez toho, aby mi ukradla čo len jeden dolár. Jediná vec, ktorú si zobrala, bola vzácna kniha z paláca Potala v Lhase, ktorá je, ako iste viete, posvätné mesto v Tibete.“

„O čom bola tá kniha, ak sa môžem spýtať?“ pýta sa Mc January mierne zaujato.

„To nie je žiadne tajomstvo. Pokiaľ viem, bola to zbierka legend o starých civilizáciách. Hovorili o lietajúcich strojoch, poháňaných len silou myšlienok, ktoré brádzili oblohu. A o epických bojoch, s takými ničivými zbraňami, ktoré si ani dnes nedokážeme predstaviť... medzi nami, nikdy som nepochopil, prečo si ju zobrala. Bola napísaná v nezrozumiteľnom jazyku. Myslím, že to urobila len preto, aby ma nahnevala. Dobre vedela, že je to moja obľúbená kniha ... Každopádne, pokiaľ ide o ňu, potom všetkom by mohla byť už mŕtva alebo sa niekde skrývať, ktovie, ako ďaleko“ Luke prikývne a zdvihne obočie.

„A mám toľko peňazí, že by som mohol mať žien, koľko chcem, mladých, krásnych a veľmi povolných“ dodal. Luke roztiahol ruky prekvapený jeho otvorenosťou.

„No tak potom prečo ste prišli za mnou? Myslíte si, že ak

by som bol schopný urobiť takýto zázrak, bol by som v tejto kancelárii?“

Vaša kancelária, nie je dôležitá. Ja viem o vás všetko. Všetko čo je treba vedieť.“

„Čo také?“

„Napríklad tie licencie, čo visia za vami, sú ... povedzme ... nie úplne v poriadku“ odpovie mu. Luke stuhne. Chcel sa ho spýtať „Prepáčte, ale ako to môžete vedieť?“ ale muž mu ani tentokrát nedal čas, ani aby začal vetu. „Vy nemáte žiadne pevné vzťahy. Môžete preto ísť na cestu po celom svete na dobu neurčitú. Pokiaľ ide o vaše profesionálne úspechy, dajte pokoj...to nie je najdôležitejšia vec. Viem, že ste skeptický, cynický, materialista a neveriaci. A dosť tvrdohlavý a rozhodný. Klasický typ, schopný venovať sa hoc celý život prípadu bez toho, aby ustúpil čo len o milimeter. Bulldog, ktorý keď zavonia kosť, nepustí ju ani keby ho to malo stáť život.“

Ten vpád do jeho súkromia Lukea nahneval. Odrazu sa ocitol v úlohe vyšetrovaného on. Navyše, takéto osobné posudky ho vedeli poriadne naštváť. Veľmi osobne sa ho dotýkali. Keďže potreboval zakryť svoju neľúbosť, rozhodol sa zapáliť si cigaretu. Ponúkol jednu aj svojmu partnerovi. Ten však kývnutím ruky odmietol.

„Prečo si myslíte, že prijmem túto prácu?“ opýta sa po chvíli Luke.

„Z tisícich dôvodov“

„Napríklad?“

„Napríklad kvôli tomuto,“ odpovie starec a ukazuje na stoh účtov po lehote splatnosti, nahromadených pod ťažidlom na stole. Luke náhle pocíti odpor voči tomuto mužovi, ktorý pomaly odhaľuje všetky jeho slabosti, jednu po druhej.

„Ale hlavne tieto,“ skonštatuje muž a strčí mu pod nos kopolu fotografií a papierov, týkajúcich sa jeho ženy, ktoré vytiahol z kufríka. Zachytávajú vysokú blondínu v rôznych situáciách a na rôznych miestach. Luke si ich dlho a pozorne prehliada. Od prekvapenia skoro ani nedýcha. Potom potrasie hlavou.

„Žartujete, však?“ komentuje a na tvári sa mu objaví neurčitý úsmev. Namiesto odpovede muž položí na stôl kartu Visa Platinum, bianko šek a vizitku so zvýrazneným telefónnym číslom.

„Nemáte časový limit a nebudete mi musieť pravidelne podávať správy. Naopak, čím menej, mi budete volať, tým lepšie. Tak si aspoň zakaždým, keď zazvoní telefón, nebudem robiť ilúzie, že ste ju našli. Táto karta je neobmedzený fond určený na vaše výdavky a šek je vaša odmena. Musíte tam len dopísať číslo.“

„Akú dobu mi dáte na rozmyslenie?“ pýta sa Luke a prvýkrát od chvíle, keď vstúpil do jeho štúdia, sa na mužovej tvári objavil úsmev, ktorý vystriedal prísny výraz. Potom zobral pero a list papiera zo stola, aby mu napísal telefónne číslo.

„Toto je číslo pre núdzové prípady. Ak by ste mi náhodou chceli niečo oznámiť a nenájdete ma na druhom čísle.“

„Ale prečo...?“

„Tá žena skrýva príliš veľké tajomstvo,“ odpovie jednoducho. Potom sa zdvihne, diskkrétne, rovnako ako keď prišiel, opustí kanceláriu a nechá tam aktovku a všetko ostatné. Luke, teraz už sám, pozerá niekoľko minút na fotografie a pokyvuje hlavou. Potom sa po nej poškrabe. V hlave mu zazvoní zvonček, ktorý mu pripomenie, že je na čase pripraviť si “Mc January”.

Budík niekoľkokrát zazvoní ale vždy je to len stratený boj. Nakoniec však vyhrá vojnu a James musí, nanešťastie vstať. Je ešte stále ospalý a uzímený, kvôli tomu polnočnému kúpaniu. Dá si horúcu sprchu a zíde do kuchyne, Nájde tam prestretý stôl s pripravenými raňajkami. Káva už je v šáľkach, ale miestnosť je opustená. Počuje hlasy Eve a Harryho. Ide za nimi do obývačky. Nájde ich sklonených nad maketou, už opravenou a dokonale poskladanou. Sú takí zabratí do rozhovoru, že si ani nevšimnú keď vojde. Ona ukazuje chlapcovi nejaké veci na kartičkách priložených k modelu a ticho mu niečo hovorí. Harry počúva, prikyvuje a odpovedá.

„Akým jazykom to hovoríte?“ pýta sa James po niekoľkých minútach. Je podráždený, lebo nedokáže pochopiť ani jedno slovo. Medzitým sa v duchu pýta, kedy asi museli vstať, aby dokázali poskladať celú maketu.

„Dobrý deň, ocko. Mama ma učí staroegyptštinu“ vysvetlí mu Harry nadšene.

„Staroegyptštinu?“ zopakuje James pochybovačne a pozrie sa na Eve.

„Hej, ale je to len taká hra“ upresní ona a usmeje sa.

„Ale nie, nie je to hra! Naučila ma aj čítať hieroglyfy, nebola to hra“ zaprotestuje Harry.

„Iste, iste“ povie Eve a pozrie sa na Jamesa. Položí ruku na chlapcovo koleno, aby ho umlčala. „Naraňajkuješ sa s nami?“ opýta sa potom Jamesa.

„Je mi ľúto, ale už je dosť neskoro. Nemám čas, ani aby som odprevadil Harryho do skautského tábora“.

„Neboj sa, miláčik, už som objednala autobus. Počkám, než prídu poňho.“

„Myslíš to vážne?“

„Samozrejme!“

„Tak potom idem. Vonku si niečo kúpim“ povie a vezme si kľúče od auta z úložného priestoru na poličke pri dverách. „Ahoj, profesorko. A počúvaj.“ povie Harrymu keď odchádza.

„James, počkaj!“ volá naňho Eve keď zatvára za sebou dvere. On urobí krok späť a nakukne do miestnosti.

„Čo sa ti dnes v noci stalo?“ prekvapí ho otázkou. Pomyslel si, že už o všetkom vie, vrátane bozku, ktorý dal Helen, a začervenal sa. Horúčkovito hľadal v duchu nejaké zdôvodnenie.

„Vyzeráš zničený...“ dodá Eve sprisahaneckým tónom a žmurkne naňho. Cíti sa, akoby sa znovu narodil.

„Ak mám byť úprimný, nepodarilo sa mi oka zažmúriť... Tak počkáš ty na autobus?“ povie potom, ako znovu chytí dych.

„Pravdaže, drahý, len choď.“

„Dovidenia večer“ odpovie James.

„Pravdaže, drahý, len choď... svet sa asi zbláznil“ opakuje si

niekoľkokrát James, počas jazdy autom do práce.

Cape Canaveral, Florida, asi o deviatej, miestneho času. Pódium vybavené mikrofónmi a rečníckym pultom pre privítanie astronautov, obligátne pozdravy a interview, je pripravené už niekoľko dní. Malá tribúna plná ľudí je postavená hneď pri pristávacej dráhe. Takto môže po posledných metroch pristávacieho manévru raketoplán pomaly dorolovať až priamo k divákovi. Záchranné vozidlá, vyleštené a zaparkované v tvare rybej kosti naproti tribúne, čakajú na príchod raketoplánu, aby spustili sirény. V malom hangári, pár metrov od pristávacej dráhy, je na počesť astronautov, ktorí už pochopiteľne majú dosť dehydrovaných jednodávkových pokrmov a chcú si konečne vychutnať skutočné jedlo, prichystané občerstvenie. Pre stovky zvedavcov, ktorí si prišli pozrieť show, s nosom prilepeným na plot Space Centra J.F.K., bola možnosť stať sa svedkami návratu raketoplánu vždy veľmi vzrušujúca udalosť. Nebola síce až taká vzrušujúca ako štart, ktorý raketoplán vymrští rovno k oblohe, aby ju za ohlušujúceho revu motorov, rozpáral, zatiaľ čo všetko okolo akoby sa malo zrútiť...ale vidieť pristáť raketoplán a vyjsť z neho úplne normálnych ľudí, ktorí sa práve vrátili z peknej prechádzky vo vesmíre, má tiež svoje kúzlo. A tentokrát mali nadšenci ešte ďalší dôvod zúčastniť sa. Oficiálne ukončenie programu Shuttle Space sa uskutočnilo 20. októbra 2011 návratom Atlantisu a táto mimoriadna misia, po niekoľkých rokoch, bude asi naozaj poslednou. Hoci by tento typ operácií mal byť považovaný skôr za rutinu, medzi

technikmi Houston Space Centra v Houstone, vládla už nejaký čas úzkosť. Niektorí z nich sa obávali, že dlhšie obdobie nečinnosti zhoršilo ich odborné schopnosti. Konečne si budú môcť vydýchnuť až vo chvíli, keď astronauti, po dvadsiatich minútach, ktoré strávia na palube Orbitera po pristáti, aby vypli všetky palubné systémy, konečne vystúpia a postavia sa pevnými nohami na asfaltovú dráhu. Len v tej chvíli sa misia bude môcť považovať za naozaj úspešne ukončenú. Pozemný personál v kontrolnej veži práve s maximálnym sústredením sledoval manéver návratu raketoplánu do atmosféry, najkritickejší okamih celej misie. Riadiaci systém Reaction Control dokonale splnil svoju úlohu, keď udelil Atlantisu pri vstupe do ionosféry správny sklon. Čoskoro potom došlo k očakávanému a obávanému ionizačnému výpadku. Tých dvanásť minút rádiového ticha boli vždy najstrašnejšími. Nemožnosť komunikovať, aj napriek tomu, že sa o nej dopredu vedelo, dala každému poriadne zabráť. Aj keď sa odohrávalo všetko presne podľa predpokladov, napätie sa dalo krájať. Vystresovaných, spotených čiel bolo určite dosť. Koniec koncov, skúsenosť s raketoplánom Columbia pred niekoľkými rokmi hovorila, že aj nečakaný malý problém, podobne ako mikroskopická štrbina na vonkajšom plášti raketoplánu, pohybujúcom sa rýchlosťou dvadsať tisíc kilometrov za hodinu, dokáže v okamihu zničiť roky práce a vziať si životy astronautov. Niekoľko okamihov potom, ako sa Atlantis vynoril z ionosféry, sa odpočítavanie skončilo. Raketoplán teraz sledovali kamery s

vysokým rozlíšením inštalované na družici, ktorá verejnosti na maxiobrazovku prenášala televízny signál, zatiaľ čo lietala nad Atlantikom ako veľký biely anjel.

„Houston... Houston... tu je Atlantis.“

„Atlantis, sme s vami vo vizuálnom kontakte a počujeme vás silno a jasno. Ako pokračujete?“ odpovie Connor, komunikačný dôstojník.

„Všetko ide podľa programu. Palubné prístroje sú dokonale funkčné a riadiaci systém mi práve vrátil ručné ovládanie.“

„Máte dosť paliva?“

„Áno máme, môžeme si urobiť ešte aj malý výlet.“

„Dobre. Ale ponáhľajte sa. Tu na Floride na vás všetci čakajú s otvorenou náručou. Končím.“

„Houston, počkajte... Poručík Garrett má problém, „vraší major Salas, pilot a veliteľ raketoplánu. Koordinátor na Zemi skoro vyskočí z kresla, keď počuje tieto slová. Volá sa Rupert Lee, ale všetci ho volajú jednoducho „Šéfe“.

„Aký problém?“ opýta sa netrpezlivo a prejde si rukami medzi červenkastými kučerami.

„Chce, aby ste ho ubezpečili, že na konci pristávacej dráhy ho bude čakať pár pečených kurčiat,“ informuje ho Major. Lee bol na chvíľu v pokušení poslať ho do čerta zato, že ho takto vyľakal.

„Povedz poručíkovi Garrettovi, že starne. Naposledy odo mňa chcel, aby som mu obstaral pár dievčat“ odpovie však s úsmevom, potom, ako si s úľavou vydychne.

„Veď hej, aj ja som mu to vravel, ale on stále tvrdí, že by

stihol oboje za menej ako štyri minúty, a tak sme sa stavili o pár dolárov. Veď vieš blížia sa Vianoce a pár drobných navyše v peňaženke na darčeky, vždy poteší ... môžeš vybaviť s ľuďmi z J.F.K. či by nám nedali tie kurčatá?“

„Neviem, tu je deväť hodín ráno a občerstvenie už je prichystané... Ale dobre, sľubujem, že pozriem, čo sa dá ešte urobiť.“

„Ďakujem, Šéfe.“ A propos, Vianoce. Kde ich budeš tráviť?“

„No ak mi nenarobíte iné problémy, ako tie okolo pečených kurčiat, možno sa mi podarí včas uzavrieť všetky papierovačky a vrátiť sa do Richmondu, aby som to ich mohol stráviť so svojou ženou a synom.“

„Dobre, tak sa pokúsím čo najlepšie pristáť s touto starou kraksníčkou. Uvidíme sa cez videokonferenciu, keď budeme na dráhe, končím.“

„Nick, tie kurčatá vybavíš ty? Máme málo času a ty si na tieto veci odborník“ navrhne Lee jednému zo svojich asistentov.

„Jasné, šéfe“ odpovie on a zdvihne slúchadlo telefónu.

„Aj tentokrát môže byť Amerika na nás hrdá“ vyhlási Šéf, keď sa konečne už uvoľní. Rozviaže uzol na šatke s americkou vlajkou, ktorú má uviazanú okolo krku ako kowboy a utrie si ňou pot z čela a brady. Potom sa zohne, akoby niečo hľadal pod stolom.

„Tak to vyzerá dosť vážne!“ vykrične Truman, radarový muž, keď vidí ako šéf vyberá Magnum, Moet et Chandon spod stola.“ Lee začína ukladať na svoj písací stôl krištáľové poháre na

šampanské do tvaru raketoplánu.

„Vždy sa spotím, ako keby som bol v saune. Dnes večer si musím dať aspoň päť-šesť pív, aby som si nahradil všetky minerály, ktoré som vypotil“ zahlási Rupert Lee a znovu si usuší krk šatkou. „Kto pôjde so mnou?“

Všetci prítomní zdvihnú ruky na znak účasti, s výnimkou komunikačného dôstojníka, ktorý je očami prilepený k obrazovke, akoby ani nepočul.

„Hej, Connor, čo ti je? Čo si ohluchol alebo je odrazu z teba abstinent?“

„Šéfe...zdá sa, že niečo nie je v poriadku.“

„Čo to znamená?“

„Neviem, šéfe“ vysvetlí Connor, „videosignál akoby niečo rušilo. Zdá sa, že raketoplán akoby ... bledol.“

„Bledol?“ „Čo to do čerta má znamenať „raketoplán akoby bledol?“ pýta sa Rupert a rýchlo si sadne k nemu.

„Počkaj chvíľu... Aha vidíš?“ vraví Connor a klikne na myš aby zväčšil obraz.

„Do čerta, máš pravdu!“ prizná Rupert. „Čo to má byť?“ pýta sa znova a zaborí bezradne ruku do svojich červených kučier, aby sa mohol poškrabať po hlave.

„Takto narýchlo neviem, môže to byť porucha kamier, alebo magnetická búrka, či zvyškový elektromagnetický náboj, ktorý si priniesli z ionosféry. V každom prípade, niečo ruší prenos. „Čo si o tom myslíš ty?“

„Neviem, ty si odborník! Nemôžeš byť trochu presnejší?“

„Neviem čo povedať, monitor sa začal takto správať, odkedy Atlantis vošiel do zóny Trojuholníka,“ informuje Connor. „Najprv zdvihol nos, stratil rýchlosť a potom ...“

„Nehovor hlúposti, neveríš snáď tým rozprávkam o Bermudskom trojuholníku?“

„Samozrejme, že nie, šéfe. Ale pokúsil by som sa s nimi spojiť, či je všetko v poriadku.“

„Dobre,“ povie Rupert a znova si nervózne utrie krk. Potom si povzdychne a zapne mikrofón.

„Houston Atlantisu... počujete nás?“

„Silno a jasne, šéfe ... nejaké problémy?“ okamžite odpovie major Salas.

„Nie, žiadne, problémy, len som vám chcel povedať, že pracujeme na tých kurčatách“ zaklame Rupert Lee, aby zbytočne nevyľakal posádku raketoplánu. Čakáme vás, pripravte sa, aby ste vyzerali dobre v telke. Končím.“

Šéf, ukončí hovor a pozrie sa škaredo na Connora, lebo ho pre nič, za nič, vyľakal

„Houston“ zachrapčí o niekoľko okamihov nato v rádiu.

„Sme tu, čo ešte potrebujete?“

„Šéfe, ako sa vám javia poveternostné podmienky?“

„Výborné, prečo sa ma na to pýtaš?“

„No, lebo keď sme boli naposledy v spojení, obloha bola ako z rozprávky. Akurát, že v priebehu desiatich minút sa zmenila a teraz veľmi rýchlo tmavne. Ako keby sa schyľovalo k búrke. A okrem toho sa zdá, že palubné prístroje sa zbláznili“

vysvetlí major Salas. Rupertovi spolupracovníci si vymenili zmätené pohľady, pretože posledný rozhovor medzi Atlantisom a kontrolnou sálou sa uskutočnil asi pred pätnástimi sekundami a nie pred desiatimi minútami, ako to práve povedal veliteľ raketoplánu.

„Čo je to, ďalší z vašich vtipov?“ rozohní sa Lee a zahučí do mikrofónu. „Roky nie je vidieť takú čistú oblohu“ dodá „a potom...“

„Šéfe, pozri na monitor“ preruší ho Connor potichu.

„Čo je?“

„Nebo je jasné ale obraz raketoplánu aj naďalej stráca na intenzite.“ Ak sa naň dobre pozrieš, zdá sa akoby bol v zelenej hmle... dokonca, ak sa bližšie prizrieš, zdá sa, že je obklopený takmer neviditeľnými chápadlami.“

„Connor, prestaň s tými hlúposťami!“

„Šéfe, tu je Atlantis“ volá nervózne major Salas, „potrebujeme pomoc. Začalo tu veľmi pršať a prístroje ne... ggzz... fffrrrr máme... stratili... ggzz... lohu. O bože! Čo... ..lo? Po... pomoc!!!“ kričí major Salas, zatiaľ čo sa obraz na monitore stráca.

„Teraz mám naozaj dosť tých vtipov! Atlantis, rozumeli ste ma?“ Povedal som, že mám naozaj dosť tých vtipov! Salas, odpovedz mi!... Salas!...“ zakričí posledný krát Rupert do mikrofónu ako najviac môže. Potom si dá dolu sluchátka a nahnevane ich odhodí. Hodí sa do kresla a stále, neveriacky, hľadá do obrazovky s otvorenými ústami. Jeho raketoplán, celý

jeho raketoplán, sa mu práve rozplynul pred očami a on tomu nedokáže uveriť. V kontrolnej sále je mrazivé ticho. Všetci sa v duchu pýtajú, čo by mal asi dôstojník pre vonkajšie vzťahy povedať rodinným príslušníkom posádky. Rupert takmer okamžite príde k sebe. Táto jeho pripravenosť k činu a rýchle reflexy boli tými aspektami jeho charakteru, ktoré z neho robili vodcu.

„Nick, spoj sa ihneď s krízovou jednotkou a zaisti, aby okamžite začalo pátranie. Do desiatich minút chcem aspoň šesť lietadiel, ktoré budú prehľadávať oblasť! Ak Atlantis spadol do vody, pozostatky a olejové škvrny je vidieť na míle. Možno, že sa posádka katapultovala von a prežila to. Môžeme ich ešte zachrániť. David, spoj sa s námorníctvom a požiadaj o okamžitú podporu najbližšej lode.“ nariadil. „Nemohli len tak zmiznúť a hlavne sa nemohli vzdialiť. Máme ich dráhu a ich posledné súradnice. Musíme ich nájsť, aj keby sme mali dať do pohybu celú americkú armádu!“ buchol päťou po stole.

Príbuzní a novinári, orgány a zvedavci, ktorí sa dokázali nevedno akým spôsobom dostať k pódiumu, sa pozerali v nemom úžase ako raketoplán pomaly, z ničoho nič, zmizol z maxiobrazovky, ktorá dominovala pódiumu. Ale hlavne, vďaka myšlienke zverejniť nezašifrované rozhovory medzi posádkou raketoplánu a kontrolnou sálou, všetci takto počuli posledné zúfale volanie o pomoc majora Salasa. Teraz sa všetci pozerali smerom k sektoru vyhradenému orgánom, v očakávaní nejakého vysvetlenia. Generál sa z nejakého dôvodu obrátil

na zodpovedného za vonkajšie vzťahy, aby nejako zasiahol, pretože on nijako nevedel, čo povedať. Ten odpovedal prázdny pohľadom, pretože nemal ani len predstavu o tom, čo sa stalo. Hneď potom, vzal do ruky telefón, aby sa spojil s Houstonom. Na maxiobrazovke sa ešte niekoľko minút zobrazovali zábery modrej oblohy. Potom ju konečne niekto vypol. Záchranári ihneď nasadli do dopravných prostriedkov, ktoré ich odviezli k budove vedenia. Muž a žena, obaja vo veku okolo šesťdesiatky, sa objímali a ticho plakali. Po rokoch márných sľubov ich synovi, konečne porazili strach z lietania a preleteli v lietadle tisíc dvesto míľ, aby ho aspoň posledný krát videli, ako vychádza z raketoplánu.

„Mami, čo sa stalo?“ Prečo vypli obrazovku? Prečo už nepočuť ockov hlas?“ pýta sa chlapček. Matka otvorí ústa, aby sa pokúsila niečo povedať, ale nedokáže vyriečiť ani slovo. Zdvihne sa a snaží sa čo najskôr zobrať čo najďalej svoje dieťa prv, než zistí, čo sa stalo. Ale príde jej nevoľno a spadne dolu z tribúny.

James dobehne na policajnú stanicu, v ruke drží papierové vrečko, v ktorom má dva poháre milk shake a dva sendviče. Hodí pohľad na hodiny nad vstupnými dverami a vojde priamo do zasadacej miestnosti.

„Dobrý deň, pán Robinson, oddýchli ste si?“ podpichne ho agent Benelli, ktorý ako obyčajne má chuť ironizovať, keď ho vidí takého zadýchaného.

„Daj pokoj, nemám náladu na tvoje hlúpe vtipy“ odpovie James a posadí sa. Položí vrečko na stôl a pretrie si oči.

„Keby si mi bol zavolať, bol by som ti doniesol raňajky do postele“ nedá sa odbyť druhá strana. James sa mu mlčky, bez toho, aby povedal čo len pol slova, postaví zoči voči, aj preto že, takto hneď zrána nemá náladu na buzerácie.

„Ale no, nerozčuluj sa! Len som si robil srandu,“ povie Benelli a takisto vstane, aby bol pripravený, keby niečo.

„To by už stačilo“ zahučí Helen spoza stola,“ máme plno problémov a vy sa chováte sa ako malé deti, mali by ste sa hanbiť! James a Benelli sa vrátili, aby si sadli a ona si znova zobrala slovo. Musíme sa ponáhľať, pretože onedlho vyjde najavo, čo sa stalo, a potom sa do nás pustia noviny a televízia. Úlohy, ktoré boli pridelené včera a dnes večer ostávajú. Snažte sa prezentovať v tejto miestnosti, len keď budete mať v ruke konkrétne výsledky. Inak sa tu radšej ani neukazujte! Teraz už môžete ísť!

Mám urobiť ďalšiu obhliadku v lese?“ spýta sa neisto Benelli. Nemal veľmi vôľu vrátiť sa tam, aby skúmal a fotografoval absolútne nič. Helen si povedala, že potom, čo sa stalo minulú noc jej a Jamesovi, bude lepšie aby tam nikto nevstupoval.

„Nie, to by bol len stratený čas. Dnes budeš v páre s Clarettou. Budete spolu hľadať niekoho, kto by nám mohol podať nejaké informácie“ odpovie. Benelli sa uškrnul, pretože bol presvedčený, že Claretta je, rovnako nemožná ako Cindy. Preto by bol najradšej pracoval sám.

„Poďme. Ste ešte všetci tu?“ povie Helen agentom, ktorí ešte sedia za stolom. Tí sa rýchlo poberú k dverám, aby opustili miestnosť. James bol jediný, kto ešte nemal konkrétnu úlohu a

čakal na jej pridelenie.

„Ty pod' so mnou!“ vraví Helen a nepôsobí veľmi priateľsky. On vezme svoje vrecko s raňajkami a nasleduje ju do jej kancelárie. Helen zatvorí dvere a spustí závesy. Posadí sa na okraj písacieho stola a vypne interfón. James položí vedľa nej pohár a sendvič. Potom zoberie stoličku a začne rozbaľovať svoj sendvič. Ona odsunie raňajky, prekříži si ruky na prsiach a začne ho skúmať pohľadom. James si všimne jej gesto, ale radšej sa robí akoby nič a prehltnie zopár súst. Je hladný. Asi po minúte, keď sa už začne cítiť nesvoj, pretože ona sa naň stále prísne pozerá, bez toho, aby otvorila ústa, položí chlieb na stôl a pozrie sa na ňu so zovretými ústami.

„Pokiaľ ide o dnešnú noc...“ začal, ale potom si uvedomil, že rozhovor, čo si pripravil počas cesty, bude pôsobiť dosť detinsky.“ V rozpakoch, ako teenager pri prvom rande, nevedel ako ďalej, a tak radšej nechal vetu nedokončenú. Ona si len zhlboka vzdychla a začala odstraňovať celofán zo svojho sendviča.

„Toľko vecí sa udialo, že ani neviem, odkiaľ začať! Najskôr by som chcela vedieť, kto sa nás to včera večer pokúšal spáliť,“ začala Helen. Potom sa zahryzla do sendviča a James odrazu získal stratenú sebadôveru. Našťastie, nemala v úmysle otvoriť tému „bozk“, ako sa obával.

„Neviem. A ešte menej dokážem pochopiť prečo! Mohli by hľadať Harryho udicu a tú obludu, čo sa chytila na háčik? „

„Neviem, čo tak mohli hľadať, ale ak boli pripravení kvôli

tomu aj zabiť a podpáliť celý les, tak asi hľadali niečo veľmi, veľmi dôležité. Možno, že to bolo niečo, čo by nás bolo priviedlo na správnu stopu... Takto sme ešte stále tam, kde sme boli včera. A keď sa nám podarí vypátrať príbuzných obetí, pravda, pokiaľ nás najprv nevypátrajú oni, čo im povieme? Že ich deti zomreli z neznámych príčin, a že sa premenili na múmie pred našimi očami? Kto nám to uverí? Len čo noviny a televízie zistia, že tu niečo nehrá, vrhnú sa na nás ako supy a roztrhajú nás.“ uvažuje Helen bezútešne. Potom si výdatne potiahne z frappé a usmeje sa. Uvedomí si, že James si ešte stále spomína na jej obľúbenú chuť. Jamky na jej tvári sa Jamesovi zdajú veľmi rozkošné. Helen si uvedomí, že i on sa na ňu díva s úsmevom perfektného idiota a znova sa začne tváriť vážne.

„Musíme absolútne nájsť nejakú stopu, a to veľmi rýchlo, inak budeme mať len málo nádeje vyriešiť tento prípad, „povie James.

„Hej. A akoby to nestačilo, v týchto dňoch začína v zálive Lobster's Festival a budeme zaneprázdnení jeho organizáciou. A keďže nás nie je veľa, niektorí budú musieť mať aj dvojité smeny.

„Pozri, nemám veľa skúseností v týchto záležitostiach. Ale jednou vecou som si istý, pretože mi ju vtĺkali do hlavy počas kurzu na Policajnej škole. Ak sa prípad nepodarí vyriešiť v priebehu prvých štyridsiaticich ôsmich hodín, je takmer nemožné vyriešiť ho. A aj vzhľadom na prostriedky a stopy, ktoré máme k dispozícii, by to bol zázrak.

„Presne tak“ prisvedčí Helen. V tichosti dojedia raňajky, pokrčia obrúsky a utierky a hľadajú na seba. Potom začnú súťažiť,

kto trafi odpadkový kôš, ako za mladých čias. Ako vždy skončia remízou a vymenia si bezstarostné úsmevy. Potom sa opäť zamyslia, každý nad svojimi problémami.

„Pokiaľ ide o to, čo sa stalo včera v noci, už nikdy by sa také niečo nemalo zopakovať, „ zamrmle ona po niekoľkých minútach vážne, a bez toho, aby mu pozerala do očí.

„Súhlasím s tebou. Nikto sa nesmie viac pokúsiť zabiť nás v noci uprostred lesa“ pokúša sa odľahčiť James, ale ona sa vôbec nezasmeje a on sa znova začervená. „...A ak sa obrátíme na niekoho, kto je lepší odborník ako my?“ navrhne teda, aby sa dostal z tejto nepríjemnej situácie. Ten nápad mu vrtal v hlave od prvej chvíle, ako vstal z postele. Ale zatiaľ nemal odvahu navrhnúť jej to, aby nezranil jej hrdosť. Ako každý poriadny šerif, aj Helen bola žiarlivá na svoje mesto a na svoje prípady. James sa bál, že po takomto návrhu by sa mohla uraziť.

„Na koho by sme teda mali obrátiť, podľa teba?“ prekvapí ho však ona otázkou.

„Ak mám byť úprimný, neviem. Viem len, že tu v Amerike máme špecializované orgány a vyšetrovacie agentúry všetkých druhov...“

„Sľubujem, že o tom popremýšľam“ zamrmle Helen. On sa na ňu prekvapene pozrie pretože, nečakal, že bude taká poddajná.

„Teraz už choď, musím pracovať“ dodá Helen.

„Hej, ale čo mám robiť?“

„Zostaň v kancelárii a potráp si mozog, premýšľaj. Hneď ako mi oznámia niečo nového, pôjdeš na miesto to preveriť.“

„Rozkaz“ odpovie James a zdvihne sa. V tom momente na dvere kancelárie zaklope Cindy.

„Vstúpte“ povie Helen. Cindy nesmelo nakukne z dverí. „Prepáčte šéfe, ale interfón je vypnutý...“

„Oh, aká som roztržitá! Čo je?“

„Volal znovu chlapík zo servisu...“

„Sakra, úplne som na to zabudla. Povedz mu, že k nemu ide James.“

„Povedal, že sa nemusíte ponáhľať, pretože auto už nemá,“ informuje ju Cindy.

„Čo to znamená?“

„To čo som vám práve povedala. Bob mi povedal, že keď dnes ráno vošiel do dielne, auto tam už nenašiel“ vysvetlí telefonistka a pokrčí ramenami.

„To nie je možné!“ zvolá Helen a buchne päťou do stola. V tom momente pochopí, že má do činenia s príliš silným a inteligentným nepriateľom. A teraz jej je už jasné, že tento podivný sled negatívnych udalostí sa nezastaví skôr, než ich nestrhne so sebou. „Videl si to? A myslel si si, že sa budeš nudiť...“ povie bezútešne Jamesovi.

EPIZÓDA III

Abdul bol počerný a na jeho zvráskavenej tvári sa vynímal jeho ostrý nos. Po jeho stranách boli dve malé tmavé, hlboko zasadené oči. Pod širokým vlneným odevom, ktorý ho chránil pred horúčavou, musel byť neuveriteľne chudý. Abdul bol beduín a zarábal si na chlieb tak, že robil sprievodcu turistom,

ktorý vyhľadávali adrenalínové zážitky. Za svoje služby si dával dobre zaplatiť. A to až tak dobre, že čoskoro by si mohol kúpiť niekoľko tiav a stať sa chovateľom. Tak by sa dostal o stupienok vyššie na spoločenskom rebríčku svojho klanu. Zatiaľ ale sedel na nafukovacom matraci v tieni stanu, so skríženými nohami a snažil sa skúmať vodnú paru vystupujúcu z obrovskej hladiny Mŕtveho mora. Naoko driemal, ale v skutočnosti boli jeho vycvičené zmysly pripravené vnímať a spracovávať drobné signály v nekonečnosti času. Dokázal by rozoznať vôňu ľavy takmer na sto metrov, ak by vietor fúkal správnym smerom. A v tom spočívalo tajomstvo ako prežiť na takom nehostinnom mieste, kde sa človek musí mať na pozore pred hladom a smädom, pred teplom a chladom noci, pred priateľmi aj nepriateľmi a aj pred hadmi a škorpiónmi.

Aj keď bol mimoriadne pripútaný k tomuto spôsobu života, a k jeho zvykom a tradíciám, oceňoval aj moderné technológie, a to až tak, že sa nikdy nepustil do práce bez svojho nenahraditeľného satelitného telefónu a sady náhradných batérií. Zatiaľ čo telefón vibruje kdesi v záhyboch jeho odevu, on rýchlym pohľadom skúma štrkový breh veľkého solného jazera, aby sa uistil, že Bryan sa ešte nevynoril. Potom sa začne prehrabávať v meandroch vlneného labyrintu.

„Áno“ odpovie po arabsky, ako vždy. Napojil som dobytok, zobral som pušku a prišiel som sem pozeráť na vodu ... nie, nechcel mi povedať, čo presne hľadá, hovoril o poklade ... samozrejme, je to blázon, ako väčšina ľudí zo Západu. Cestuje

neozbrojený a nie je ani trochu opatrný ... áno, máš pravdu, zvyčajne sú takí, ako on, buď príliš hlúpi, alebo príliš chytrí. Ale tento sa mi zdá veľmi naivný. Prezrel však už viac ako polovicu jazera a o pár dní by už mohol byť hotový. Pravda, ak nám vydržia bomby. V opačnom prípade sa budeme musieť vrátiť späť na As Samik, aby sme ich znovu naplnili. V takom prípade by sme sa museli vrátiť a dokončiť prácu. To by vyšlo, viac-menej, na dva týždne. Ale vôbec by mi to nevadilo. Tento Západniar platí dobre a predovšetkým platí vopred. Je pravda, že práca je trochu nudná. Ale doteraz mi ešte nikto nezaplatil len za to, že takmer celý deň sedím a nič nerobím. Prinajmenšom, ak nič nenájde a nebudeme mu môcť ukradnúť jeho poklad, stále ešte dobre zarobím. Však aj ty dobre vieš, koľko stojí vydržiavanie všetkých tých manželiek... Ženy už nie sú ako za čias našich otcov. Teraz pozerajú televíziu a chcú byť moderné, aj keď je to proti Koránu. A potom si asi aj uvedomili, že v jednote je sila ... Ver mi, priateľu, so ženami treba opatrne!“ V tom momente sa v jeho hlave ozve poplašný zvonček. Akýsi ťažko definovateľný pocit nebezpečenstva, ktorý sa ho rýchlo zmocňuje. „Teraz musím položiť, musím vybaviť niečo dôležité. Buďte pripravení. Pekne s ním vybabreme, podľa toho, čo vyloví z toho jazera!“ Uzavrie, schová si telefón do šiat a vyjde zo stanu s kalašnikovom v ruke. Urobí malý prieskum, aby pochopil, prečo ho jeho inštinkt varoval. Najprv mal pocit, že cíti výfukové plyny auta. Ale potom zahnal túto myšlienku. Pokladal za nemožné, že sa niekto odvážil až sem na motorovom vozidle. Vyšiel na

najvyššiu dunu a pozeral sa dookola. Ovonieval vzduch a počúval vietor. Po niekoľkých minútach sa rozhodol vrátiť do tábora a pripraviť večeru. Spadol mu kameň zo srdca. V duchu bol presvedčený, že sa jednalo len o planý poplach. Práve zapol oheň, aby mohol upiecť chrumkavý chlieb Shrak a zohriať Mansaf, keď tu odrazu Bryan vyrazí z vody šprintom lietajúcej ryby. Vypľuvne náustok a začne ho naliehavo volať. Stiahne si plutvy a hodí ich na zem. Najprv sa rozbehne po štrkovom brehu a potom začne poskakovať. Od vzrušenia si zabudol aj obuť tenisky. Teplota na zemi o tomto čase dosahuje snáď aj päťdesiat stupňov. Vráti sa späť a nastokne si na nohy tenisky, čo nechal na brehu, ako šľapky. Potom zase beží smerom k stanu. Abdel mu vyjde naproti.

„Možno niečo mám“ volá Bryan nadšene, poskakujúc z jednej nohy na druhú, v snahe vyhnúť sa bolesti, ktorú mu spôsobuje spálená koža. Je presvedčený, že večer bude mať určite na chodidlách plno pľuzgierov.

„Sahib, si si fakt istý?“ pýta sa ho Abdel a hladí si hustú tmavú bradu.

„Takmer istý. Priprav si laná na postroj a prived' na breh pár tiav. Chcem dokončiť prácu skôr, než bude tma ... čoskoro pre teba nastane čas modlitby, nie? "

„Jasné Sahib, Allah sa nestará o peniaze a o poklady.“

„Tak poďme do toho“ nalieha Bryan a už beží späť, smerom k rozpálenej štrkovej pláži. Aj keď namontoval signálnu bôju, obáva sa, že ak by čakal príliš dlho, riskoval by, že stratí presný

bod nálezu. Navlečie si masku a plutvy, na ústa si nasadí dýchací prístroj a skočí do vody. Beduín to využije, aby zavolať svojich komplicov. „Pripravte sa na zásah a nezabudnite doniesť aj zopár džbánov araku, poslúži nám pri oslave! „zašepká v telefóne.

James vstúpi do dielne a pokľzne sa na olejovej škvrne. Len len že si nerozbil hlavu, keď pristál pri zvislej opore mobilného mosta.

„Čistota a poriadok, ako vždy, čo?“ volá na mechanika, ale on ho nepočuje. Hlavu má zaborenú pod kapotu Fordu Mustang, sýto červenej farby. James musí preklúčkovať medzi náradím, káblami, dielmi áut a všakovakými prístrojmi rozhodnými po zemi.

„Konečne!“ prehodí mechanik a pozerá sa naňho z boku spod kapoty.

„Ahoj, Bob. Prepáč, že meškám...ako sa máš?“

„Úprimne povedané, mohlo by to byť lepšie“ odpovie on, zatiaľ, čo pozorne uťahuje poslednú skrutku na hlave motora. Potom odstráni držiak kapoty a zatvorí ju. Odplúje si na zem trochu žuvacieho tabaku. Potom si do úst hodí ďalšie sústo, ktoré naberie z pozlátenej škatuľky rukami bez toho, aby si ich aspoň trochu očistil.

„Kedy sa konečne rozhodneš dokončiť tento šrot? Babreš sa s ním odkedy ťa poznám!“ podpichuje ho James a pohladí kapotu Mustangu.

„Vieš predsa, že obuvník obyčajne chodí bosý... A čo ty? Ty jazdiš stále na tej istej kraksničke? Odpovie on, a

James s úsmevom prikývne? Bob mal okolo šesťdesiatky, bol korpulentnej postavy a mal veľmi bielu a hustú bradu. Mohol mu ju závidieť aj Santa Klaus, ak by, pravda, brada nebola ustavične špinavá. A hlavne mal dve obrovské ruky. Také veľké, že James sa aj tentokrát sám seba v duchu spytoval, ako môže človek s takými mohutnými prstami robiť mechanika.

„Takže čo sa to stalo minulej noci?“ Bob stiahol ústa od zlosti. Bol ešte stále nahnevaný. Zatiaľ sa mu nepodarilo prehltnúť horkú pilulku. „Ako sa ti, do frasa, podarilo nechať si potiahnuť to auto?“ povie James, aby ho trochu trápil.

„Ani mi nehovor“ odpovie Bob a hodí vidlicový kľúč, ktorý má v ruke na pracovný stôl. Urobí to takou silou, až sa mu podarí zhodiť na zem veľký, už vyleštený valec. Zahreší, lebo teraz ho bude musieť vyleštiť znovu. „Jediný, kto by teoreticky mohol prejsť medzi všetkými tými alarmami, reťazami, kladkami a pascami a vojsť dnu, bez toho aby rozpútal peklo, som ja. A napriek tomu mi potiahli celé auto, chápeš to? A pritom to bolo auto, ktoré sa ani nedalo naštartovať. Ako ho, do frasa, odtiaľ dostali? Teraz sa už lepšie zariadim. Aj keď by som tu mal zostať spať do konca života. Nech sa len pokúsia znovu ukázať. Poženiem ich svinským trapom a nasekám im po zadku všetkými kľúčmi, od najmenších po najväčšie. Každému jednému“ dodá a znovu hodí vidlicový kľúč na pracovný stôl.

V tom momente vojde do dielne chlapec. Vyzerá bledý a ospalý a ledva ťahá za sebou nohy. Je taký vysoký a tenký, že vyzerá ako prehnutý. Má dlhé vlasy, odfarbené do platinového

odtieňa.

„brý deň, Bob“ zamrmle tichým hlasom.

„Včera si zase prišiel pozde, čo?“ vyhreší ho Bob. „Nabi si do tej tvojej tvrdej hlavy, že rock ťa nezasýti! Ešte raz prídeš takto pozde a pošlem ťa domov navždy, je to jasné?“

„Prepáčte šéfe, máte pravdu..“

„A nevolaj ma „šéfe“, už som ti to povedal najmenej tisíckrát. Poďme, začni niečo robiť. Je treba dokončiť technickú prehliadku toho Chevroletu. O pol hodiny si poň prídu. Ja musím niečo vybaviť tu s Jamesom, „ povie Bob a vojde do kabíny. Zapne kávovar, aby zohrial kávu. James sa zahľadí, fascinovane na steny kancelárie. Sú vytapetované kalendármi zobrazujúcimi polonahé dievčatá, v sexy pózách. James si s lútosťou pomyslí, že pravdepodobne nikdy nenájde nič podobné, skryté v knihách egyptológie svojho syna.

„Koľko cukru?“

„... čo koľko?“

„Vráť sa na zem, pýtal som sa koľko cukru chceš.“

„Dve lyžičky, ďakujem“ odpovie James ako si sadá.

Mechanik nasype cukor pomocou dávkovača do kávy, a potom ju skrutkovačom zamieša. Podá ju Jamesovi.

„Ľutujem, ale poslednú lyžičku som použil na opravu Freelandera“ zdôvodní. Potom si prstami očistí zvyšky tabaku medzi zubami.

„Nevadí, je to jedno... Dúfam, že teraz auto aspoň funguje“ odpovie James a pokrčí ramenami.

„Jasné, že funguje...“ odpovie mechanik a odpije si z kávy.

„O krádeži sa porozprávame potom. Teraz mi porozprávaj všetko dopodrobna o Cadillacu. Čo bolo na tom aute také zvláštne, že ťa to včera v noci donútilo zavolať, aby sme sa prišli pozrieť?“

Bob vykukol z dverí, aby skontroloval, či je chlapec dostatočne ďaleko a zamestnaný, aby nemohol počuť. Videl ho ako sedí za počítačom a analyzuje výfukové plyny. Zdal sa mu až čudne nehybný. Chevrolet bol zapnutý už dosť dlho na najvyššie otáčky. Dielňa sa zaplňala dymom a on musel bežať spustiť aspirátor.

„Fred, nešťastník!“, kričal na plné hrdlo. Chlapec poskočí na stoličke a pozerá sa prekvapene okolo seba. Potom sa poponáhľa zhasnúť auto.

„To je neuveriteľné, znovu zaspal! Ak by to nebol syn môjho najlepšieho kámoša...“ vysvetlí Bob, rezignovane a pohrozí zaťatou päsťou. Potom sa nakloní nad stôl, aby bol čo najbližšie k Jamesovi a pozerá mu do očí. „To auto nepatrilo bežným ľuďom, myslím, že títo dvaja mŕtvi boli tajnými agentmi alebo niečo také“, zašepkal.

„Prečo si to myslíš?“

„Pustil som sa do práce, aby som zistil, kde je chyba. Prisahal som, že ju nájdem, aj keby som mal rozmontovať celé auto skrutku po skrutke. Začal som od motora. Bol v perfektnom stave, aj keď nedával známky života. Položil som ho na most a začal som ho skúmať zo spodku, aby som zistil, čo by to

mohlo byť. A potom som konečne pochopil, čo to bolo, čo sa mi nezdalo. To auto malo dva výfuky, hoci tento sériový model mal mať iba jeden. Rozmontoval som ich a zistil, že tak, ako som predpokladal, bol jeden z nich falošný.

To myslíš vážne?

Bob prikývne.

„A čo v ňom bolo?“

„Čo v ňom bolo?“ zopakoval Bob ako ozvena. „Keď som ho otvoril, našiel som tam všetko možné: falošné vodičáky, dokumenty vystavené na mŕtvych, ŠPZ-ky, zväzky bankoviek, aj niekoľko tisíc dolárov, nejaké čudné prístroje, tri pištoly Glock a dokonca aj laserovú pušku.“

„...Akú pušku?“

„Laserovú pušku.“

Videl si niekedy predtým laserovú pušku?“

„Jasné, že nie. Kde som u mal podľa teba vidieť?“

„Tak potom ako vieš, že to bola laserová puška?“ pýta sa James neskrývajúc svoje pochybnosti. Namiesto odpovede mu Bob ukáže na obrys vidlicového kľúča, dokonale vyrezaného do hrubého, jednopalcového plechu. Jamesovi sa na tvári objavil taký absurdný výraz, že Bob sa musí veľmi zdržiavať, aby sa mu nezačal smiať do ksichtu.

„Urobil si aspoň nejaký záber?“ opýtal sa James, ale keďže poznal Boba, ihneď o tom zapochyboval.

„Nie, úprimne povedané, ani ma to nenapadlo. A potom, kto by bol povedal, že za niekoľko hodín potom, to všetko ukradnú.“

„Takže zo všetkého toho, čo si mi vymenoval ti nezostalo nič...“

„Všetko som to vložil do trezora. Keď som prišiel dnes ráno do kancelárie, našiel som ho otvorený. Skoro ma porazilo. Ešte dobre, že si vzali len svoje veci a nedotkli sa mojich peňazí. Inak by som mal fakt problémy. To však znamená, že ide o ľudí, ktorí presne vedia čo hľadajú, teda o odborníkov. Inak by sem neboli mohli tak ľahko vniknúť.“

„Pravdepodobne máš pravdu...“ prisvedčí James.

„Jasné, že mám pravdu! Určite zas nejaká agentúra robí dôkladné čistky, aby zničila dôkazy ktovie akej záhadnej udalosti. Nedivil by som sa, ak by zmizli aj tie dve mŕtvolky,“ navrhol Bob. Jamesa striaslo. Napadlo ho, že Helen mala asi pravdu, keď prehlásila že nie je vylúčené, že Harry je nejakým spôsobom zapojený do tejto zvláštnej záležitosti.

„Tvoja teória asi nebude tak celkom absurdná, ale teraz už preháňaš! Odborníci alebo neodborníci. Zdá sa mi nemožné, aby ukradli dve mŕtvolky dokonca z policajnej stanice,“ vraví.

„V televízii počuť všeličo...“ odpovie mechanik.

„Každopádne, ty si si včera nevšimol nič zvláštneho?“

„Nič, všetci tí, ktorí sa včera zastavili v dielni, boli ľudia, ktorých dobre poznám. Ach, sakra, skoro som zabudol!“ dodá a začne niečo hľadať vo vrecku kombinézy. Vytiahne von kovový predmet, veľký asi ako škatuľka od zápaliiek. Položí ho na stôl a podstrčí smerom k nemu. „Zostalo mi len toto. Včera večer som to zobral domov. Chcel som to ukázať môjmu synovi.“

James chytí predmet za dve protiľahlé hrany, aby ho preskúmal. Zdá sa hermeticky utesnený zo všetkých strán. Ale nemá zvary. Vyzerá ako výlisok. Keď ho poťažká, zdá sa mu veľmi ľahký.

„Čo je to?“ spýta sa, keď skúša neúspešne otvoriť ten predmet.

Druhá strana len pokrúti hlavou.

„Nemám poňatia“ odpovie .

James si ešte chvíľu zvedavo prezerá kovovú škatuľku. Potrepe po nej a potom si ju priloží k uchu, aby počul, či z nej nevychádza nejaký zvuk. Nakoniec ju vloží do priehľadného nylonového sáčku a schová vo vrecku.

„Čo mi ešte povieš, pokiaľ ide o auto. Našiel si ešte niečo? Hoci aj niečo, čo sa ti zdá hlúpe a bezvýznamné. Pre nás to môže byť dôležité.“

„Lutujem ale na nič iné sa nepamätám“ vyhlási mechanik a James si povzdychne, lebo záhad je čím ďalej tým viac. Otvorí si zložku a vezme si formulár, aby urobil hlásenie. „Dobre, teraz mi povedz niečo o tej krádeži.“

„Nechajme to tak“ povie Bob, „načo budem podávať oznámenie? V podstate, ak sa nad tým zamyslím, nezobrali mi nič...“

„Nechcem ti protirečiť, ale potiahli ti jeden z hlavných dôkazov nášho prípadu,“ poznamená James.

Keď nakoniec „poklad“, ťahaním a lomcovaním, vytiahli z vody, Abdul stál a nehybne ho sledoval niekoľko sekúnd. Nebol schopný určiť, či ho ten prekliaty Západniar dobehol, alebo či to

bol nebezpečný blázon, ktorého treba zavrieť do blázinca. Ťavy si vysilené ľahli na zem. Beduín si bol istý, že potrvá ešte hodnú chvíľu než sa postaví. Boli urazené, lebo s nimi zaobchádzali ako s mulicami. Spúťali ich a poháňali bičom, aby vytiahli náklad z vody. Bryan stále chodil okolo svojho klenotu a oči mu horeli pýchou. Abdulovi zasa nebolo celkom jasné, čo mu to zase uniklo. To, čo mal pred očami, nemohol byť predsa ten poklad, ktorý tento muž hľadal. Bezvýznamný, soľou vyžratý, drevený kus dreva nie je žiaden poklad. Iba ak by v jeho vnútri bola ukrytá nejaká tajná priehradka, v ktorej je schovaná truhlica, plná zlatých mincí alebo diamantov, alebo aspoň mapa s návodom ako sa dostať k pravému pokladu. Nie, nemohlo to byť inak! Pozerá sa zmätený na Bryana, ktorý sa medzitým zastavil, aby si dal dolu bomby a vyzliekol kombinézu.

„Čo sa deje?“ spýtal sa celý vysmiaty beduína, ktorý sa naňho stále ohromene díval.

„Sahib... však toto je...?“

„Áno, je to presne to, čo som hľadal.“

„Kus... dreva?“

„Ty vidíš len kus dreva, ale v skutočnosti tento predmet predstavuje omnoho, omnoho viac“ odpovie Bryan. Teraz už bol Abdel viac než presvedčený, že tento neveriaci si ho nehanebne doberá a snažil sa udržať na uzde svoje pukušenie vytiahnuť šablú. Veľmi by sa mu bolo páčilo, keby ho mohol rozkrájať na kusy a nechať zomrieť tu, na mieste. Potom si povedal, že Bryan asi niečo tušil a rozhodol sa nechať poklad pod vodou, aby sa

neskôr potajme poň vrátil. Možno ten kus dreva mal len odvrátiť pozornosť.

„Prepáč mi Sahib, ale nechápem“ povie a snaží sa pôsobiť čo najpokornejšie ako vie, aby zakryl svoj hnev. „Ak to nie je obyčajný kus dreva, tak čo je to?“

„Ty vieš, kto bol Ježiš Kristus, však?“č

„Samozrejme, Sahib. Korán hovorí o ňom, ako o prorokovi ... ale ešte stále nechápem!“

Vieš, čo hovorí kňaz v najdôležitejšom okamihu kresťanskej eucharistie, keď podáva veriacim prijímanie?“ pýta sa Bryan. On kýva hlavou, stále viac zmätený.

„Telo Kristovo“.

„Čo to znamená?“

„Presne to, čo som povedal! Pred nejakým časom som počas expedície v týchto miestach našiel v jednej jaskyni pravé evanjelium Judáša Iškariotského a podarilo sa mi ho preložiť! Mal som pocit, že čítam nejaký sci-fi román, ale veril som tomu a urobil som výskum v oblasti, kde bol už predtým výskum vykonaný. A ak sa nemýlim to, čo máme pred sebou, je Ježišovo telo, alebo skôr telo, v ktorom pristál na planéte Zem na palube svojej vesmírnej lode. Telo, ktoré potom opustil, aby prijal podobu ľudskej bytosti.“

Abdul ani nemal čas spracovať túto informáciu. Len chvíľu potom, ako si vypočul farneistické odhalenia tohto človeka, uvidel v diaľke vykuknúť z dún nejaké hlavy. Ihneď potom si uvedomil, že úplne nadarmo vyburcoval celý kmeň

najnemilosrdnejších sinajských bojovníkov. Narozprával im o veľkom poklade, aby ich nadchol svojim plánom. A teraz, keď zistil, že poklad neexistuje, mal dosť veľký problém. Presnejšie, smrteľný problém.

„Tí tam hore sú tvoji priatelia, však?“ číta mu myšlienky Bryan.

„Nie Sahib, prisahám ti na...“ chce poprieť beduín. Ale Bryan sa naňho pozerá tak, že ho prejde chuť dokončiť vetu.

„Dúfam, že teraz ti vytrhnú z hrude to tvoje chamtivé srdce“ povie Bryan ľahostajne. Beduín si uvedomí, že urobil poriadnu hlúposť. Zúfalo sa rozhliada okolo, aj keď vie, že ak ho budú hľadať títo tu, ani púšť nie je dostatočne veľké miesto na úkryt. Vidiac, že sa už schýľuje k súmraku, rýchlo si roztočí svoj koberec a kľakne si na kolená. Potom sa, obrátený k Mekke, začne modliť. Bojovníci sa zastavia na okolitých dunách a zídu z tiav, aby urobili to isté. Bryan stlačí tlačidlo na hodinkách a začne komunikovať so svojím spoločníkom.

„Už je to desať minút, čo som ti vyslal rádiový signál. Môžeš mi povedať, kde do čerta si? Len čo dokončia svoju modlitbu vrhnú sa všetci na mňa. A sú fakt hnusní a zlí!“

„Neboj, Indy. Tento piesok mi narobil problémy v karburátore. Ale už som to vyriešil. Objavím sa skôr, než sa nazdáš“ odpovie mu niečim rušený hlas.

„Len dúfam, že hovoríš pravdu...“

Keď bojovníci skončili svoje modlitby, opatrne stočili svoje koberce a začali pomaly zostupovať z dún. Korist' bola sama,

neozbrojená a nemala kam uniknúť. Takže nemali dôvod ponáhľať sa. Ale po niekoľkých okamihoch začuli ohlušujúci rev a odrazu sa všetci naraz, ako v nejakej tanečnej choreografii, otáčali a padali. Hneď potom sa všetci ocitli s tvárou zaborenou v horúcom piesku, pokúšajúc sa rukami si zakryť hlavu, aby si ju uchránili. Odrazu sa zozadu priženie Dune Buggy a štvorá sa na vrchol duny. Odtiaľ vyskočí ako z trampolíny, preletí niekoľko centimetrov ponad ich chrbty a dopadne o pár metrov ďalej. Ešte zo dvakrát pritom poskočí, riskujúc že sa prevráti. Pilot však znovu získa kontrolu a zrýchli. Bojovníci vstanú a veľkými skokmi sa pokúšajú zísť dolu dunou. Kričia ako najatí a odplývajú si. Najradšej by bežali, ale nedarí sa im uvoľniť si nohy, ktoré sa im zabárajú do piesku až po kolená.

„Neuveriteľné, naozaj sa ti to podarilo... aj Harrison Ford by zbledol závišťou“ povie ohromene pilot Buggy Dune, keď sa zastaví pred Bryanom.

Teraz nie je čas na gratulácie. Ak si si nevšimol, títo chlapíci, ktorých si skoro zrazil, si práve nabili svoje Kalašnikovy,“ odpovie nervózne.

„Tak asi lepšie urobíme, ak to naložíme a rýchlo zmizneme“ vraví pilot a zoskočí dolu z auta, aby mu pomohol zdvihnúť trám. Niekoľko metrov od nich začnú pišťať guľky. Spočiatku ich chceli bojovníci len donútiť, aby zastavili. Podľa ich kódexu cti, keď zabíjate muža, musíte byť dosť blízko, aby ste sa mu pozerali do očí. Zatiaľ tí dvaja zdvihli trám a začali ho pomocou lana pripevňovať k stabilizátoru džípu. Bojovníci pochopili, že

ich včas nedohonia a začali strieľať intenzívnejšie a bližšie k nim. Mierili na pneumatiky auta. Keď Bryan a pilot priviazali trám, skočili do auta pripravení na útek.

„Sahib, prosím ťa, nenechávaj ma v ich rukách...mám štyri manželky a sedem detí, čo s nimi bude?“ prosil Abdul a pokľakol na kolená. Odrazu sa spustí krupobitie guľiek, ktoré zasviestia len niekoľko centimetrov od nich. Jedna z nich zasiahne olejovú lampu v blízkom stane. Vzbĺkne oheň. Veľký čierny dym ihneď pohltí dvoch uprchlíkov, ktorí sa stratia z dohľadu bojovníkov. Tí zo zúrivosti začnú strieľať naslepo, zatiaľ čo sa nebezpečne približujú. Bryan sa spýtavo pozrie na pilota.

„Je to na tebe, ale je to sprievodca a môže nám byť užitočný“ navrhne.

„Ale šablú a mobil necháš tu“ upresní Bryan a hlavou mu naznačí aby naskočil do auta. V tom momente počuť náraz o kov. Jedna z potápačských fliaš s ohlušujúcim rachotom explodovala. Tlaková vlna doslova vyhodila Dune Buggy do vzduchu.

„Rýchlo, naskoč si!“ nariadi pilot Abdulovi. Ale ten teraz leží na zemi s očami upretými k nebu a lapá po vzduchu.

„Trafili ho! Poďme, rýchlo, už preň nemôžeme urobiť nič! Kričí Bryan na pilota a potľapká ho po chrbte.

Podľa postupu, ktorý jej Dr. Parker odporučil po telefóne, si Helen starostlivo umyje prst antibakteriálnym mydlom a osuší ho pred ventilátorom, aby sa vyhla bolestivému treniu. Po počiatočnom zaváhaní konečne nájde odvahu a nastrieka si dezinfekčný prostriedok na ranu. Ihneď potom zahreší a začne

poskakovať na špičkách, lebo pálenie sa ukáže byť neznesiteľné. Počká chvíľu a potom si natrie posledné dva články prírodnou nechtíkovou masťou s osviežujúcim účinkom, ktorá jej okamžite prinesie úľavu. V momente, keď si na ľanový obväz, ktorým si obviazala ranu, lepí náplasť, vojde Stevenson. „Ešte stále ten tvoj prst?“ pýta sa jej skoro s láskou.

„Presne tak.“

A čo s ním je?“

„Bolí ma a neviem prečo“ odpovie ona a zaškrípe zubami, lebo práve pocíti nečakanú bolesť ako pri bodnutí nožom. Aby si dodala odvalu, povie si, že to asi začína účinkovať tá zázračná masť. „Nepovedal si náhodou, že prídeš až zajtra? Opýta sa potom patológa a pomyslí si na ich posledný rozhovor.

„To je pravda, ale toľko som otravoval tých z laboratória, že mi dali analýzu skôr, ako som očakával. Dlhovali mi láskavosť, takže som včera večer zostal tam a prinútil ich pracovať. Vedeli, že nemajú inú alternatívu, ak chcú, aby sa ma zbavili,“ povie a hodí spis na stôl. Helen pozrie s nádejou na papiere, ale Stevenson pokrúti hlavou.

„... nič?“ spýta sa Helen. „Nikde nič, absolútne nič“ potvrdí Stevenson. Potom sa posadí s rozkročenými nohami a ruky si prekríži cez brucho.

„Takže dodnes sme neboli schopní stanoviť príčinu smrti?“

„Absolútne, nie!“

A čo mám povedať ich príbuzným, ak sa ohlásia?“

„Neviem, ak by som bol na tvojom mieste, spálil by som to

auto s mŕtvolami vo vnútri a vymyslel by som si úplne inú verziu tohto príbehu. A potom by som to dal novinárom.“

„Dúfam, že žartuješ...“

„Takýto prípad ti môže spôsobiť iba problémy“ prednesie realisticky on.

„Nechápem, ako dokážeš byť taký cynický“ zamrmle Helen.

„Či mi veríš, alebo nie, vravím to pre tvoje dobro. Tí tam sú už na druhom svete a teraz už nie je dôležité ako sa tam dostali. Čo je skutočne dôležité, že boj proti veterným mlynom často končí tak, že sa ocitneš až po krk v problémoch ty. Ak aj budeš poznať príčinu ich úmrtia, nepomôže ti to aby si ich dostala späť medzi živých, ani najst' prípadných páchatel'ov... poslušni ma, snaž sa zbaviť tohto prípadu čo najskôr, tak či onak. V tomto príbehu neseď príliš veľa vecí.“

Helen sa zamyslí a začne sa hrať s ťažidlom. V hĺbke duše vie, že Stevenson má svätú pravdu v jednej veci. Tento prípad jej môže spôsobiť iba problémy.

„Nečítaš lekárske správy?“ vyruší ju naliehavo v jej úvahách.

„A načo by som ich mala čítať? Určite tam bude napísané „negatívne ... negatívne... negatívne...“ odpovie Helen a on prikývne. „Keď ťa tak počúvam, nechápem na čo si vlastne prišiel. Bol by stačil aj telefonát.,,

„Chcem sa pozrieť na múmie.“

„A prečo?“

„Len profesionálna zvedavosť. Za tie roky sa mi nestalo nič podobné. Doniesol som si aj fotoaparát a výbavu na nové odbery“

vysvetlí Stevenson a znova v nej rozsvieti svetielko nádeje. „Odbery? Takže máš nejaký nápad!“ zvolá s dôverou v hlase.

„Nijaký nápad. Ale ak je to, čo mi hovoríš pravda, možno by nám mohol pomôcť niektorý z vedcov zaoberajúcich sa alternatívnymi disciplínami. To sú tie neoficiálne, aby si rozumela. Možnože sa nám podarí urobiť aj nejaký senzačný objav...ideme?“ navrhne jej bez zvyčajného sarkazmu v hlase.

„Ak ti to urobí radosť...“ odpovie ona a pokrčí ramenami.

Od toho jediného stretnutia, s mužom, ktorý si ho najal, uplynulo veľa času. On mu nikdy nezavolať. Začínal si dokonca myslieť, že by mohol byť aj mŕtvy, trebárs kvôli nejakej chorobe zo staroby, ako je srdcový záchvat alebo zápal pľúc. Ale celý ten čas sa niekto staral, aby bol na jeho karte Visa dostatok prostriedkov. A to mu dávalo pocit istoty. Luke zapol smerovku, aby mohol odbočiť na čerpaciu stanicu. Pumpár odtrhol oči od knihy a pozrel sa na neho ospalým pohľadom. Za poslednú polhodinu to bolo už po štvrtýkrát, čo začal čítať tretiu stranu románu od konca a po štvrtýkrát ho niekto prerušil ... a trikrát zo štyroch to urobili len preto, aby požiadali o informácie. V tichosti si pomyslel, že ani dnes sa mu nepodarí dokončiť tú knihu. Tak ju zavrel a hodil ju teatrálnym gestom na stolík. Potom si odpil z limonády a s nevôľou sa pohol k autu.

„Plnú nádrž, prosím“ povie Luke a podá mu kľúč od nádrže svojho Dodge Nitro. Potom vystúpi z auta, aby si trochu natiahol nohy.

„Dobre“ odpovie pumpár a rýchlo otvorí dvierka nádrže.

„Máte tu záchod?“ pýta sa ho Luke. Pumpár mu kývnutím hlavy ukáže na dvere vedľa vchodu do obchodu a zatiaľ čo čerpá naftu do nádrže pozerá sa za ním, ako sa vzdáľuje. Je vysoký a štíhly. Má na sebe priliehavé nohavice z čiernej kože a plášť, aj ten z čiernej kože. Luke pripomína pumpárovi protagonistu románu, ktorý sa márne pokúša dočítať. Ale to, že tento muž je v tomto počasí oblečený takto bizarne, ho privedie k myšlienke, že asi nebude mať všetkých pokope. „Je to klasický typ, ktorý si nikdy neoblečie tepláky“ povie si. Keď sa Luke vráti k pumpárovi, ten mu práve umýva predné sklo. Odber za 100 dolárov ho dokáže vždy tak trochu obmäkčiť.

„Dlho cestujete, čo?“

„Ako ste na to prišli?“

„Máte tam nalepených poriadne veľa mušiek.“

„Hej.“

„Idete na Lobster’s Festival?“

„Lobster’s Festival?“ pýta sa Luke so zaujatím.

„Hej, to je show, ktorá sa koná každý rok v prístave a v hlavných uliciach Rocklandu. Prakticky také obrovské homárie hody. Nie je to nič výnimočné, ale ak nemáte nič dôležité na prácu, odporúčam vám zúčastniť sa. Je to určite niečo originálne.“

„Také niečo má príchut’ leta...“ povie Luke.

„Však hej, obyčajne sa hody konajú začiatkom augusta. Ale tento rok uragán Sandra organizátorom trochu skomplikoval situáciu a tak festival začne až o niekoľko dní.“

„Pravdupovediac, som na výlete, takže ak vravíte, že to stojí

za to, mohol by som sa rozhodnúť, že sa tu zdržím až dovtedy. Konec koncov, toto miesto vyzerá byť pokojné a pohostinné“ vraví mu Mc January a podá mu stodolárovku. Potom si sadne za volant.

„Ako veľmi pokojné by som ho nedefinoval, aspoň nie potom, čo sa tu v poslednom čase deje.“ odpovie pumpár a cez okienko mu podáva výdavok.

„...čo máte na mysli?“

„Práve v posledných dvoch dňoch sa tu stali veci...“ prerečie sa pumpár a ihneď si uvedomí, že urobil hlúposť. Táto veta mohla zaviesť konverzáciu úplne iným smerom. A on nemal veľmi chuť na klebety. Chcel si len sadnúť a dočítať konečne tie posledné tri strany románu. „Ale ak sa rozhodnete zostať, uvidíte sám. Nechcem vám pokaziť prekvapenie.“ snaží sa skrátiť rozhovor pumpár. Bol dobre vychovaný. Trochu sa s ním porozprával, ale chcel sa ho čo najskôr zbaviť, aby sa mohol vrátiť ku knihe. Otočí sa aby spustil stierače na sklo. Teraz bude môcť konečne odísť. Odrazu sa však celý zmätený zadíva na fotografiu ženy pripevnenú na spustené tienidlo v aute. Luke si to všimne a snaží sa čo najskôr vytiahnuť tienidlo nahor. Potom obaja hľadia na seba hodnú chvíľu. Typický okamih, kedy sa každý z nich chce niečo spýtať, ale zároveň sa obáva, že to isté urobí aj ten druhý. Takže nakoniec ani jeden z nich neurobí prvý krok, lebo sa bojí, že ho ten druhý prekvapí.

„Môžete mi poradiť nejaký dobrý motel? Pýta sa Luke aby konečne ukončil to rozpačité ticho.

„Chod'te ďalej, asi päť-šesť míľ a uvidíte tabuľu s nápisom Spring. Je čistý, pekne zariadený, dá sa tam dobre najesť. A ceny sú poctivé.“

„Dobre, ďakujem za všetko. Uvidíme sa čoskoro“ pozdraví Luke a zaradí rýchlosť. Pumpár odpovie škaredým gestom rukou.

„... viem, že som otravný a cynický a pravdepodobne som aj náladový, ale uznávam, že ak ste toto všetko pripravili aby ste si zo mňa vystrelili, tak asi si to zaslúžim“ zamumle patológ, „ale ručím za to, že to vôbec nie je zábavné... Takmer som sa rozštvrtil, aby som sa sem čo najskôr dostal a doniesol so sebou výsledky analýzy. Znepriatelil som si celé laboratórium“ dodá, zatiaľ čo Helen sa celá ohromená pozerá na prázdne lehátko, ktoré vytiahla z chladiaceho boxu.

Na kovových podložkách zostalo len niekoľko vlasov a kúskov kože a ona si ani nebola celkom istá, či patrili tým dvom mŕtvolám alebo niekomu inému, kto na nich ležal pred nimi.

„Poďme, kde ste schovali tie dve telá?“ pýta sa Stevenson a začne otvárať jeden po druhom všetky chladiace boxy. Ale vidí, že všetky sú prázdne. „Už ste ich odoslali príbuzným?“ pokračuje v hľadaní aj na písacom stole, kde pátra pre zmenu po dokladoch, potvrdzujúcich odoslanie tiel. Helen mu venuje nič nehovoriaci pohľad. Potom si položí ruky na tvár a skloní hlavu. Stevenson sa upokojí.

„Je ti jasné, že zmizli dve mŕtvolky?“ spýta sa úprimne. „Čo zamýšľaš urobiť?“ povie o chvíľu, ale Helen je ako

zabarikádovaná za múrom ticha. Patológ sa potom posadí za stôl a z koženej aktovky vytiahne zabalený sendvič. Vždy si nechával jeden v zásobe pre istotu. Keď bol nervózny, hlad ho premáhal ešte viac. Keď ho začne rozbaľovať, zvuk alobalu upúta Heleninu pozornosť. Tá si konečne odkryje oči a to práve vo chvíli, keď má on ruky na sendviči a chystá sa doň zahryznúť. Zastaví sa.

„Ja ...ja..., do kelu!“ vykrikuje. Nahnevane odhodí sendvič do koša, poberie si všetky svoje veci a zberá sa na odchod, smerom k chodbe. Pri vstupných dverách sa stretne s Jamesom, ktorý sa práve vrátil z návštevy u Boba.

„Čau, Stevie, kam sa tak ponáhláš?“ pozdraví sa mu.

„Chod' do čerta!“ odpovie patológ a pokračuje svojou cestou.

Luke Mc January pochopil za necelú minútu, že tá veselá, štebotavá dáma, ktorá vedie Spring, pekná a pestovaná päťdesiatnička, Sally, bola pumpárová žena. Vzal si izbu na celé obdobie trvania Lobster's Festivalu. Trochu si poklebetil s pani Sally a preštudoval si mapu oblasti zavesenú v malej hotelovej hale tak, aby si zapamätal najdôležitejšie miesta. Potom sa odobral do svojej izby. Zdala sa mu malá ale príjemná. Dvere izby boli polo-pancierované a okná mali dvojité sklo. Takisto s radosťou skonštatoval, že súčasťou zariadenia boli dve veci, ktoré veľmi potreboval, stôl a bar. Otvoril bar, aby skontroloval jeho obsah a zistil, že v mraziarenskom boxe boli už pripravené aj kocky ľadu. Potom si vzal neodmysliteľný šejker a prísady na prípravu svojho obvyklého nápoja, ničivého, silného koktejlu, ktorý kedysi pokrstil „L.M.J.". Popíja koktejl a medzi

jednotlivými dúškami si rozbalí tých pár vecí, čo má so sebou a opatrne ich usporiada v skrini a v bielizníku. Keď ukončí usídľovanie, pod posteľ si uloží kufrík s drahocenným obsahom. Sú v ňom doklady. Potom sa posadí za stôl, aby si aktualizoval denník. Keď zatvorí zošit pozrie na telefón. Ako vždy, keď príde na nové miesto, je v pokušení obvolať niektorých svojich známych. Ale potom si povie, že už im príliš dlho nevolal a upustí od toho. Natiahne sa na posteľ, aby dopil svoj L.M.J. a s úsmevom si pomyslí na pumpára a nato, ako zareagoval keď videl obrázok na tienidle v aute. To bolo len ďalšie potvrdenie jeho teórie, že jeho starý trik, vyvolať zvedavosť, stále funguje. A navyše je aj oveľa účinnejší, ako ísť medzi ľuďmi a priamo sa pýtať. Tento trik sa naučil, na jednej svojej chybe. Raz, keď sa príliš vypytoval, stupil niekomu na otlak a dostal veľmi nepríjemnú odpoveď. A tak teraz vrhol svoju osvedčenú návnadu a vedel, že skôr či neskôr sa nejaké ryby chytia, bola to len otázka trpezlivosti. Luke potom usúdil, že skutočnosť, že pumpár ho poslal do motela svojej ženy, bola ďalšia šťastná okolnosť. Pretože ženy, ak ich správne usmerníte, vedia byť niekedy veľmi radorečné. Povedal si, že tentokrát musí byť opatrný, pretože už sa niekoľkokrát sklamal. Pumpár naň však pôsobil dojmom, že veľmi dobre pozná človeka na fotografii. Mohlo sa jednať aj o podobnosť. Ale na rozdiel od svojich počiatočných očakávaní tu bola vysoká pravdepodobnosť, že sa tentokrát trafil do čierneho. Alebo aspoň veľmi blízko. V duchu sa usmial a zatvoril oči, aby sa trochu uvoľnil. Sľúbil si, že neskôr musí zájsť na pizzu a

na pivo do miestneho pubu. Na takýchto miestach sa častokrát stačí len započúvať do krčmových rečí a človek získa zaujímavé informácie...

Po celý zvyšok dopoludnia, a aj časti odpoľudnia, sa Helen a James neúspešne pokúšali nájsť nejakú logickú niť, stopu alebo aspoň indíciu.

„Len včera mi to Stevenson povedal zo žartu. Ale dnes mám fakt pocit, že som uprostred nejakej epizódy Aktov X“,...“ povie odrazu Helen celá demoralizovaná.

„Jediná vec, ktorou som si istý je, že včera v noci si tu, našťastie, nebola. Všetko ostatné nie je až také dôležité ...“ odpovie James vážne a ona vážne prikývne. Tušil, ako hlboko trpí a mal nutkanie objasniť ju. Ale po včerajšom incidente si nebol až taký istý, že aj ona by chcela to isté. A potom, čoskoro sa začnú vracasť agenti. Ak by ich niektorý z nich prekvapil v takej chúlостivej situácii, k problémom by sa pridali ešte aj komplikácie.

„Čo urobíme?“ opýta sa Helen ticho.

„To by som chcel vedieť aj ja, prisahám“ odpovie on sklamáne.

„Možno by sme sa mali fakt obrátiť na Bureau, čo myslíš?“ navrhne potom ona, keď usúdi, že už vyčerpali všetky možnosti. James sa pozrie von z okna a uvedomí si, aký je frustrovaný.

Ak by nemali všetky tieto problémy, toto mohol byť krásny slnečný deň. Jeden z takých, kedy hodno po práci naložiť celú rodinu do auta, vybrať sa k moru, a poriadne sa vykúpať. Aj

keď je práve december. A potom si dať jednu dobrú, superpizzu. Nerozhodne si povzdychne.

„Myslím, že by to veľmi nepomohlo. Zjavne tu došlo k niečomu, čo presahuje naše chápanie. V hre sú nejaké veľmi mocné sily, ktoré nedokážeme kontrolovať. A ktoré pôsobia odniekiaľ z tieňa. Stevenson má pravdepodobne pravdu. Asi by naozaj bolo najlepšie predstierať, že sa nič nestalo ... „ navrhne.

„Dobre vieš, že to nejde. Určite, skôr či neskôr, táto story niekde vyjde najavo a potom nás niekto požiada, aby sme vysvetlili, čo sa stalo,“ namieta Helen.

„Práve naopak, mne sa zdá, že nech už je za tým hocikto, robí všetko preto, aby zničil všetky dôkazy o tom, čo sa stalo. Ba dokonca si myslím, že ak by sme tento príbeh nejako zverejnili, ten niekto urobí čokoľvek, aby nás zosmiešnil, alebo v horšom prípade aj definitívne umlčal. Až na túto záhadnú krabičku, ktorá je zatiaľ iba prázdnu a bezvýznamnou schránkou. Teda až pokiaľ sa nepreukáže opak. Ale inak nemáme v rukách vôbec nič . A okrem toho, ak táto záležitosť vyjde najavo, budú nás vyšetrovať, prečo sme si dali vyfúknuť takto hlúpo všetky dôkazy“ vysvetlí James.

„A Harry? Ak by bol niečo videl?“ Ak by začal rozprávať, aspoň by nám pomohol objasniť niektoré veci. Nakoniec na jeho bicykli aj na udici bol ten istý prášok.“

James si pomyslel na čudné správanie sa svojho syna a zachmúril sa.

„Jeho z toho musíme vynechať. Nech sa mu už stalo čokoľvek,

chcem, aby na to čo najskôr zabudol.“ vyhlásil.

„Ale predsa len nejaké spojenie musí existovať! A potom, úprimne povedané, nechápem, ako sa mu podarilo vyhnúť sa zhubným účinkom, ktoré prináša táto vec.,,

Počuj“, vraví a zmení výraz,“ ja neviem, či existuje nejaké spojenie. Ale myslím, že ani to nechcem vedieť. Som rád, že napriek tomu, že sa Harry chová trochu čudne, je v poriadku a chcem, aby čo najskôr zabudol na túto skúsenosť. A aj keby sme ho do toho zatiahli a niekto sa by sa rozhodol začať vyšetrovanie, syn zástupcu šerifa s Downovým syndrómom by určite nebol dôveryhodným svedkom. Opakujem, podľa mňa je najlepšie predstierať, že sa nikdy nič nestalo.“

„A čo ľudia v meste?“

„Vyzerá, že nikto nič nevidel a nepočul, a nikto teda presne nevie čo sa stalo. Onedlho začne Festival a všetci sa budú zaoberať len ním. Čakajú na hordy turistov, ktorí majú prísť, aby im pomohli zotaviť sa z finančných následkov uragánu Sandra. Oveľa skôr, ako myslíš ty, sa na všetko zabudne.“

„Hej, ale nejaký zvedavec, ktorý musí do všetkého strkať nos, sa vždy nájde.“

Vymyslíme si oficiálnu verziu príbehu. Potom bude stačiť len povedať, že tento prípad nepatrí nám, a že sme ho prenechali inej jurisdikcii, spolu so všetkými dôkazmi.“

„A starý Bob?“

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.